

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK
THREE

BEAUTIFULLY CONFLICTED

MICHELE LENARD

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Güzel Çelişkiler

Rakiplerden Sevgililere MM Romantizm

Michele Lenard

Telif hakkı © 2024 Michele Lenard Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İçindekiler

[Önsöz](#)

[1. Damien](#)

[2. Bennet](#)

[3. Damien](#)

[4. Bennet](#)

[5. Damien](#)

[6. Bennet](#)

[7. Damien](#)

[8. Bennet](#)

[9. Damien](#)

[10. Bennet](#)

[11. Damien](#)

[12. Bennet](#)

[13. Damien](#)

[14. Bennet](#)

[15. Damien](#)

[16. Bennet](#)

[17. Damien](#)

[18. Bennet](#)

[19. Damien](#)

[20. Bennet](#)
[21. Damien](#)
[22. Bennet](#)
[23. Damien](#)
[24. Bennet](#)
[25. Damien](#)
[26. Bennet](#)
[27. Damien](#)
[28. Bennet](#)
[29. Damien](#)
[30. Bennet](#)
[Epilog](#)
[Teşekkürler!](#)

Önsöz

BENNET - ON YIL ÖNCE

Sevdiklerim, bir sonraki yakalamayı bekleyerek sideline boyunca koşarken bana tezahürat ediyorlar. İçten içe, on iki yaşında olduğumuz ve onların bize destek olmak istediklerini bildiğim için, daireler çizerek koşsak bile kalabalığın yine de bağırmaya devam edeceğini biliyorum. Ancak, bu tezahüratların sadece benim için olduğunu hep hayal etmişimdir. Beni teşvik ediyorlar ve bacaklarım çimlere vuruyor.

Omzumun üzerinden bakınca, neredeyse menzile dışına çıktığımı fark ediyorum. Quarterback'imiz yaşımıza göre iyi, ama benim koşabileceğim kadar uzağa atamıyor. Daha fazla uzaklaşırsam, oyundan çıkmış olacağım.

Hızımı düşürdüğümde, peşimdeki savunma oyuncusu yaklaşıyor ve korku içinde, oyun kurucumuzun taktik değiştirmesini izliyorum. Top bana doğru gelmek yerine, tamamen boşta olan takım arkadaşım Justin'e gidiyor.

En azından oyundan birkaç metre kazanıyoruz...

Derin bir nefes alıyorum ve oyunun yıldızı olmasam da diğerleriyle birlikte yakalamayı kutlamaya hazırlanıyorum. Ama sadece bir adım atabiliyorum. Bir güç yan tarafıma çarpıyor ve ben yere doğru düşerken vücudumu büküyor. Ciğerlerimdeki hava dışarı çıkarken ve çarpmanın etkisi kemiklerimi sarsarken, kendimi varlığımın baş belası ile karşı karşıya buluyorum.

Tüm maç boyunca beni durdurmaya çalışan çocuk. Kendini beğenmiş tavırları sinirlerimi bozan çocuk.

"Ne... Beni neden ittin?" Onun ağırlığı altında homurdanıyorum, gözlerimi onun aptal sırtına dikiyorum.

Buna nasıl gülmeye cüret eder? Zaten yeterince utanç verici. stne üstlük bunu yüzüme vurmasına gerek yok.

"Demek gol atamadın."

"Top bile bende değil, aptal." Onu üzerimden atmak için itiyorum, ama kıpırdamıyor.

"Bunu bilmiyordum."

"Belli ki kafana çok fazla darbe almışsın. şimdi, *ekil stmden*." Ellerimi göğsüne dayadım, ama yine de tuğla duvar gibi duruyordu. "Topu olmayan birine faul yapmak penaltıdır ve bu maçta üçüncü kez oluyor." Onu tekrar ittim ve sonunda yana yuvarlandı, çimlerin üzerine diz çöküp beni incelemeye başladı.

"Faul almadılar," diyor. "şimdi alabilirler."

"Belki de takılmayı seviyorum." ocuk omuz silkiyor. "Damien!"

ocuk, kounun sesini duyunca başını saha kenarına çevirir. "Gitmeliyim."

Ben yerden kalkıp topallayarak kendi takımımın olduğu yere doğru yürürken, o koşarak kendi takımının olduğu yere doğru gider.

"Neden o ocuk top sende yokken bile sana tackle yapmaya devam ediyor?" diye sorar takım arkadaşım Tommy.

"Bilmiyorum. Kuralları anladığından emin değilim."

"Topu olan adamı tackle etmek en kolay kuraldır." Tommy burun kıvrır.

Omuzlarımı kaldırdım, bu da pedlerimin kaskımın altına çarpmasına neden oldu. "Tackle yapmayı sevdiğini söyledi. Belki bu sefer hakem faul alar."

"Ama bunu sadece sana yapıyor." Tommy sahayı işaret ediyor.

Gerçekten de Damien adlı ocuk, top ona geldiğinde ve onu düşürdüğünde bile, bu oyunda yer alan alıcıya müdahale etmek için hiçbir hareket yapmaz.

"Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?" diye sorar Tommy.

"Onu tanımıyorum bile."

Bir sonraki sefer sahaya çıktığımda, pas almak için son bölgeye doğru koşuyorum. Ancak top havada sallanıyor ve geri dönmek zorunda kalıyorum. Son bölgeye ulaşamayacak. Bu şekilde olmaz.

Bacaklarımı olabildiğince hızlı çalıştırarak mesafeyi kapatmak için elimden geleni yapıyorum, ama yetmiyor. Top, benden yaklaşık dört fit nde yere düşüyor.

Top yere çarptıktan bir saniye sonra ben de yere akılıyorum.

"Dostum, *kalk üstümden*," Damien'in sırtındaki ağırlığı altında homurdanıyorum.

"Çalışıyorum." Damien yana doğru yuvarlanmaya başlayınca ağırlığı hafifçe kayıyor.

"Senin sorunun ne?" Kalçalarımı kaldırıp onu tamamen itmek için zorluyorum.

"Sorun yok. Sana tackle yapmayı sevdiğimi söylemiştim."

"Top bende yokken bana faul yapılmasından hoşlanmıyorum," diyorum, otururken. Gözlerim kısılır ve ellerim yanımda yumruk haline gelir.

"O zaman sana takılmama izin verme." Sanki bu kadar basitmiş gibi omuzlarını silkiyor. "Ya da, sağduyu, bana ucuz vuruşlar yapmayı bırakabileceğini söylüyor."

Damien elini yüzüme uzatır ve ben birkaç saniye ona bakarım, sonra onun beni tamamen ayağa kaldırmasına izin veririm. "Daha önceki yorumuma bak."

Geniş bir gülümsemeyle koşmaya başlar, gözlerimin sırtına delik açmaya çalıştığından tamamen habersiz.

O düşecek.

Damien

Kütüphaneye giderken kaldırım boş, bu da mantıklı çünkü dönem başlamadan önceki Pazar günü. Çoğu insan, kış tatilinin son birkaç saatini geçirirken kitapları veya ders çalışmayı düşünmek istemiyor.

Ben de dersleri düşünmek istemiyorum, ama deneyimlerimden biliyorum ki bu benim için iyi bir fikir. Dairem dışında ders çalışmak için sessiz bir yere ihtiyacım var. Oturup, her beş saniyede bir yapmam gereken işlerle dikkatimin dağılmayacağı bir yer. Çamaşır, bulaşık ya da akşam yemeği hazırlamak gibi işler, *yemek olduğu* için ders çalışmaktan daha ilginç geliyor bana.

Mesele şu ki, okul ödevlerimi yapmak ya da ders çalışmak istemediğimden değil. Pazarlama derslerimi seviyorum ve bunun benim için mükemmel bir bölüm olduğuna inanıyorum. Ancak, on dakikadan fazla oturup odaklanmam gerektiğinde, gergin oluyorum.

Beynim dalıp gidiyor ve bir bakıyorum ki, yeni önceliğim olduğu için dolabımı yeniden düzenlemeye karar vermişim. Bazen zihinsel bir sapma oluyor. Çocukluk anılarımla hayal kurarken ya da belirli bir yiyeceğin nasıl icat edildiğini ve neden birinin kızarmış tereyağı çubuklarını denemeyi düşündüğünü merak ederken kendimi kaybediyorum.

Ancak kütüphane, dikkat dağıtan unsurların olmadığı bir yer. Ses yok, garip kokular yok, tuhaf bir şekilde rahat koltuklar ve bolca temiz masa alanı var. Mükemmel.

Neyse ki kütüphane, kullanıcılarının özel odalar rezerve etmesine de izin veriyor ve ben de yakın gelecekte bir oda rezerve etmeyi planlıyorum. Kampüs

hala oldukça boş olduğundan, istediğim zamanı seçebileceğimi umuyorum.

Binaya girdiğimde, ortalık tamamen sessiz. Sayfaların çevrilmesinden çıkan hafif hışırtıları veya ara sıra metal su şişesinin çıkardığı *tınlama* sesini bile duyamıyorum.

Rezervasyon istasyonunu bulup, tek kişilik odalardan birini tekrar eden bir zaman dilimi için rezerve ediyorum ve işim bittiğinde formun yerini alan büyük boynuzlu koyun ekran koruyucusunun görüntüsünü fark ediyorum.

Front Range Üniversitesi Bighorns.

Aslında buraya gelmek istiyordum, ama sahadaki becerilerim yeterli değildi, bu yüzden liseden mezun olur olmaz seçilen şanslı azınlıktan biri olamadım. Utah'daki vasat bir programa takıldım kaldım.

Daha doğrusu, vasat bir takımda sıkışıp kaldım. Takım arkadaşlarım harikaydı, bunu söylemek bana acı veriyor ama gerçek bu. Becerilerinden çok oyuna olan sevgileri vardı ve çoğu bir sonraki seviyeye geçmeyi hayal etmedikleri için burası onlar için mükemmel bir yerd.

Peki ya ben? Ben daha fazlasını istiyorum. Farklı bir şey. Mezun olduğumda oyuna veda etmek istemiyorum, bunu savunma koçum da anlayabilirdi.

O adam çok değerliydi ve birinci sınıfta oyunumu geliştirmeme yardımcı oldu. Üçüncü yılım bittiğinde kağıt üzerinde oldukça iyi görünüyordum, ama kağıt üzerinde iyi olmak, NFL scoutlarının senin için ıssız bir yere kadar gelip seni keşfedeceği anlamına gelmez. Özellikle de o ıssız yerdeki üniversite en iyi programlardan biri değilse.

Koçum transfer portalına girmem için beni cesaretlendirdi ve adımı girdikten birkaç gün sonra Bighorns beni ziyarete davet etti.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti. Utah'ta final sınavlarımı bitirdim, tatil için eve gittim ve Yeni Yıl'dan önce FRU kampüsüne döndüm.

Bu... *berbattı*.

Dairemde tek başıma yılbaşı gecesini izlemek pek de heyecan verici bir deneyim değildi, ama en azından yarın antrenmanlar başlamadan önce birkaç gün yerleşmek için vaktim oldu.

Ocak ayı olabilir, ama yapılacak çok şey var. Ağırlıklarla kas yapma. Hız ve kondisyon çalışması. Yeni bir oyun kitabı öğrenme. Yapmayacağımız tek şey tam temaslı tackle'lar. Takım, sezon başlamadan önce sakatlık riskine girmeyecek.

Koridorlarda dolaşırken saatime baktım ve kütüphanenin kapanmasına birkaç saat kaldığını ve yapacak hiçbir şeyim olmadığını gördüm. Burada kalmak istediğimden değil

burada kalmak istediğimden değil, ama... *Ooh, burada bir smoothie dükkanı mı var? Fıstık ezmesi var mı?*

Odanın diğer ucundan menüyü incelemeye çalışırken kaşlarım yeni zirvelere yükseldi.

Oh, lanet olsun... var!

En büyük boy smoothie'yi sipariş edene kadar nefes almadığımı sanıyorum. Fıstık ezmeli muzlu, ekstra proteinli, tam babamın sevdiği gibi.

Barista bana toplam tutarı söyledi ve ben de ödemeyi yaptım, ancak kafenin de kütüphanenin geri kalanı kadar boş olduğunu gördüm. Blender anormal derecede gürültülüydü ve ben de pencerenin yanındaki boş bir masaya çekilip beklemeye başladım, koltuğumdan stadyumu görebildiğimi fark ettim.

Sinirden mi yoksa heyecandan mı bilmiyorum ama midem biraz bulanıyor.

Koçluk ekibi, yeni takım arkadaşlarımla mümkün olduğunca çabuk iyi ilişkiler kurmamı istiyor, bu da mantıklı. Ancak bu, eski takımımı ve beni buraya getiren koçumu terk ettiğim için biraz pişmanlık duyuyorum. Ama benim hayalim her zaman profesyonel olmak olmuştur ve burada bunu başarma şansım daha yüksek.

Bighorns, ülkedeki en iyi takımlardan biri olarak kabul ediliyor ve geçen yıl sakatlıklar nedeniyle sezonu istedikleri gibi bitirememiş olsalar da, en iyi oyuncularının çoğu geri dönüyor. Büyük olasılıkla, şampiyonluk için mücadele edeceğiz.

Bu beni heyecanla başımı döndürüyor. Ama aynı zamanda biraz da gerginim, çünkü buraya gelerek düşmanca bir bölgeye giriyorum.

Hayat boyu rakibim Bennet Armstrong burada yıldız bir alıcı ve beni soyunma odasında gördüğünde ortalık cehenneme dönecek.

Neden benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum, ama onun numarasını biliyorum. Çocukluğumuzdan beri birbirimize karşı oynuyoruz ve bu yüzden onun yapacağı her hareketi önceden biliyorum.

Sanırım bu, onu en kötü haliyle gösterdiğim anlamına geliyor. Belki de bu yüzden... Ama bu sadece bir oyun. Onu sahada yenmek, bana baktığında gözlerindeki kin dolu bakışları açıklamıyor.

Sahada başka biri olsaydı, gerçekten herhangi biri, benim hakkımda ne düşündükleri umurumda olmazdı. Ama Bennet'in bana hor görmesini istemiyorum. Hiç istememiştir. Tek istediğim, *bana bakmasıydı.*

Küçükler futbol maçında onu ilk kez yere düşürdüğümde, o okyanus mavisi gözleri bana bakıp kırıştığında, onun bakışlarının benimkilerle buluşmasını istedim. Gençliğimde, her türlü ilginin iyi ilgi olduğunu düşündüğüm için bu konuda biraz şımarık davranmış olabilirim. Tamam, belki de bu yüzden benim hayran kulübümün üyesi değil. Yine de, yaptığım hiçbir şeyin, onun bana baktığı o ateşli bakışların seviyesine ulaştığını sanmıyorum – şehvetli bakışlar değil, yeryüzünü yakıp kavuran bakışlar.

Ne yaparsam yapayım, onu sinirlendiriyor gibi görünüyorum.

Evet, onu oyunda durdurmanın onu neden kızdırdığını anlıyorum, ama o da işi kolaylaştırmıyor. O herif çok hızlı ve yetenekli elleri var. Diğer çoğu alıcının yapamadığı yakalamaları yaptığını gördüm. Daha önce buna hayran kalmıştım.

Aslında, bana sunduğu meydan okumadan zevk alıyorum, çünkü bunu başka kimse yapamıyor. Belki takım arkadaşı Jagger hariç, ama onların yetenekleri sayesinde ben de bir oyuncu olarak büyüdüm.

Bu yüzden ona hak ettiği övgüyü vermeye çalışıyorum. Ve muhtemelen bu yüzden sahada onu kızdırmaya çalışıyorum. Onun getirdiği zorluğu istiyorum. Onun en iyi halini istiyorum ve o en iyi haliyle kızgın olduğunda ortaya çıkıyor.

Bu yüzden onu cesaretlendiriyorum. Ara sıra göz kırpyorum, bazen poposuna şaplak atıyorum... Bir keresinde, sadece değişiklik olsun diye maçtan sonra ona öpücük bile gönderdim, ama takım arkadaşı bana saldırmasını engellemek için onu tutmak zorunda kaldı.

Ona kötü bir sporcu derdim, ama başkalarının ona kötü davrandığında kimseye kızgın bakmıyor, sadece bana. Yıllarca bunun beni sevdiği anlamına geldiğini düşündüm - çocuklar duygularının ne anlama geldiğini anlamadıklarında *hoşlandıkları kişilere kötü* davranırlar - ama yaşlandıkça, onun beni gerçekten sevmediğini fark ettim.

Belki de benden nefret ediyor.

Bu çok acı verici, çünkü ben sadece onun hayran olduğu bir oyuncu, bir erkek olmak istemiştim, ama diğer yandan... kızgın Bennet çok seksi. Kobalt mavisi gözlerine rağmen, karanlık bir melek gibi, gölgeli ve tehlikeli. Bu yüzden ona orijinal karanlık melek Lucifer'in adını vererek Lucy diyorum.

O, midemi o kadar çok altüst ediyor ki, bunu sikimde bile hissedebiliyorum. Bu inanılmaz bir his ve onun oyununa olan gerçek takdirim, bir nevi hafifçe şeytani bir hal aldı. Yılda sadece birkaç kez görüştüğümüz için, onu kışkırtmak benim için zor bir şey değildi.

Ama şimdi...

Soyunma odasını paylaşacağız... Umarım onu kızdırma ihtiyacı hissetmem ve o da biraz sakinleşir. Hem takım arkadaşı olarak hem de... Evet,

muhtemelen bu konuyu açmamalıyım, çünkü o bir çit tahtasından daha heteroseksüel.

Barista fıstık ezmeli muzlu smoothie siparişini seslendi ve daha önce fark etmediğim bir adam ayağa kalkıp tezgaha doğru yürüdü. Onun burada olmadığını eminim, ama kendi düşüncelerime dalmış olduğum için ne zaman geldiğini fark edemedim. Yine de, ben önce buradaydım ve smoothie benim olduğu için ayağa kalkıp tezgaha yaklaştım.

"Ben de aynı şeyi sipariş ettim, onun senin olduğundan emin misin?" diye soruyorum, o bardağa uzanırken.

Benim boyumda, ince ve daha zayıf kaslı bir vücuda sahip olan adam, bardağa kaşlarını çatarak bakar. "Nasıl anlayacağım?"

"Ben ekstra protein aldım, sen aldın mı?"

Burnunu kırıştırdı. "Aah, hayır." Bardağı çevirip, protein alanının yanındaki koyu siyah onay işaretini fark etti ve bardağı bana uzattı. "Protein konusu dışında, zevkin iyiymiş."

"Ekstra proteini sevmiyor musun?" Kalın, soğuk sıvı dudaklarıma değdiğinde gözlerimi kapatmaktan kendimi alamıyorum.

"Oda arkadaşlarım protein tozunu temel besin maddesi gibi tüketiyorlar, bu yüzden ben almıyorum."

"Protein beslenme temelidir."

Hafifçe güldü. "Protein, evet. *Protein tozu* ise..." Burnunu kırıştırdı. "Yiyecek değil."

"Aynı fikirde değiliz." Omuzlarımı kaldırıp bir yudum daha alıyorum.

"Gerçek bir sporcu gibi konuştun." Adam sinirliymiş gibi iç çekiyor, ama yüzündeki eğlenceli gülümseme öyle olmadığını gösteriyor.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece benim oda arkadaşlarımla ortak bir yönün var."

"Onlar sporcu mu?"

"Futbolcular." "Hadi

canım. Ben de!"

Adam, barista'nın tezgahın üzerine koyduğu bir sonraki bardağı alırken kaşlarını çatı. "Seni tanımıyorum."

"Buraya yeni transfer oldum. Utah'tan. Yarın ilk antrenmanım var."

"Oh, harika. Ben Aiden." Elini uzatır.

"Damien." Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım ve sıkıca sıktım. "Memnun oldum."

"Peki, burayı nasıl buldun?" Aiden'in gözleri pencereye ve uzaktaki stadyuma kayar.

"Bunu söylemek için henüz erken. Derslere ve antrenmanlara başlamadım, sen de tanıştığım ilk kişisin."

"Ciddi misin?" Kaşları, alnına sarkan koyu sarı saçlarının altında seğirdi. "Peki, öğleden sonra için bir planın var mı? Seni takım arkadaşlarıyla tanıştıtabilirim. Elli dolara bahse girerim, hepsi televizyonun başında Madden oynuyorlardır."

"Bu bahsi kaybedeceğimi hissediyorum, ama gelme teklifin hala geçerliyse, bu harika olur."

"Evet, hadi gel." Aiden birkaç peçete alır ve bizi dışarı çıkarır, soğuk Ocak havasına adım attığımızda hafifçe titriyor gibi görünür. Soğukluk göreceli bir kavramdır, çünkü parlak güneş ve rakım birleşince elli derece şaşırtıcı derecede hoş bir sıcaklık yaratır.

Onun evine doğru yürürken, Aiden matematik ve işletme merkezleri gibi farklı binaları ve şu anki evinde bir oda boşalana kadar yaşadığı kardeşlik evini gösteriyor.

Hoş bir yer. Ve genelde küçük konuşmalar benim tarzım olmasa da, sonunda neden burada olduğumun tüm ayrıntılarını anlatırken buluyorum kendimi. Özellikle, Bighorns'un gelecek yılki draftta görünürlüğümü artıracak daha iyi bir program olduğunu.

On dakika sonra, küçük dikdörtgen bir verandası olan eski, kolonyal tarzda bir eve giden taşlı bir yoldan yukarı doğru yürüyoruz. Oldukça sade, açıkça bir öğrenci evi. Tek dekorasyon, yıpranmış bir ikili koltuk.

Aiden tuğla kırmızısı kapıyı açıyor ve bir ses duyuluyor. Bu ses, kalbimin durmasına neden oluyor.

"Tanrıya şükür! Bu dört salak birbirlerini okşamakla meşguller ve ben bilgisayara karşı oynamaktan bıktım."

Hayır... Olamaz. Bunun olasılığı ne kadar?

"Madden'da berbat olduğumu biliyorsun," diye bağırır

Aiden. "Bu yüzden seninle oynamayı seviyorum."

"Hayır, teşekkürler. Ama kütüphanede yeni takım arkadaşlarından biriyle tanıştım, eminim o oynamak ister." Aiden paltosunu askıya asıp antreden çıkar, ben de aynısını yaparım.

Oturma odası görünür görünmez, ev kendi içine kapanıyor, diğer ucunda tek başına oturan bir figürün bulunduğu bir tünele dönüşüyor.

Bennet Armstrong.

Göğsüm acı verecek kadar sıkışır. Yarın onu göreceğime kendimi hazırlamıştım ve onu şimdi görmek beni şok etti, neredeyse olduğum yerde donakaldım. Saha dışında da sahada olduğu kadar ürkütücü, dizlerimi titretiren karanlık melek gibi. Okyanus mavisi gözleri kısılr, neredeyse siyah saçlarının altından bana dik dik bakar. Ben de ona bakarım, camı kesebilecek kadar sertçe çenesi sıkılmış haliyle büyülenmişimdir.

O mükemmellik. Tehlikeli bir mükemmellik.

Onu ilk gördüğümde her zaman hissettiğim kelebekler, hareket etme ya da konuşma dürtüsüyle beni huzursuz ediyor... o tehditkar gözlerin üzerimde biraz daha uzun süre kalmasını sağlayacak her şey. Kahretsin, tam da her zaman istediğim gibi.

Ve gözleri üzerimde, ama o ilk bakıştan sonra şimdi bir nevi boş, ne düşündüğü hakkında hiçbir ipucu vermiyor.

Boşluğun iyi bir şey anlamına geldiğini sanmıyorum, değil mi?

Diğer birkaç kişinin beni dikkatle izlediğinin farkındayım, ama kim olduklarını bilmiyorum. Tek gördüğüm, Bennet'in yüzünün renginin solduğu. Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor ve ben de kendimi zor tutarak dudaklarımı ıslatmamaya çalışıyorum.

"Transfer portalında seçildi. Beyler, bu Damien." Aiden beni işaret ediyor, bu da yeni takım arkadaşlarıma merhaba demek, gülümsemek, hatta el sallamak için mükemmel bir fırsat. Ama Bennet'in öldürücü bakışı kalbimi çarptırıyor ve sikimi dikleştiriyor, bu da mantıken benim tercih ettiğim aşk diline geri döndüğüm anlamına geliyor... küfürlü konuşma.

"Merhaba Lucy." Göz kırıyorum. "Görünüşe göre sonunda saha dışında da karşı karşıya geliyoruz."

Bennet

Demek kanın donması gerçek bir Şey.

Gerçekten nefret ettiğim tek kişi kapımdan içeri girene kadar buna inanmıyordum, ama yemin ederim ki vücut ısımdıştı. Titreme ya da serin bir esinti gibi bir Şeyden bahsetmiyorum. Dünyada en çok korktuğum tek kişiye bakarken iim buz kesti.

Lanet olası Damien Montgomery.

Pee Wee Ligi'nden beri bu kendini beğenmiş pislikle oynamak zorunda kaldım ve bir maçı bozduktan sonra aptal sırtışıyla veya küstahça göz kırparak benimle alay etmediği tek bir maç bile olmadı. Normalde iyi rekabeti saygı duyarım, ama bu adamın egosu benim saygımı hak edecek kadar büyük. Ne kadar iyi oynadığın umurumda değil. Eğer pisliliğin tekiysen, benden hiçbir övgü almazsın, bu kadar basit.

Üniversiteye gelerek ondan kaamadığım için yeterince kötüydü zaten — takımlarımız aynı ligde, bu yüzden her yıl karşılaşıyoruz. Ama şimdi onu *her gün* görmek zorunda mı kalacağım? Yani, kaçış yok mu?

Pazar günümü mahvedecek onca Şeyin içinde...

nce oda arkadaşlarımın hepsi azgın piler, kanepede rahatça oturamıyorum çünkü ilerinden biri mutlaka erkek arkadaşını okşamaya başlıyor. *Sonra* Aiden o pislik Damien'i takılmak için getiriyor. Sırada ne var? Deccal'ın yeniden doğuşu mu?

Cidden, o pisliliğin sadece *benim* takımıma transfer olması değil, aynı zamanda kütüphanede oda arkadaşımla tanışması ve

ön kapımdan içeri girmesi?

O pislik beni takip mi ediyor? Onun yapacağı bir şeye benziyor, böylece beni alay etmek için daha fazla fırsat ve malzeme elde etmiş oluyor.

Siktir, onu yılda iki üç kez görmekle zar zor akıl sağlığımı koruyabiliyordum. Şimdi her antrenmanda onu görmek zorunda mı kalacağım? Bu acımasız ve olağan dışı cezayı hak etmek için hangi tanrıyı kızdırdım?

Bu karma. Öyle olmalı. Ne için olduğunu bilmiyorum, ama karma gördüğümde anlarım.

Bu pislik dışında düşmanım yok. Hiç kimseyi veya hiçbir şeyi aldatmadım. Bana güvenen insanları asla yüzüstü bırakmadım. Ve sahadaki yeteneğim veya banka hesabımın büyüklüğü nedeniyle özel muamele görmeyi hiç istemedim. Bir kızı kızdırmış olabilir miyim? Jagger, Cam ile çıkmaya başlamadan önce onu neredeyse takip eden kız gibi? Benim için voodoo bebeği mi yaptı?

Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Peki, Damien Montgomery *benim* antremde ne arıyor?

"Merhaba Lucy." Göz kırıyor. *Lanet olası göz kırıyor.* "Görünüşe göre sonunda saha dışında da karşı karşıya geliyoruz."

Daha önce kimsenin önünde bana Lucy dediğini sanmıyorum. O kadar şok oldum ki, cevap veremedim. Tek yapabildiğim, sudan çıkmış balık gibi ona bakıp ağzımı açık bırakmaktı. Hala neden yıllar önce o aptal lakabı seçtiğini bilmiyorum ve ondan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum, ama kimse bilmediği için iyi bir çocuk olup görmezden geldim. Ta ki şimdiye kadar.

Aiden'a inanamıyorum. Sadakat nerede kaldı?

İyi bir ev sahibi olarak davranan Aiden, benden yayılan gerginliği ya fark etmiyor ya da görmezden geliyor. Damien'i peşinde, sanki kişisel köpeğiymiş gibi, oturma odasına doğru büyük adımlarla ilerliyor. Hâlâ aptal rolü oynayan Aiden, yanımdaki boş koltuğu işaret ediyor, ama Damien koltuğa oturmadan önce, ben ayağa fırlayıp Aiden'ı kolundan tutup mutfığa sürüklüyorum.

"Onu neden buraya getirdin?" diye geniş, şaşkın gözlerine tıslıyorum.

"Takım arkadaşlarından birini getirdiğim için mi kızgınsın?"

"O takım arkadaşını getirdiğin için kızgınım. Onun takım arkadaşımız olduğunu bile bilmediğim bir yana, o benim gerçek düşmanım."

Aiden'ın alnında dalgalı bir çizgi oluşur. "Ama sana Lucy dedi."

"Ee?"

"Bu bir takma ad değil mi? Düşmanın sana neden takma ad versin ki?"

"Bilmiyorum lan." Kollarımı havaya kaldırıp bir daire çizerek birikmiş öfkemi dışarı atıyorum, sonra da Aiden'a yöneliyorum. "Ve sen sormadan söyleyeyim, ben de neden o lakabı seçtiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, ondan nefret ettiğim ve burada olmasını istemediğim. Onu buraya nasıl getirebilirsin?"

Aiden ellerini önüne kaldırır. "Yarım saat öncesine kadar onun kim olduğunu bile bilmiyordum. Bana bir düşmanın olduğunu hiç söylemedin. Başkaları da var mı? Senin hakkında bilmediğim başka neler var?"

"Ne demek istiyorsun? Benim hakkımda her şeyi biliyorsun," diye fısıldayarak bağırırım, bu da Aiden'ın yüzünü biraz düşürür, suçluluktan mı yoksa incinmişlikten mi emin değilim.

İkimiz de birinci sınıfta, ikimizin de katılmak istemediğı bir öğrenci birliğine zorla üye yapıldığımızda birbirimize bağlandık. Babalarımız, bizim de onların izinden gitmemizi isteyen eski üyelerdi ve ikimiz de onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorduk. Ancak en başından beri, ikimizin de öğrenci birliği hayatına pek hevesli olmadığı belliydi ve birbirimize sarıldık.

Bu, kardeşlikten hoşlanmadığımızı düşündürebilir, ama tam tersi doğru. Diğer çocuklar çok iyi ve bizim kendi işlerimize ayırdığımız zaman hakkında hiç şikayet etmediler. Benim için futbol, onun için okul işleri. Bu, başlangıçta en büyük korkumuzdu. Özellikle Aiden için, eşcinsel bir erkek olarak, gelenek ve kardeşliğin bazen karakterden daha önemli olduğu bir kardeşliğe katılmak iyi bir deneyim oldu. Herkes gerçekten kabul edici ve destekleyici ve ikimiz de bunun bir parçası olduğumuz için mutluyuz. Ama tüm bu olaydan elde ettiğim en büyük fayda, onunla arkadaş olmak oldu.

O çok iyi ve sadık... samimi. Ona takım arkadaşlarım kadar yakınım, belki daha da yakınım, bu yüzden bana bunu yapacağına inanamıyorum.

"Düşmanın olduğunu bilmiyordum." Aiden üzgün bir şekilde başını sallar.

Gerçekten hiç bahsetmedim mi? Futbol takımı Damien hakkında her şeyi biliyor, ama Aiden takımda değil. Sanırım gözden kaçırmış olabilirim.

Belki de gerçekten bilmiyordu...

"Sanırım soyunma odası dışında bu konu hiç gündeme gelmedi, ama bunun tek nedeni futbol dışında bu konuyu düşünmemem. Saha dışında bu konuyla ilgilenmeye değmez."

"Gerçekten bir düşmanın mı var? Bu nasıl mümkün olabilir? Herkes seni seviyor." Sallanan başı artık üzüntüden çok şaşkınlık gösteriyor.

"İnan bana. Damien arkadaşım değil. Yıllardır sahada başımın belası. Kendini beğenmiş yüzüne ve çocukça sataşmalarına tahammül edemiyorum."

"Saha dışında kafa kafaya gideceğinizi söyledi, bu küstahça konuşma sayılmaz."

Tatlı, masum Aiden. O sözlerin altında yatan meydan okumayı görmüyor.

"Damien için öyle. Özellikle bana göz kırptığında."

"Birçok insan göz kırpar."

"Öyle değil. Bu..." Görüntüyü kelimelere dökmeye çalışıyorum, ama cümleyi bitirmeden bir titreme beni sarar. "Ondan kurtul, Aiden."

Oda arkadaşımın geyik gibi gözleri daha da büyüdü. "Onu davet etmemişi söyleyemem." "Neden?"

"Çünkü bu kabalık olur."

"Yani, beni değil de onu mı tercih ediyorsun?"

"Hiçbir şeyi tercih etmiyorum. Onu buraya getirdim çünkü o senin takım arkadaşın. Daha önce onun senin için kim olduğunu bilmediğim için üzgünüm, ama şimdi buradayken belki de en iyisini yapmalısın."

Aiden'ın beyaz teni pembeye dönmeye başladı, bu da onu zor durumda bıraktığının açık bir işaretiydi, ama Damien burada kalırsa durum daha da zorlaşacaktı.

"O savunma yapıyor" diye mantıklı bir açıklama yapıp, elimi reddedercesine sallıyorum. "Ben hücum oyuncusuyum. O kendi tarafında kalırsa, onunla uğraşmam gerekmez."

Aiden başını yana eğiyor. "Yani antrenmanda kendi savunma oyuncunla karşı karşıya gelmiyorsun?"

Damien bunu söyleseydi, beni alay etmekle suçlardım, ama Aiden antrenmanlarda neler olduğunu gerçekten tahmin ediyor. Ne yazık ki haklı.

Siktir! Üniversite hayatımın geri kalanında her gün o pislikle savaşmak zorunda kalacağım. Elimi yüzüme sürerek, bu iç karartıcı düşünceyi kafamdan atmak için başımı salladım.

Aiden öne çıkıp elini koluma koydu. "Belki seninle aynı takımda olursa o kadar da kötü olmaz."

"Oh, tabii ki kötü olacak." Ondan uzaklaşıp mutfağın diğer ucuna yürüdüm, sakinleşmek için. "Son sezonumuza giriyoruz, Aiden. Bu sezon boyunca mutsuz olmak istemiyorum."

En iyi arkadaşımın sözleri sempatik olmasa da ifadesi sempatik. "Bu yüzden açık fikirli olmalısın. Kendi akıl sağlığını için olmasa bile, takımın iyiliği için."

"Bu kadar mantıklı olmandan nefret ediyorum," diye homurdanırım ve yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kapatırım. "Peki, hadi şunu bitirelim."

Aiden beni oturma odasına kadar takip ediyor. Damien, Cruz ile Madden oynarken, diğer oda arkadaşlarım hafif bir ilgiyle onları izliyor ve *deniz yosunu hakkında* sohbet ediyorlar.

En azından Jagger ve Cam'in elleri bizim görebileceğimiz yerde, bu yüzden yatak odalarının dışında ellerini kullanmaları için onlara *tekrar* bağırırmam gerekmiyor. Ne yazık ki Damien kanepenin tam ortasında oturuyor, bu yüzden bir şekilde onun yanına oturmak zorunda kalacağım.

Derin bir nefes alıp, bana güç verebilecek herkese küçük bir yalvarışta bulunarak, Cam ve Jagger'ın paylaştığı koltuğa en yakın yeri seçiyorum. Cam kaşlarını hafifçe kaldırıp, sinirlenmek üzere olup olmadığını soruyor ve ben neredeyse fark edilmeyecek şekilde başımı sallıyorum.

Kanepenin kol dayanağına o kadar yakın oturuyorum ki, Damien ile aramda neredeyse 30 santimlik bir boşluk var, bu yüzden bana inandığını sanmıyorum. Yine de, bu konuyu açmıyor, sadece misafirimizin Liam ile yaptığı saçma sapan sohbe kendi görüşünü ekliyor.

"Deniz yosunu mu, gerçekten? Okyanusta seni bir çırpıda yutabilecek şeyler varken, seni korkutan şey deniz yosunu mu?" Cam, Liam'a başını sallar.

"Soru, okyanustaki en ürkütücü şey neydi, en korkutucu şey neydi değildi," diyor Damien, gözlerini oyundan ayırmadan.

Sadece sesini duymak bile saçmalık ölçerim on üzerinden beşe atlıyor. "Siz ne halt ediyorsunuz?"

"Damien bize okyanustaki en ürkütücü şeyin ne olduğunu sordu," Liam, sanki bu yeni tanıştığın insanlarla konuşmak için gayet normal bir konuymuş gibi gönüllü olarak cevap veriyor. Gerçi Liam'ın bununla bir sorunu olmadığı kesin.

Cruz'un mutlu köpek yavrusu kişiliği ona da bulaşmış olmalı. Ya da Damien onu büyülemiştir, ki bu da onu bir daha kapıdan içeri almama kuralım için iyiye işaret değil.

Vücudumu hafifçe Damien'e doğru çeviriyorum, böylece saçmalığı görebiliyorum. "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Neden sormayayım?"

"Madden'la ne alakası var?" "Hiçbir alakası yok."

"O zaman neden soruyorsun?" Tekrar soruyorum ve ses tonum sabrımın azaldığını belli ediyor olmalı ki, sonunda iki kelimeden fazla konuşuyor.

"Jöle hakkında düşünüyordum. Aslında fıstık ezmesi, ama bu da jöle hakkında düşünmeme neden oldu, sonra da denizanası, yani... Evet!" Gol attığında yumruğunu havaya kaldırdı ve kolu gömleğiyle kaplı olsa da, ne kadar kalın ve güçlü olduğunu anlayabiliyordum.

Aptal gösterişçi, kendine uygun bir gömlek bile giyemiyor.

Nazik davranacağıma söz verdiğim için, kıyafetleri yerine kafasına sataşmaya karar veriyorum. "Tanrım, beynin tam bir felaket."

"Bennet," Aiden Damien'in diğer tarafından uyarıyor.

"Senin zihnin dolaşmıyor mu?" Damien alaycı bir şekilde soruyor. "Mantıksız bir şekilde dolaşmıyor."

"Damien sadece çok fazla sincap görüyor." Cam arabulucu olmaya çalışıyor, bu da beni sinirlendiriyor, çünkü onun sadece garip bir durumu en iyi şekilde çözmeye çalıştığını biliyorum. "Jagger da aynı şekilde."

"Bu ne demek lan?" diye homurdanırım.

"Kolayca dikkatleri dağılıyor."

"Ben değil." Jagger Cam'e gözlerini kısarak bakar. "Sadece bazen düşüncelerimi tamamlamak için uzun yoldan gidiyorum, hepsi bu."

"Sen ne dersen o, Kitcat." Jagger'ın yanağına bir öpücük kondurur ve Cruz'un ona kumandayı atması için elini kaldırır, ama Cruz atışını yapamadan araya girerim.

"Ellerini yıkadın mı?" diye Cam'e sorarım.

"Ellerini yıkamak mı? Sen mikrop fobisi mi oldun?" Damien bana gözlerini devirdi.

Ben de ona ters ters bakarım. "Oyunu bozmadan yaklaşık iki saniye önce, o el Jagger'ın sikiyordu ve oyun kumandasına sık suyu bulaştırmamak konusunda bir kuralım var."

Damien omuzlarını silkiyor. "O DNA, mikrop değil."

"İçinde ne olduğu umurumda değil. Eğer önce ellerini yıkamazsa, Jagger sikini kumandanın her yerine sürtebilir."

"Bu benim fetişim değil dostum." Jagger başını sallar.

"Sen homofobik falan mısın?" Damien gözlerini kısarak bana bakar.

"Öyle olsaydım beş eşcinsel erkekle birlikte yaşar mıydım?"

"Teknik olarak biz biseksüelüz." Jagger, kendisiyle Cam'i işaret ediyor.

"Birbirinizle yatmaya başladığınızdan beri hiçbir kızla yatmadınız," diye karşılık veriyorum.

"Biseksüellik öyle işlemez," diye araya girer Liam.

Şimdi de Liam mı bana sataşıyor? Siktir. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, vücudumun titremesini durdurmaya çalışıyorum. "Demek istediğim, ben homofobik değilim. Sadece her döndüğümde siz pisliklerin bölgenizi işaretlemenizi istemiyorum."

"Onlar köpek değil," diye homurdanır Damien.

"Daha çok tavşan gibiler." Aiden bunu yüksek sesle söylediğini fark edince, farlara bakmış geyik gibi kalır, ama haklıdır. En azından bu odadaki bir kişi sözlerimi çarpıtmaya çalışmıyor.

"Haklısın." Cruz düşünceli bir şekilde başını salladı.

İki kişi oldu.

"Harika bir seks hayatım olduğu için özür dilemeyeceğim. Ayrıca, bunun için gürültü önleyici kulaklığın yok mu?" Jagger, Aiden'a sorar.

"Onlar sadece sesi bastırıyor, duvarları sallamıyor," diyor Aiden.

"En azından seninki çalışıyor," diye mırıldanırım. "Benimki, üniversitede yurttan yaşarken olduğu gibi sürekli lanet caz istasyonuna geçiyor. Yemin ederim o hayalet Aiden'ı buraya kadar takip etti."

"Hayaletler öldükleri yere bağlıdırlar. Bunu herkes bilir," diyor Damien, bana bir kez daha ters ters bakmamı sağlayarak.

"Ya da Aiden, öğrenci yurduğunun hayaleti." Jagger, çilek kadar kırmızı olan Aiden'ı izlerken yaramazca sırtıyor.

"Ne saçmalıyor bu?" diye Aiden'a soruyorum.

"Ben, şey, senin müzik setini telefonuma bağlamış olabilirim, böylece istediğim zaman kontrol edebileyim diye." Aiden bana bakmak yerine tişörtünün eteğiyle oynuyor.

"Son iki yıldır benim müziğimle dalga mı geçiyordun?"

"Başladığımda bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim." Bana utangaç bir bakış atıyor. "Ama kardeşlerden biri bunun hayalet olduğunu söyledi ve ev çok eski olduğu için herkes buna inandı, bu yüzden..."

Hayalet olayı yalandı mı?

"O ürkütücü kız senin yüzünden odamı ruhlardan arındırmak için adaçayı yaktı. Sonrasında haftalarca odam yanık ot ve paçuli koktu."

Aiden burnunu kırıtırır. "Evet, o kısım talihsizdi. Bütün ev kokuyordu, ama senin odan kesinlikle en kötüsüydü."

"Ve sen *benim aklımın* karışık olduğunu düşünüyorsun." Damien alaycı bir şekilde güldü, bu da aptal prens çenesi her zamankinden daha belirgin görünmesini sağladı. "En azından şaka ile hayalet arasındaki farkı biliyorum. Ayrıca, hayaletler fiziksel düzlemde var olmadıkları için eşyalara dokunamazlar, bu yüzden senin müziğini değiştirmeleri imkansız."

"Eğer eşyalara dokunamıyorlarsa, yerde durmak yerine yere batmazlar mı?" Onun mantığındaki hatayı işaret ettim.

Damien omuz silkiyor. "Kim demiş ayakta duruyorlar diye? Belki de sadece süzülüyorlardır. Hiç görmediğim için bilemem."

"Senin uzman olduğunu sanıyordum Bay. *Onlar öldükleri yere bağlıdırlar.*" Onun aptal sesini taklit ettim.

"Uzman değilim, sadece genel bilgileri biliyorum."

"Yani benim sağduyum yok mu?" Sesim keskinleşir. "O öyle demedi." Aiden, artan öfkemi yatıştırmaya çalışır. "*Hayalet sağduyu,*" Damien yardımcı olmayan bir şekilde açıklığa kavuşturur.

"Genel *hayalet* bilgisi mi? Şu anda kendinizi duyuyor musunuz? Hiç saçmalık olmayan bir şey söylediğiniz oluyor mu?" Ona sert bir bakış attım.

"Nasıl olur da hayaletler herkes tarafından bilinmez?" Damien, şaşkın bir ifadeyle bakmaya cüret ediyor.

"Kimse onları görmemişse nasıl yaygın olabilir?"

"Kimse görmedi demedim, *ben* görmedim dedim."

Ukala her şeye bir cevap bulur.

"Yani, hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda uzmanmış gibi mi davranıyorsun?" diye ısrar ediyorum.

"Uzman diyen sensin, ben değil," diye alay ediyor Damien. "Çünkü öyle davranıyorsun."

"Eğer sağduyu beni uzman yapıyorsa, o zaman sanırım öyleyim." Damien, o kadar masum bir şekilde konuşur ki, patlamamak için çenemi kırılanda kadar sıkamak zorunda kalırım.

Liam'ın beni merakla incelediğini, Cam ve Jagger'ın arkamda fısıldaşarak tartışmamızın ne hakkında olduğunu bilip bilmediklerini sorduklarını fark ediyorum, ama bu noktada ben de bilmiyorum. Damien'in kazanmasına izin veremem.

"Siktir, sen imkansızsın," diye bağıriyorum.

"Madden'da yenilmez mi?" Damien, sanki tartışmanın ortasında değilmişiz gibi düşünür. "Muhtemelen doğru. Eski takımımda en yüksek puanı ben almıştım."

"Evet, eski takımın sahada berbat, sahada berbat olsalar da şaşırmam."

"Hey, bu..."

Damien, Aiden'ı keserken gözleri öfkeyle parlar. "Bighorns'u yenmemiş olabilirler, ama sana çok üstün geldiğimizi hatırlıyorum. Söylesene, çimlerin tadı nasıl?"

Vücudum yumruk atma isteğiyle titriyor. Evet, önce ben düşük bir darbe indirdim, ama o kapıdan içeri girdiğinden beri sürekli ince iğnelemeler yapıyor ve ben onun aptal ağzına daha fazla tahammül edemiyorum. Pazar günümü mahvettiği için siktir et onu.

"Madem bu kadar iyisin, neden bu takıma geçtin? Belki de sahada benimle tekrar karşılaşmak istemedin."

"Aslında seninle daha fazla karşılaşmam gerekecek. Her gün antrenmanda."

O pislik bana göz kırpmıyor ve ben kanepeden fırlayarak yumruklarımı sıkıyorum. "Neden antrenmanı bekleyeyim?"

Damien ayağa kalkıp bana karşı karşıya gelir, Cam Jagger'ı kucğından indirir ve ikisi aramıza atlar. "Sakin olun," der Jagger. "Saha dışında kavga ederseniz koç ikinizi de yedek kulübesine gönderir."

"Artık aynı takımdayız çocuklar," diye ekliyor Cam. "Arkadaş olmak zorunda değilsiniz, ama artık rakip de değilsiniz."

"Yanılıyorsun Cam." Damien'e sert bir bakış attıktan sonra son bir sözle oradan uzaklaşıyorum. "Biz her zaman rakip olacağız."

Damien

Amfi beklediğimden daha küçüktü, toplamda elli koltuk vardı sanırım, hepsi podyumun etrafında yarım ay şeklinde dizilmişti, podyumun arkasında birkaç kara tahta ve tavandan inen bir ekran vardı.

Ders başlamasına beş dakika var, bu yüzden arkada bir koltuk bulup telefonumu çıkarıp haberleri takip ediyorum. Çocukken, güncel olaylardan haberdar olmanın sınıfta aptal gibi görünmemek için harika bir yol olduğunu öğrendim, bu üniversitede daha da geçerli, bu yüzden her gün izlemesem de, boş zamanım olduğunda ara sıra kontrol ediyorum.

Birisi yanımdaki koltuğa oturmadan hemen önce bir gölge ekranı görmemi engelliyor ve başımı kaldırıp Aiden'in gülümseyen yüzünü görüyorum.

Dünkü ilginç video oyunu seansından sonra beni dışlamadığına sevindim. Açıkçası, Bennet'i tanıdığımı ya da geçmişte bir ilişkimiz olduğunu bilmiyordu. Bennet'in tahmin edilebilir çılgınlığı bir yana, Aiden ben ayrıldığımda oldukça sakindi. Hatta ağzım durmadan konuşurken benim için bahaneler uydurmaya çalıştı.

İkisi iyi arkadaş gibi görünüyor ve ben asla aralarına girmek istemem, ama eğer benim yanıma oturmayı seçiyorsa... Sanırım bu, Bennet'in sözüne güvenmek yerine benim hakkımda kendi fikrini oluşturmaya hazır olduğu anlamına geliyor, ki bunu takdir ediyorum. Özellikle de, istemediğim halde onu kızdıracak bir şey söylemeden duramadığım için.

"Selam." Kulaklıklarımı çıkarıyorum.

"SpongeBob?" Kafasını telefonumun ekranına doğru eğiyor. Ekranında, gerçek bir balık olması gereken şey, sanki sudan çıkmış gibi komik bir şekilde ağzını açıp kapatıyor. Şahsen, bence bu, sabit bir balık görüntüsünün arkasında hareket eden bir başparmak, ama genel olarak konuşan bir balığa benziyor, yani... Sanırım işe yarıyor.

"Bikini Bottom News. Güncel olaylardan haberdar olmak için bunu kullanıyorum."

Sanki esprinin sonunu bekler gibi başını yana eğdi, ama ben sessiz kaldım çünkü espri yoktu. Sonunda, o garip sessizliği bozdu. "Ciddi misin?"

"Evet." Ona bir kulaklık verip oynat düğmesine basıyorum ve Gerçekçi Balık Kafası, Ticketmaster'ın tekel olduğu için aleyhine açılan davadan bahsetmeye devam ediyor.

Aiden, sesi kulağında yankılandığında gözle görülür şekilde irkilir – *son dakika haberi* girişi biraz gürültülüdür – sonra bana şaşkın gözlerle bakar. "Bu gerçek bir haber."

"Söylemiştim."

Telefonumu alır ve bir sonraki videoya geçer, Oregon eyaletinin bir kısmının bu eyaletten ayrılıp, siyasi değerlerinin daha yakın olduğu Idaho eyaletine katılma önerisiyle ilgili bir video.

"Ve hepsi gerçek. Hiçbirinde abartı yok, sadece... *haberler*."

"Biliyorum, değil mi!" Onun bunu havalı bulması üzerine koltuğumda biraz kıpırdanıyorum. Aiden'in ne okuduğunu bilmiyorum, ama akıllı birine benziyor, bu yüzden ona değerli olduğunu düşündüğü bir şey gösteriyorsam, bu beni oldukça iyi hissettiriyor.

Hiçbir zaman en zeki kişi olarak görülmedim. Aptal değilim, sayılar benim için çok mantıklı, ama beynim kelimeleri karıştırmaya meyilli. Ancak, görsel olarak daha iyi işlediğimi biliyorum — beyaz tahtaya çizilen oyunlar gibi — ve kısa, öz ve konuyu açıklayan açıklamaları tercih ediyorum. Bikini Bottom News gibi.

Ayrıca, animasyonlu bir balık izlemek çok eğlenceli.

"Sen de beşeri bilimler kredisi almak zorunda mı kaldın?" diye soruyor Aiden, kulaklığı bana geri verirken.

Sanırım burada aldığımız Filmde Kültür ve Cinsiyet dersinden bahsediyor. "Bu dersi almak istemedin mi?"

"Pek sayılmaz. Bilgisayar bilimi okuyorum, bu yüzden eşcinsel bir adama filmler aracılığıyla eşcinsel tarihini anlatmaya çalışacakları bir ders pek ilgimi çekmiyor. Ama mezun olmak için buna ya da buna benzer bir derse ihtiyacım var."

"Muhtemelen eşcinsellikle ilgili bazı konuları ele alacaklar, evet, ama bence savaşlar, din ve politika gibi konuları da ele alacaklar."

"Bu konulara oldukça heyecanlı görünüyorsun."

"Pazarlama okuyorum, bu yüzden kültürün filmi nasıl etkilediğini ya da tam tersini öğrenmek muhtemelen faydalı olacaktır. Ayrıca, *film*. Filmlerden bahsettiğimiz bir dersi kim sevmez ki?"

Aiden gülümser.

Dün yaşanan rezaleti gündeme getirmek için şimdi tam zamanı diye düşünüyorum. "Hey, evinde sorun çıkardığım için özür dilerim."

"Nasıl bir karışıklık yarattın?"

Burnumun köprüsünü kaşıyorum. "Sanırım sadece ön kapıdan içeri girerek."

Aiden bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu pek de saldırgan bir davranış sayılmaz." "Sana göre değil, ama Bennet'e göre öyle. Orada yaşadığını fark ettiğimde oradan ayrılmalıydım. orada yaşadığını fark ettiğimde gitmeliydim."

"Neden birbirinizden bu kadar çok nefret ediyorsunuz?"

"Ondan nefret etmiyorum. O zorlu bir rakip olduğu için sahada onu yenmek istiyorum ve ondan üstün gelmek istatistiklerimi daha iyi gösterecek, ama ondan nefret etmiyorum."

"Peki, o zaman neden o senden nefret ediyor?" Aiden'in çikolata rengi gözlerinde önyargı yok, sadece merak var.

"Bu milyon dolarlık bir soru. Bunun rakip takımla ilgili bir şey olmasını umuyordum. Beni gördüğünde mutlu olacağını düşünmüyordum, bunun bir şok olacağını biliyordum, ama biz sadece rakip olduğumuz için, bunu denklemden çıkarmanın işleri değiştirebileceğini umuyordum."

Ona gerçeğin sadece bir kısmını anlatıp, *Bennet'in kızgın halinin seksi olduğunu* kendime sakladığım için biraz kötü hissediyorum. Amacım iyi geçinmek olduğu için, Bennet'i kışkırtmaktan kendimi alamadığım kısmını anlatmamamın bir sakıncası olmadığını düşünüyorum.

Sadece, o çok... *mmm*, sinirleri bozulmaya hazır olduğunda. "Onunla bu kadar *rekabetçi* davranmazsan yardımcı olabilir."

Sanırım bu, "ayı kışkırtma" ya da "yediğin yere pisleme" anlamına geliyor. Ve evet, tamamen haklı, ama... *mmm*.

"Anlıyorum, ama *o kendindeyken* benim varsayılan tepkim bu."

"Mesele de bu, senin yanında kendisi gibi davranmıyor. Ya da benim tanıdığım Bennet değil. Bu yüzden onu bir şekilde gerçekten kızdırmış olmalısın diye düşünüyorum."

"Eğer sana bunun ne olduğunu söylerse, bana da haber ver." Bennet'i kızdırmaktan aldığım heyecana rağmen - vücudumun belirli bir bölgesinde - ona kasıtlı olarak haksızlık yapmadım. Aiden kadar ben de neden bu kadar özel olmayan bir muamele gördüğümü merak ediyorum.

"İkiniz arasındaki bu saçmalığın neden başladığını gerçekten bilmiyor musun?" "Hiçbir fikrim yok," diyorum ona, sadece onun beni sadece takım arkadaşı olarak değil, benden hoşlanmasını istediğim kısmı atlıyorum. Aiden iyi birine benziyor, ama bu sırrı paylaşacak kadar onu iyi tanımıyorum.

"Dediğim gibi, belki de saha dışında onunla bu kadar rekabet etmemeye çalışmalısın."

"Bir futbolcudan rekabetçi olmaması *mi* istiyorsun?" Ona alaycı bir gülümseme atıyorum.

Aiden alt dudağını ısırır. "Kafamda daha gerçekçi geliyordu. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Varsayılan tepkini kontrol altına alırsan, belki ikiniz ortak bir nokta falan bulabilirsiniz."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Deneyeceğim. Ortak bir nokta bulabilmemiz için herhangi bir önerin var mı?"

"Bariz olanların dışında mı?" Aiden yorgun bir şekilde iç çeker.

"Bariz olanlar," diye gülümserim ve ders başlamadan önce Clash of Clans'ımı hızlıca kontrol etmek için telefonumu açarım. Bu sabah kalktığımda başka bir klanla saldırdım ve kampanyanın nasıl gittiğini görmek istiyorum.

Aiden kolumun üzerinden ekrana bakıyor. "Çok fazla mücevher var," diyor, oyun parası miktarımı kastederek.

"Bir süredir oynuyorum." Gerçek parayla mücevher satın alabilirdim, ama ben sert bir oyuncu olarak kazandım.

"Yarın gel, klanlarımızı karşılaştıralım. Belki Bennet ile aranızdaki barış için bir fikir bulabilirim."

"Anlaştık." Ekranı kapatıp telefonu cebime koyuyorum, böylece profesöre tüm dikkatimi verebiliyorum.

Otuz saniye. Aynı odada otuz saniye bulunduk ve Bennet şimdiden beni öldürmek istiyor gibi görünüyor. Oysa ben sadece ona göz kırptım.

Ekibin film çalışmak ve oyun kitabını gözden geçirmek için kullandığı konferans salonuna girer girmez beni gördü. O odaya girdiğinde, odanın ortasında, yükseltinin ortasında oturan birkaç kişiden biriydim.

oturan birkaç kişiden biriydim. Aramızda görüşümüzü engelleyecek başka kimse yoktu, bu yüzden beni fark ettiğini gördüğümde göz kırptım.

El sallayabilirdim, ama bu biraz çocukça olurdu, ayrıca göz kırpmanın seksi olduğuna inanmışımdır. En azından kızlar öyle diyor. Hoşlandıkları erkek bu basit hareketi yaptığında birbirlerine hayranlıkla fısıldaştıklarını kaç kez duydum, bilemem, ama bunu tamamen anlıyorum.

Kimse bana göz kırpmamış olsa da, iki kişi arasındaki bu iletişimi gördüm ve bu ince hareketin özel bir anlam taşıyabileceğini biliyorum. Etraflarında insanlar olmasına rağmen, neredeyse samimi bir hareket. Bu hafif ama yoğun iletişimden kim biraz heyecan duymaz ki?

Görünüşe göre Bennet heyecanlanmıyor, çünkü odanın diğer ucundan bana öfke dolu bakışlar atıyor.

Sadece bir saniye durup bana dik dik bakıyor, ama o buz gibi mavi gözleri kısılırken ve yanakları öfkeden kızarıırken zaman sanki yavaşlıyor. Göz kırpma değil, ama beynim bunu bizim özel bir yakınlaşma şekli olarak yorumluyor, çünkü bu bakışın sadece bana ait olduğunu biliyorum. Ve bu, kalbimin daha hızlı atmasını engellemiyor.

Kapı çerçevesinden geçerken, aniden sağa dönerek birkaç sıra yukarı çıkıp odanın karşı tarafında, benden olabildiğince uzak bir yere oturur. Oda arkadaşları da onun arkasında sıraya girerler, hiçbiri bana bakmaz. Sanırım beni fark etmediler. Bennet'e körü körüne bağlılıklarından dolayı beni görmezden geldiklerini sanmıyorum.

Ama bu sadece benim hayalim olabilir.

Ancak, artık aynı takımda olduğumuzu belirtenler onlardı, bu yüzden açık fikirli olduklarına inanmaya karar verdim.

Son koltuklar da dolduğunda, koç ekibiyle birlikte odaya girer ve tanıtımları yapar, ardından önümüzdeki birkaç ayın nasıl geçeceği konusunda genel bir bilgi verir. Ağırlık antrenmanı ile birlikte oyunları öğrenmek çok zaman alacak, bu yüzden sahada biraz zaman geçireceğiz ama scrimmage yapmayacağız. Daha çok belirli oyunları çalışarak, hücumun zamanlamasını ayarlamasına ve savunmanın oyunu durdurmayı pratik etmesine olanak tanıyacağız.

Koruyucu giysiler giymeyeceğimiz için, beklediğim gibi tackle olmayacak. Yine de, Bennet ile yerde yuvarlanmak için bir nedenim olmayacağı için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Bennet'in geniş omuzlarının sert yapısını ve koçun dikkatimi çeken bir şey söylediğinde koyu renkli saçlarının ensesine değmesini hayranlıkla izliyorum.

"Bu sefer işleri biraz değiştireceğiz. Pozisyonunuza göre bir antrenman arkadaşı ile eşleştirileceksiniz. Oynadığınız pozisyonla değil, karşılaştığınız pozisyonla. Hücum hattı savunma hattı ile, linebacker'lar running back'ler ile vb. eşleştirilecek. Sezon başladığında hücum mu savunma mı daha hazır olduğunu görmek için küçük bir dostluk maçı yapacağız."

Koç konuşmaya devam ediyor, kuralları açıklıyor sanırım, ama zihnim hızla çalışırken sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor.

Heyecanla tüylerim diken diken oluyor.

Ya eğer...?

Dudaklarımı ısırarak, o arkadaşları eşleştirmeye başladığında parmaklarımı çaprazlayıp, hayallerimdeki eşleşmenin gerçekleşmesini umuyorum. Bir mucize eseri, adım Bennet'in hemen ardından okunuyor ve o, sanki ellerini boynuma dolayıp sıkmak istercesine omzunun üzerinden bana baktığında... Oturuyor olmamın iyi bir şey olduğunu söyleyelim, yoksa herkes ne kadar heyecanlı olduğumu anlardı.

Aylarca birlikte çalışacağız. *Aylarca*. Ve en iyi kısmı, koç birbirimizi zorlamamızı istiyor.

Artık onu kızdırmak için geçerli bir nedenim var. Ama antrenman sırasında heyecanlanmamak için onu kızdırmamaya çalışmalıyım.

Futbol hakkında konuşmazsak bu oldukça kolay olmalı.

Bennet

Evren benden nefret ediyor.

Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama bu takımda kaçınmak istediğim *tek* kişiyle eşleştirilmemin başka bir açıklaması yok.

Cidden, bunun olasılığı ne kadar? Piyango bileti alacağım kadar düşük, ama Damien'le eşleşmek *şanssızlık* olduğu için almıyorum.

"İyi olacak mısın?" Cam, antrenman kıyafetlerimizi giymek için soyunma odasına giderken soruyor.

"O pislik bana bir kez bile göz kırparsa, kendimi kaybederim," diye içimden homurdanıyorum.

"Yapamazsın," diye uyarıyor Jagger. "Bu savunmaya avantaj sağlar ve biz kazanmak istiyoruz."

"Ne kazanacağız ki?" Koç Damien'in yanında benim adımı söyledikten sonra pek bir şey duymadım, bu yüzden amacın hücum veya savunmayı sezona daha hazır hale getirmek olduğunu bilsem de, bunun ödülünün ne olduğunu bilmiyorum. Övünme hakkı olabilir mi?

Cruz adımının ortasında durur ve ben ona çarpmak üzereyken, o şaşkın bir ifadeyle bana döner. "Nike'lar." Düz bir yüzle söyler.

"Ayakkabılar gibi mi?" Bu kelime beynimde yankılanırken kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"Evet," diyor dikkatlice, sanki benim sinirlenmemi bekliyormuş gibi, ve evet, eğer bir şey beni sinirlendirebilirse, o da budur.

Yıllardır ayakkabı koleksiyonu yapıyorum, ama *onları rafa koyup seyretmek* için değil, giymek için. Onlar benim en değerli eşyalarım. İlgilendiğim tek moda bu ve koleksiyonuma yeni parçalar eklemek için her zaman arayış içindeyim.

"Yani, hücum savunmadan daha iyi hazırlanırsa "Evet," diyor Jagger, aylardır kimse girmediği için ter kokusu yerine hafif bir dezenfektan kokusu gelen soyunma odasına girerken.

"Evet," diyor Jagger, aylardır kimse girmediği için ter kokusu yerine hafif bir dezenfektan kokusu gelen soyunma odasına girerken.

"Fiyat sınırı var mı?" diye soruyorum.

"Nereden bileyim." Jagger omzunu kaldırarak dolabını açar. "Ama varsa ve istediğin şey sınırın üzerindeyse, en azından etiket fiyatından birkaç dolar indirim yaptırabilirsin."

Bu cazip bir fikir.

Spor ayakkabılar ucuz değildir. Tam burs aldığım için okul için harcamadığım biraz param var, ama istediğim her şeyi alabilecek durumda değilim. Ayrıca banka hesabımı doldurmak için isim, imaj ve benzerlik (NIL) anlaşmam da yok, bu yüzden hangi spor ayakkabılara yatırım yapacağıma seçici davranıyorum. Bedava veya indirimli bir çift... Buna asla hayır demem.

Ancak kazanmak, Damien'in egoist kıcını tekmelememem anlamına geliyor...

Gerçekten başka bir çift ayakkabıya ihtiyacım var mı?

Giydiğim gümüş ve lacivert renkli Nike AJ1'leri çıkarıyorum ve beyaz ve bebek mavisi olanları isteyerek vazgeçip vazgeçmeyeceğimi düşünürken birini elimde çeviriyorum.

"Diğerlerini düşün." Cam koluma hafifçe vurur. "Onlar bedava bir çift ayakkabıya bayılabilirler."

Çoğumuz burslu olarak buradayız, ancak bu burslar farklı miktarlarda ve tahmin edilebileceği gibi, ücretsiz eğitim alanlar aynı zamanda NIL anlaşması yapma olasılığı daha yüksek olanlar. Söylemeye gerek yok, burada parası bol olmayan birçok kişi var ve Damien'i tolere etmek istemediğim için kasten onlardan bir çift ayakkabı almak hoş bir davranış değil.

"Evet, anlıyorum," diye mırıldanarak Air Jordan'larımı koşu ayakkabılarımla değiştiriyorum.

Takımın yarısı ağırlık odasına gidip ağırlık kaldırırken, diğer yarısı ise koçun belirlediği beş millik parkuru koşmak için dışarı çıkıyor. Cruz, Cam, Jagger ve ben ilk koşan grubun içindeyiz, ama Cruz kendisine atanan arkadaşını bulmak için uzaklaşırken Cam ve Jagger ayrılmak için hiçbir hareket yapmıyor. Onlara doğru kaşlarımı kaldırıyorum ve Jagger'ın alaycı gülümsemesini yakalıyorum.

"Birbirine bağımlı olmanın ayrıcalıkları vardır," diyor.

Bu aptalca yarışma için ayrılmamalarına şaşırmamış olsam da, hafifçe burnumu çekerek başımı sallıyorum. Bu ikisini neredeyse hiç birbirinden ayrı görmezsiniz, ve bu, Jagger'ın babası geçen sezon ortaya çıkıp Cam'in güvenliğini tehdit etmeye başlamadan önceydi.

Bu tehlike geçti, ama tüm bu olaylar onların birbirlerini aşırı derecede korumalarına neden oldu, oturma odasında aşırı samimi davranmalarından bahsetmiyorum bile. Uzun lafın kısası, onları ayırırsanız çıldırırlar. Cam'in Jagger gibi NFL'ye gitmeyi planlamaması iyi bir şey, çünkü farklı şehirlerde yaşamaya dayanamazlardı.

"Sen halledersin," diyor Cam, ben zincirimi ve topumu aramaya giderken.

Muhtemelen otuz kadar adam var burada, biz başlama sinyalini beklerken bacaklarını esnetiyorlar ya da ayak parmaklarının ucunda zıplıyorlar. Ve Damien... O, grubun arkasında duruyor. Onu neredeyse gözden kaçıırıyordum, çünkü gösterişli kişiliğiyle ön sırada ve merkezde olacağına bahse girerdim. Ayrıca, koyu sarı saçlarını gözlerinin üzerine düşüren bir bere takıyor, bu da onu tanıdığımdan daha genç ve yumuşak gösteriyor. Kibirli olmaktan çok, yaklaşılabılır görünüyor.

Bana doğru yürürken yüzünde dikkatlice ifadesiz bir ifade var. Bunun, bir kez olsun gerçekten samimi olacağı anlamına mı geldiğini, yoksa sadece doğru anı bekleyip saldırmak için zamanını mı kolladığını anlayamıyorum.

O harekete geçmeden önce, elimi kaldırıyorum. "Konuşma, böylece bu işi sorunsuz halledebiliriz."

Güneş ışığında neredeyse kum rengi görünen saçlarının altındaki kahverengi gözleri kısılır, ama karşılık vermek yerine sadece başını sallar. Kısa bir an için, beni dinleyecek ve huzur içinde koşturmak izin verecek sanırım. Koşturmaya başladıktan yüz metre sonra yanıldığımı anlarım.

"Cam ve Jagger ikisi de hücumda değil mi?"

"Konuşma."

"Ama ikisi de hücumda ise nasıl birlikte oynayabilirler?"

"Hâlâ konuşuyorsun." Damien'in hızına uymak için hızımı biraz yavaşlattım, böylece sonlarda enerji patlaması yaşayabilecektim.

"Bu, koştur amaçladığı rekabetin amacını bozmaz mı?"

"Hayır."

"Kaybetmem için tuzak kuruluyorsa, bunu bilmek isterim." Soğuk havada hayal kırıklığıyla nefes verirken, yüzünün önünde beyaz bir bulut belirir.

"Hatta, onları eşleştirmek hücum için bir dezavantajdır, çünkü diğerlerine karşı oynayarak kendilerine karşı oynadıklarından daha fazla puan kazanabilirler."

"Nasıl anladın?"

"Jagger NFL'de oynamak istiyor, Cam istemiyor. Cam, kendine odaklanmak yerine Jagger'a yardım etmek için elinden geleni yapacak, bu yüzden başka biriyle oynasa muhtemelen kazanacağı maçlarda sürekli ikinci olarak puan kaybedecek."

"O zaman hücum neden ikisinin eşleştirilmesine kızgın değil?" Damien kaşlarını kaldırır.

"Bu ikisinin birbirlerinin sikini tutmadan işeyebileceklerinden emin değilim ve bunu hepimiz biliyoruz, bu yüzden kazanamayacağımız savaşlara girmiyoruz."

Dudaklarının önünden bir nefes daha bulutlar gibi çıkıyor, dudakları başladığımızda olduğundan biraz daha az mor. Bunu fark etmemin tek nedeni, dudaklarından bir espri çıkmasını beklemem, dudaklarının dolu olması falan değil.

"Hâlâ onlarla bir sorunun mu var?" diye soruyorum. "Öyle bir şey demedim."

"Onlar bir çift olduğu için senin kaybedeceğin ima ettin."

"Onların avantajlı olmalarından rahatsız olmak, *onlardan* rahatsız olmakla aynı şey değil. Ve sen onların avantajlı olmadığını söyledin, yani... sorun yok." On adım bile atmadan dudakları tekrar kıpırdamaya başladı. "Gerçekten tek başlarına işeyemiyorlar mı?"

"Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamıyla arasındaki farkı anlıyorsun, değil mi? Onlar birbirlerine bağımlı ve aptalca aşıklar."

"*Shaun of the Dead* gibi."

"Ne?"

"Gördün mü? En iyi arkadaşlarından biri zombiye dönüşüyor ama diğeri onu öldüremeyince evcil hayvan olarak beslemeye başlıyor."

"Zombiyi evcil hayvan olarak besleyemezsin." *Onu cesaretlendirmekten vazgeçmeliyim. Bu konuşmaya katılmak bile istemiyorum, neden konuşmayı kesemiyorum? Son sözü söylemem gerekiyor olmalı. Tek açıklaması bu.*

"Shaun buna katılmayacaktır. Arkadaşı zincirlerinden kurtulamadığı sürece, bu tamamen güvenlidir. Video oyunu oynama randevuları var." Damien bereyi çıkarır ve kolunun arkasıyla alnını siler, ancak alnında kalan nem öğleden sonra güneşinde hala parıldamaktadır.

Aptal herif, spor yaparken örgü şapka takıyor. Şimdi gözlerimi kısmak zorundayım, yoksa parlak yüzünden yansıyan ışık gözlerimi kör ediyor.

"Her neyse. Zombiler gerçek değil, bu yüzden tüm bu konuşma anlamsız."

"Konuşma, zombilerle değil, birbirine bağımlı erkek arkadaşlarla ilgili, Lucy."

Çenem o kadar sıkı ki, dişim kırılacak diye korkuyorum. "O zaman neden zombilerden bahsettin?"

"İki bağımlı arkadaşın mutlu sonunu konuştum, biri zombi. Ölümsüzler konusuna takılan sensin."

O kadar öfkeliyim ki, yoldaki küçük bir tümseğe takılıp neredeyse düşüyordum. "Yani, hayaletler ve zombiler konusunda uzman mısınız? Annen seninle gurur duymalı."

"Kimse zombi uzmanı değildir." Sanki onu az önce aşağılamamışım gibi davranıyor. "Onlar gerçek değil."

"Bu, senden duyduğum ilk akıllıca söz."

"Sadece beni dinlemediğin için." Adımlarını atlamadan, nefes nefese kalmadan koşmaya devam ediyor, oysa ben, kalbimin deli gibi atmasına neden olduğu için nefes nefese kalmaya başladım.

"Akıllıca bir şey söyle, dinleyeyim."

"Dizlerin ayak parmaklarının üzerinde değil, bu yüzden ağırlık dağılımın yanlış olduğu için çizgiden değerli zaman kaybediyorsun."

Yıllarımı duruşumu mükemmelleştirmek için harcadım ve koçlarım iki sezondur benden herhangi bir düzeltme yapmamı istemedi. Onların fark etmediği bir şeyi onun fark etmesi imkansız. "Ben... Sen sadece kafamı karıştırmaya çalışıyorsun."

"Neden bunu yapayım
ki?" "Oyunumu bozmak
için."

"Artık aynı takımdayız. Oyununun bozulmasını istemem." "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, aslında. İyi bir sezon geçirmek istiyorum, bu da senin en iyi şekilde oynamanı istiyorum demek."

Ona yan gözle baktım ve yanaklarında pembe bir kızarıklık fark ettim. Birkaç dakika önce orada olmadığına göre, bu kızarıklığın efordan ziyade öfkeden kaynaklandığını tahmin ediyorum.

Siktir et. Benimle uğraşmaya çalışan o, kızgın olmaya hakkı yok.

"Saçmalık. Benim nasıl oynadığının sana hiçbir etkisi yok."

"Takım üzerinde etkisi var ve ben kazanmak istiyorum."

Doğru şeyleri söylüyor, ama Damien her zaman geveze olmuştur, bu yüzden bunun bir anlamı yok. Muhtemelen egosunu şişirmek için, yüksek ahlaklıymış gibi davranmanın başka bir yolu.

"Neden kendi oyununu düşünmüyor da benim oyunumu eleştirmeye çalışıyorsun?" Koşmaya başlıyorum, artık gözümün önünde olan bitiş çizgisine doğru sprint yapıyorum. Arkamda ayak sesleri duyuluyor, beni yakalamaya çalışıyor, ama *nefes nefese* kalmasından, beni yakalamak için yeterli mesafe olmadığını anlayabiliyorum.

Şimdi kim yavaş, kaltak?

Damien

Kırmızı tuğla kapı bugün dünden daha korkutucu. Özellikle de kapının diğer tarafında ne olduğunu bildiğim için. Yine de, iyi gitmeyeceğini bilsem de, kapıdan geçerken Bennet'i görmek istiyorum.

Bu beni mazoşist mi yapar?

Ona karşı garip tepkilerim beni delirtiyor. Onun beni sevmesinden başka bir şey istemiyorum, ama o sinirlendiğinde her türlü tahrik oluyorum. Ve ilk antrenmandan sonra bana kızgın olduğundan eminim, ama benim niyetim bu değildi.

Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Bir dakika önce birlikte koşuyor, zombiler hakkında konuşuyorduk, bir dakika sonra sanki vebalıymışım gibi benden uzaklaşmaya başladı. Evet, kazanan daha fazla puan aldı, bu yüzden beni yenmeye çalışması çok normal. Ama bunu jet motorlarını çalıştırmadan da yapabileceğinden eminim.

Hızımız birbirine yakın olmasına rağmen, onun benden daha hızlı olduğunu düşünüyorum, bu yüzden onu yenmek çok zor olurdu. Ama onun bana olan bakış açısını değiştireceğini düşünseydim, kazanmasına izin verirdim. Eğer yavaş yavaş hızını artırıp güçlü bir finish yapmaya çalışsaydı, biraz geri çekilip ona avantaj verirdim. Ama hayır, üstünlük taslayıp beni küçük düşürmeye çalıştı, bu yüzden tabii ki ben de bu meydan okumaya cevap vermek zorunda kaldım.

Eğer birkaç metre daha mesafe olsaydı, onu yakalayabilirdim. Aiden'ın önerdiği gibi nazık davrandım ve bunu belirtmedim

. Sadece ısınmamı yaptım ve iyi bir takım arkadaşı olarak ağırlık odasına gittim. Ya da olmaya çalışıyorum.

Bennet antrenmanın geri kalanında benimle konuşmadı, yani benim yaptığım veya söylediğim şeyden dolayı bana açıkça kin besliyor ve bu birkaç gün önce olmasına rağmen, sanırım hala bunu atlatamamış.

Başlangıçta ya da ilk hafta içinde en iyi arkadaş olamayacağımızı biliyordum, ama şimdi beni tarafsız bir kişi olarak görecektir mi diye merak etmeye başladım. Bana baktığında her zaman öfke mi duyacak? Bu öfke hiç geçecek mi?

Bighorns'a hoş geldin, Damien.

Bennet'i kafamdan silmek için başımı sallayarak, kapıya birkaç kez yumruğumu vurup, adam kapıyı açana kadar nefesimi tuttum.

"Ne istiyorsun lan?" Gözleriyle beni yakıp kül etmek istediğinden emin olduğum bir şekilde bağıyor.

Evet, kesinlikle unutmamış. Ayrıca... Lanet olsun! Lütfen beni yak!

"Aiden'ı arıyorum."

"Oda arkadaşından ne istiyorsun?" Geniş göğsünün önünde kollarını kavuşturarak, yanından geçme umudumu engelledi.

"Ona COC'umu göstermek için geldim."

Bennet'in kaşları yukarı doğru kalkar. "Ne dedin?"

"COC'umu."

"Oh, hayatta olmaz. Yatak odası dışında siklerin pantolonun içinde kalması gerektiğine dair bir ev kuralımız var. Ve teşhircilik yasa dışıdır, o yüzden sikini al ve verandamdan defol." Öfkeli parmağıyla sokağı işaret eder.

"Ama o görmek istedi."

"Aiden sikini görmek mi istedi? Bu pek onun tarzı değil."

"Sikimi değil, COC'umu görmek istedi, ne demek onun tarzı değil? Onun eşcinsel olduğunu sanıyordum."

Bennet'in gözleri o kadar geriye kayar ki, orada takılıp kalmamalarına şaşırırm. "Aiden o kadar ileri gitmez, ne demek sikini görmek istiyor ama penisini görmek istemiyor? İkisi aynı şey, farkında değil misin?"

"Bağlama göre değişir. Penislerden bahsediyorsan evet, sik de penisle aynıdır, ama Clash of Clans'tan bahsediyorsan..." Ona oyunu göstermek için telefonumu kaldırıyorum. "...COC penis anlamına gelmez. Baz seviyen, sahip olduğun mücevher veya iksir miktarı, ordunun büyüklüğü anlamına gelir..." Bennet'in tamamen boş bakışlarını görüyorum. "Clash of Clans mı? Çevrimiçi oyun. Bunu nasıl bilmezsin, Lucy?"

"Çünkü ben on iki yaşında değilim."

"Bunun ne alakası var?"

"Bu, çocukça oyunlar oynamadığım anlamına geliyor." Masmavi gözleri o kadar buz gibi ki, sıkılmış bakışları beni neredeyse titretir.

"Ben de oynamam, popüler olanları oynarım ve bu da en popüler olanlardan biri." Telefonumu yüzünün önünde sallıyorum. "Uzun zamandır oynuyorum, bu yüzden COC'um oldukça iyi. Aiden de bunu görmek istiyor. Girebilir miyim?"

Bennet kapı çerçevesine yaslanmaktan başka kıpırdamıyor. "O burada değil."

"Ama gelecek, değil mi? Bugün gelmemi söyledi." "Sana buraya gelmeni mi söyledi?" Bennet şüpheyle kaşlarını kaldırır.

"Az önce ben de öyle demedim mi?"

Bennet, yoga nefesine benzeyen bir nefes alırken göğsü yavaşça yükselir. Bu, ciğerlerindeki havayı tutup nefes vermeden önce saydığın nefeslerden biridir. Onun kontrolünü kaybetmemek için çabalarırken, vücudum olması gerekenden çok daha fazla titriyor.

"Oturma odasında bekle." Dönüp kapıyı yüzüme çarpmadan eve girer, ben de onu takip ederim. Ben ceketimi antreye asarken, o ortalarda yoktur. Ama futbolcu olmayan ev arkadaşı buradadır. Liam, sanırım.

Onun sandalyesinin yanındaki kanepeye oturuyorum. "Selam." Liam telefonunda gezinmeyi bırakıp bana bakıyor. "Selam."

"Aiden'ı burada beklemem olur mu? Ona COC'umu göstermem gerekiyor."

Liam konuşmaya başlar, sonra gözleri merdivenlere kayar ve tekrar bana döner. "Dur tahmin edeyim, Bennet'e de aynı şeyi mi söyledin?"

"Tabii ki."

"Hmm." Hafifçe gülerek başını sallar. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, ama bu onun neden hayatı pahasına kaçır gibi yukarı koştuğunu açıklıyor. Madden değilse, anlamaz, bu yüzden muhtemelen senin söylemek istediğinden çok farklı bir şey duymuştur."

"Ama ben açıkladım." Kendimi savunuyorum. "Bence o sadece homofobik. Öyle olmadığını söylediğini biliyorum, ama bence öyle."

"Değil. O sadece..." Liam açıklığa kavuşturmak istercesine ağzını açar, ama hiçbir şey söylemez.

"Sadece ne?" diye sorarım.

"O çok fazla itiraz ediyor" deyimini biliyor musun?

"Evet." Edebiyat konusunda çok bilgili değilim, ama Hamlet'i okuduğumu hatırlıyorum. "Bunun Bennet'le ne ilgisi var?"

Liam kaşlarını kaldırarak gözlerini biraz daha genişletir. Bir şey söylemeden bir şey söylemeye çalıştığını anlayana kadar bu hareket bana çok tuhaf gelir.

"Sence..." Gözlerim merdivenlere kayar ve göğsüm umutla dolar, bu tepkiyi saklayamadığımdan eminim.

"Kaç heteroseksüel erkek, PDA'dan çekinmeyen ve ses kontrolü olmayan iki eşcinsel çiftle birlikte yaşar ki?"

Kendini fazla kaptırma, Damien.

"Belki de sadece çok hoşgörülüdür? Ya da kabul edicidir?"

"Oh, o her ikisi de, ama bence daha fazlası var. Bize bir ödemesiz dönem verildiğini biliyor muydun?"

"Müsaade süresi mi?" Liam'ı izlerken kaşlarımı çatıyorum, bunu anlamaya çalışıyorum. "Ne için?"

"Hepimiz birlikte taşındığımızda, Cruz ve ben tek çıkan çift olduğumuz için, *gecikme süresi* bitene kadar PDA konusunda bize karışmadı. Cam ve Jagger için de aynı şey geçerli."

"Anlamadım."

"Odasına çekilmedi ya da gözlerini kaçırmadı."

"Yine, ne olmuş yani?" Kafamı kaşıyarak, bunun nereye varacağını merak etmeye başladım.

"Merak etmiyorsan neden erkeklerin öpüşmesini izlesin ki?" Liam doğrudan soruyor, ki... bu oldukça geçerli bir nokta.

"Ama o heteroseksüel olduğunu söylüyor."

"Cruz ve Jagger da heteroseksüel olduklarını sanıyorlardı." Liam kayıtsızca omuz silkiyor. "Sonra, heteroseksüel olmadıklarını fark etmelerini sağlayan birini buldular."

Bunların hepsi ilginç, ama Liam'ın bana bu konuda bu kadar açık olması bana tuhaf geliyor. Özellikle de Bennet'in bana karşı hislerini bildiğini düşünürsek. En azından, oda arkadaşı oldukları için bildiğini varsayıyorum.

"Neden bana bunu anlatıyorsun?"

Liam beni eleştirel bir bakışla süzerken dudağını ısırır. "Bennet kimseyi sevmez."

"Benden nefret ediyor."

"Öyle mi? Yoksa sadece nefret etmek mi istiyor?"

Bu beni bir an için şaşırttı, ama kapıyı açtığına bana bakışını hatırlayana kadar. "Dün onu duydun. Her zaman rakip olacağımızı söyledi."

"Senin de ondan nefret ettiğini sanmıyorum." Liam başını yana eğerek, sanki sadece kendime itiraf ettiğim gerçeği görebiliyormuş gibi değerlendiriyor. "Senin kimseyi nefret edecek türde biri olmadığını biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Yüzünde bir ipucu, bir seğirme ya da benimle dalga geçtiğini gösteren bir şey var mı diye incelerim, ama hiçbir şey bulamam.

"Birbirlerinden başka kimseyi nefret etmeyen iki insan. Buradaki ironiyi görmüyor musun?"

"Aynı şeyi tekrar tekrar konuşuyoruz sanki. Ne demek istiyorsun?"

"Nefret, yılda birkaç kez sahada karşılaştığın biri için oldukça güçlü bir duygu."

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür," diye başlıyorum. "Yani, rekabetçi olmak başka bir şey, ama ondan nefret etmiyorum. Beni neden bu kadar çok hor gördüğünü hiç anlamadım. Ona bu hissi veren ne yaptığımı bilmiyorum ama..." Liam'ın bana yine keskin bir bakış attığını fark edince sözümü kesiyorum. "Bunun nefretin aşk olduğu durumlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

Yani, yıllardır Bennet'e aşık olduğumu biliyorum, ama Bennet'in bana aşık olduğunu söylemek biraz abartılı olur. Ve şüphesiz, bu konuyu konuşmamızdan bile nefret edeceğini biliyorum.

"Buna cevap verirsem benden daha da nefret edeceğini düşünüyorum."

"Haklısın." Liam düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet, ama haklı olduğundan emin değilim." Haklı olmasını istiyorum. Tanrı biliyor ki istiyorum. Onunla bir şeyler yaşamak için bir şans, buraya transfer olmak için en önemli nedenler listesinde, keşfedilmek kadar üst sıralarda yer alıyordu. Bighorns'un ilgilendiğini öğrendiğimde başka hiçbir yeri düşünmememin nedeni buydu. Ama benim varlığıma tepkisi pek umut verici değildi.

"Neden?"

"Bazen nefret gerçekten nefrettir." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. Ama Liam bana zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdiği için onu ikna etmekte pek başarılı olamadım galiba.

"Doğru." Liam eklemek istediği bir şey varmış gibi görünüyor, ama Aiden ön kapıdan içeri girdiğinde ağzını kapatıyor. Sadece bu hareket bile

konuşmamızın aramızda kalacağını anlamam için bu yeterli. Bu iyi bir şey, çünkü bana düşünmem gereken çok şey verdi.

Bennet'e hamle yapmanın bir anlamı olmadığını düşünmeye başlamıştım, ama şimdi... Belki de yeniden düşünmem gerekiyor. Belki de onu yormak için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Bennet

Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun. Bugün antrenman yerine, sadece oyun kitabını gözden geçirmek için bir çalışma seansı vardı, bu yüzden hücum ve savunma pek etkileşime girmede.

Bu, Damien'in odaya girdiğimde bana kendini beğenmiş bir pislik gibi göz kırpmasını engellemedi. Ama sanırım bu kısmen benim hatam, çünkü ilk antrenmanda gözlerim kontrolümü kaybetmeden önce onun oturduğu koltuğa kaydı.

Neden böyle yaptığını bilmiyorum. En iyi tahminim, bilinçaltımda onun beni izleyeceğini bildiğimdir. Yine de, sanki daha önce oturduğu yeri kataloglamışım gibi, tam olarak nereye bakacağımı bilmem rahatsız edici bir düşünce. Her halükarda, onu hissedebildiğim fikri bana pek uymuyor, bu da antrenman boyunca ondan *başka* bir şey düşünmemi zorlaştırdı.

Eve giderken, soğuk hava ve yalnızlığın beni sakinleştireceğini umarak, son fırtınadan kalan küçük bir kar yığınınını tekmeliyorum.

Önümüzdeki yıl boyunca beni bekleyen şey bu mu? Damien'in bir sonraki saçmalığını görmek için beklediğim için sürekli dikkatim dağılacak ve gergin mi olacağım?

En kötüsü, Aiden onu evsiz bir sokak köpeği gibi evine kabul ettiği için kendi evimde bile ondan kaçamıyorum. İhanet diye buna derim. Damien'i ilk kez davet ettiğinde onun kim olduğunu bilmediğini anlıyorum, ama ikinci kez davet etmeden önce durumu çok iyi biliyordu ve yine de davet etti.

Eminim Aiden, Damien ile arkadaşlık kurarak aramızdaki mesafeyi kapatabileceğini düşünüyor, çünkü o böyle bir adam, ama şu ana kadar tüm çabaları beni kendi evimde rahatsız hissettiriyor. Öyle ki, dün gece saatlerce odamdan çıkmadım, sırf onların aptal video oyunu partisini kaçırmak için. Bugün antrenmanda onunla konuşmak zorunda kalmadığım için çok şanslıyım, çünkü bu beni çok sinirlendirmişti.

"Tamam, anlat," Jagger, ben ön kapıdan içeri girdiğimde kanepedeki koltuğundan seslendi.

"Neyi anlatayım?"

"Bizimle gelmek yerine eve yürüyerek gittin." Cam, kendisi, Jagger ve Cruz arasında hayali bir çizgi çizer.

"Biraz temiz hava almak istedim." Omuz silkiyorum.

"Arka bahçede oturarak da temiz hava alabilirdin, böylece pahalı ayakkabılarınıla eriyen karda çamur içinde kalmazdın." Jagger, soğuk havada yürümek için özel olarak aldığım yalıtımlı Vans ayakkabılarımı giymediğim ayaklarıma işaret etti. Turuncu detaylı gri Air Jordan'lar giyiyorum, beyaz olmadıkları için o kadar da titiz davranmıyorum ama kirlenebileceklerini düşünsem asla kasten giymezdim.

Jagger'ın Cam'e o kadar dalmış olduğunu ve benim tuhaf davrandığımı fark edemeyeceğini düşünmüştüm.

Yine de, aptal rolü yapıyorum. "Dışarısı o kadar da kirli değil ve bunlar beyaz değil, yani..." "Hadi ama Bennet," diyor Cruz. "Damien ortaya çıktığından beri gerginsin, bunu anlıyoruz, ama bugün onunla uğraşman bile gerekmedi ve hala gerginsin. Bu, sahada birbirlerini yenmek isteyen iki adamdan çok daha fazlası gibi görünüyor. Gerçekte neler oluyor?"

"Neden bir şeyler olmak zorunda ki?"

"Liam ve Aiden ikisi de onun oldukça zararsız olduğunu düşünüyor." Cruz utangaç bir şekilde omuz silkiyor, çünkü bu yorumun benim tarafımı değil Liam'ın tarafını tuttuğunu ortaya çıkardığını biliyor. Onlar çıkıyor oldukları için bunu anladığımı söylemek isterdim, ama anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum.

Takım arkadaşları arasında da sadakat beklentisi vardır ve şu anda bunu göremiyorum.

"Senin erkek arkadaşın onu benim tanıdığım kadar tanımıyor.

Hiçbiriniz tanımıyorsunuz." "O zaman bize anlamamızı sağla,"

diyor Cruz, her zamanki gibi barışçı tavrıyla.

Jagger ve Cam'e bakıyorum. "Siz de tarih dersi mi almanız gerekiyor, yoksa beni destekleyecek misiniz?"

"Bence içinde biriktirdiğin bazı şeyler var ve bunları dışarı çıkarmazsan... En iyi ihtimalle, hücum ve savunma arasındaki rekabeti mahvedersin. En kötüsü? Takımdaki yerini tehlikeye atacak bir şey yaparsın." Jagger lafını esirgemiyor, söylediklerini sevmesem de bunu takdir ediyorum.

"Ne tür bir bastırılmış öfke?"

"Nereden bileyim," diyor Cam. "Ama sen genelde bu kadar huysuz değilsin ve geri dönüşü olmayan bir şey yapmanı istemiyoruz."

"Yani, duygularım beni tüketmeden önce onlardan bahsetmemi mi istiyorsunuz? Öyle mi?" diye soruyorum alaycı bir şekilde.

"Hayatta olmaz." Jagger burnunu çekerek bana bir yastık fırlatıyor. Bu, birkaç ay önce evdeki yastık savaşı yarışması için aldığımız devasa yastıklardan biri. Sert köpükten yapılmışlar ve şaşırtıcı derecede sertler. Bunu, vurulduğumuz her yerde kırmızı lekelerle dolu olarak öğrendik.

"Bir şeye vurmak istiyorum diyecektim," diye ekliyor Jagger, hayatının dövüşü için ısınır gibi zıplayarak.

Ben de mizahsız bir kahkaha atarak yastığı havaya kaldırdım. "Sevdiğim insanları dövmenin, sevmediğim insanlarla başa çıkmama yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Eşyaları dövsen ne olur?" diye sorar Cam. "Ha?"

"Buradan yirmi dakika uzaklıkta bir öfke odası var." "Öfke odası nedir?" diye sorar Cruz.

"Kırılabilir bir sürü şeyin olduğu bir oda ve bunları beyzbol sopalarıyla falan parçalayabiliyorsun," diyor Cam.

Damien'in yüzü teşvik olmasa bile kulağa çok eğlenceli geliyor, ama bu konuşma yürüyüşten aldığım azıcık rahatlamayı bozduğu için, kesinlikle öfkelenmeye hazırım. "Ben varım."

Dördümüz Cruz'un cipine biniyoruz. Aslında Liam'ın cipidir, ama Liam bunu kira payı olarak gördüğü için hepimiz Cruz'un cipiymiş gibi davranıyoruz. Oraya vardığımızda Jagger bize en kapsamlı paketi ayırtıyor ve bu benim şovum olmasına rağmen o da bazı şeyleri parçalamak istediğini söylüyor.

Bize güvenlik gözlükleri, baretler ve deri eldivenler giydiriyorlar, sonra bizi cam, elektronik eşya ve hatta mobilyalarla dolu bir odaya bırakıyorlar. Bunların hepsini, *bekleyin*, Rage Against the Machine'in ritmine göre parçalayabiliyoruz.

Cenneteyim.

İlk önce neye saldıracağımı bilmiyorum.

Bazı masaların üzerinde bardaklar üst üste yığılmış, diğerlerinde ise masanın yüzeyine yayılmış. Ayrıca her boyutta ve renkte tabaklar, resim çerçeveleri, vazolar ve şamdanlar var. Birkaç masada dizüstü bilgisayarlar, eski televizyonlar, monitörler, klavyeler ve hatta tost makinesi ve kahve makinesi gibi aletler var. Kare odanın uzak köşesinde bir şifonyer, bir sehpa ve bir dolap da var.

Çılgınca sopamı sallamak yerine, ki bu çok cazip geliyor, yaklaşık 60 cm yüksekliğinde mavi bir cam vazo alıyorum ve Damien'in yüzünün bana yansıdığını hayal ediyorum. Çikolata rengi gözleri yaramazca parlıyor. Beyaz gülümsemesini çevreleyen kızarmış yanakları. Dolgun dudakları...

Dolgun dudaklar mı? Ne halt ediyorsun sen?

Aklımdan bu yaramaz düşünceyi silip atıyorum ve vazonun ortasındaki yuvarlak kıvrıma doğru sopayı sallıyorum. Sopanın vazo ile çarpışması muhteşem bir çatırtı ile sonuçlanıyor ve cam parçalanıp yere düşerken bir dizi tam anlamıyla gürültülü kırılma sesi duyuluyor. Ayakkabılarımın altında çıkan çatırtı sesinin tadını çıkararak parçaların üzerine basıyorum ve bir grup şamdanlara doğru sopayı sallıyorum.

"Güzel," diye kıkırdarak Jagger da kendi vuruşunu yapar ve bir dizi şarap kadehi gözlerimizin önünde parçalanırken sevinç çılgılığı atar. Sonra bir tabak alır ve Cam'e doğru fırlatır. Cam, havada çarpışarak porselen parçalarını her yöne saçılır.

Artık tüm güvenlik ekipmanlarının anlamı anlaşıyor.

Sırayla, sanki beyzbol sahasındaymışız gibi tabaklara vuruyoruz, her birimiz farklı bir alet kullanıyoruz. Benim tahta bir sopam var, Cruz'un metal bir sopası, Cam'in bir levye ve Jagger'ın bir çekici var. Çivi çakmak için kullanılan türden değil. Demiryolu kazıklarını çakmak için kullanılan türden. Ön kolları, sanki çok ağırmış gibi geriliyor, ama tatlı bir ping sesi çıkarıyor, ardından porselenle temas ettiğinde kırılan çinilerin çatırtı sesi geliyor.

Sonra onu tahta bir dolaba vurmak için kullanıyorum, kapı sonunda bükülüp parçalanana kadar tekrar tekrar vuruyorum, arkadaşlarım da beni tezahüratlarla destekliyor.

"Öfke odası iyi bir fikirdi." Cruz, öfke patlamasından sonra nefes nefese kalarak kollarımı yanlara indirirken başını sallıyor. "En azından bu şekilde saldırıdan tutuklanmayacak."

Kaşımın altındaki teri kolumun arkasıyla silerken, "Üzgünüm, Liam'ı senden çalan adama sarılmak ister miydin?" diyorum.

Siktir!

Sözler beynim yetişmeden ağzımdan çıkıyor ve yüksek sesle itiraf etmeyi hiç planlamadığım bir şeyi itiraf ettiğim için kendime lanet ediyorum.

Tabii ki herkes o anda kavgayı bırakır.

Cruz'un ağzı sıkı bir çizgi halinde büzülmüş ve bana azarlamaya hazırlanırken göğsünün yükseldiğini görebiliyorum. Ama o konuşmadan Jagger, "Kızını mı çaldı?" diyor. Cevap vermeden önce dolaba bir kez daha yumruk atıyorum.

"Evet. Maçtan sonra kolunu kızın omzuna atıp onu arabasına doğru yönlendirdiğini gördüm, sonra

omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı."

O zamandan beri ciddi bir ilişkim olmadığını eklemiyorum. Bana kalırsa, çıkmak istediğim birini bulamadığım için bunun bir önemi yok. Bunun nedeni, aldatılabileceğim durumlardan kaçınmam mı, yoksa standartlarımı sertleştirmem mi, tartışmaya açık bir konu, ama bu adamlarla değil. İhtiyaç duyarsam, bu konuyu kendim çözerim.

"Onu sevmemen şaşırtıcı değil," diyor Cam.

Bilinçli olarak ya da değil, hepimiz Cruz'a bakıp onun yanıtını bekliyoruz. Yere bakmak ya da isteksizce özür dilemek yerine, kaşlarını birleştirerek bir şeyleri anlayamadığını gösteriyor.

"Kız arkadaşını çaldığından emin misin?" diye soruyor.

Çiçekli bir resim çerçevesini parçalıyorum. "Bir adam kolunu kız arkadaşımın omzuna atıp onu uzaklaştırdığında başka bir sonuca varmam mı gerekiyor?"

"Hayır." Cruz dalgın dalgın dudağını ısıyor. "Sadece Liam, Damien'in eşcinsel olduğundan oldukça emin görünüyor."

Cruz'a bakarken gözlerimi kısıyorum. "Açıkla," diyorum homurdanarak.

Cruz, *haberciği vurma* jestiyle ellerini önünde salladı. "Yapamam. Tek bildiğim, Liam'ın dün Aiden'ı beklerken onunla konuştuğu. Aiden'ın Damien'a ilgi duyup duymadığını sordum ve Liam, onların sadece arkadaş olduklarını düşündüğünü, ancak Damien'in eşcinsel olduğunu düşündüğü için bunun mümkün olduğunu söyledi. Nedenini söylemedi ve ben de sormadım. Başkaları hakkında spekülasyon yapmayı sevmem."

Cruz, Liam'la tanışmadan önce kendini nasıl tanımladığını bilmiyordu ve şimdi bile kendi cinsel yöneliminden bahsetmiyor, başkalarınınkinden ise hiç bahsetmiyor. Liam, onun ilgilendiği tek kişi olduğu için, kendini nasıl tanımladığından hala tam olarak emin değilim. Mutlu olduğu sürece bunun önemi yok diye düşünüyorum.

Cruz'un Damien hakkında ayrıntıları sorgulamaması mantıklı. Ama içimden bir ses, sorgulamasını isterdi. Neyin onu bu noktaya getirdiğini bilmek isterdim.

Liam, Damien'in eşcinsel olduğu izlenimini edindi.

"Damien'dan böyle bir izlenim aldınız mı?" diye Jagger ve Cam'e soruyorum.

"Bana bakma. Bu tür şeyleri fark etmekte pek başarılı değilim

"Bu herifin biseksüel olduğunu Liam'ın dokunulmadan boşaldığını görene kadar bilmiyordum ve benim sikimin de bunu yapıp yapamayacağını anlamak için onun yardımına ihtiyacım vardı."

"Hayatının en güzel günü." Cam, Jagger'ı gömleğinin önünden tutup göğüs göğüse gelene kadar çekiyor ve ona X dereceli bir öpücük veriyor.

"Evet, lanet olsun," Jagger nefes nefese onaylar ve bir öpücük daha verir.

Yüzümü buruşturmamı görmek için çok meşguller, ama Cruz bunu kaçırmaz.

"Damien'in eşcinsel olması sorun olur mu?" diye sorar bana.

"Neden sorun olsun ki?"

"Bilmiyorum. Daha önce insanların ne olduğu hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordun." "Hala umurumda değil," hissettiğimden daha fazla kayıtsızlıkla söylüyorum. "Ama Damien ve Aiden birbirlerinden hoşlanıyorlarsa...

Antrenmanlarda ve evde onunla baş başa kalabilirim."

evde onunla baş başa kalabilirim."

Aiden'in Damien'a ilgi duyması beni pek endişelendirmiyor. Benim onun hakkında ne hissettiğimi bilirken böyle bir şeye kalkışacağını sanmıyorum. Liam'ın Damien'in eşcinsel olduğu konusunda haklı olmasından endişeleniyorum. Eğer bu doğruysa, uzun zamandır güvendiğim güvenlik ağı aslında hiç var olmamış demektir.

Şu anda bu bokla uğraşamam.

"O vazoyu bana at," diye Cam'e bağıriyorum, dudakları sonunda Jagger'ın dudaklarından ayrılıyor. "Tek vuruşla kaç parçaya ayırabileceğimi görmek istiyorum."

Damien

"Sence köpekler ne hayal eder?" diye soruyorum Bennet'e, bugün beş millik rotamızın bir parçası olan ormanlık yolda koşarken. Kış olduğu için pek yeşil değil, ama baharda İsviçre'deki gibi pitoresk manzaralar olacağına eminim. Ya da İskoçya'daki gibi. Belki de minik çiçeklerle bezeli.

Çiçekleri seven biri olduğumdan değil, çiçek yetiştirmeyi hiç bilmediğimden, ama renkleri seviyorum.

En sevdiğim renk mavidir, bunun nedeni Bennet'in gördüğüm en büyüleyici kobalt mavisi gözlere sahip olması olabilir de olmayabilir de. Bu, tavuk mu yumurta mı sorusu gibi bir şey — hangisi önce geldi; maviye olan sevgim mi, yoksa onun gözlerinin nefes kesici olduğunu fark etmem mi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama bu noktada bunun bir önemi yok. Mavi ise beni kendine çekiyor. Ve gözlerine yakışan bir şey giyiyorsa... Nefes almayı unutuyorum. Bu doğru.

"Ben nereden bileyim?" Bennet'in homurdanan cevabı, ona köpekler hakkında bir soru sorduğumu hatırlattı.

Her zaman koşmanın bir köpekle daha eğlenceli olacağını düşünmüşümdür. Ağızlarının kenarından sarkan sevimli küçük dilleri beni her zaman eğlendirir. Ayrıca, konuşacak birisi olur. Ne dediğimi anlamasalar ve cevap veremeseler bile, bir köpekle konuşurken deli gibi görünmezsin.

Dürüst olmak gerekirse, her söylediğim şeyi sorgulamama neden olacak kadar somurtkan olan Bennet'le konuşmaya çalışırken daha deli gibi görünüyorumdur.

Muhtemelen bana hiçbir şey söylememem konusunda uyardığı halde ben onu dinlemediğim içindir. Hem de iki kez.

Koç'un bulduğu bu yeni *partner* düzenlemesiyle antrenmanın sadece ikinci günü ve dürüst olmak gerekirse, hala onunla eşleştirilmiş olmama şaşıyorum. Son antrenmanımız biter bitmez ya da ben gelip Aiden'ın COC'umu görmek istediğini söyledikten sonra, onun bir değişiklik için lobi yapacağından emindim. Bu yüzden, partner değişikliği hakkında bir açıklama yapılmaması beni gerçekten heyecanlandırıyor.

Muhtemelen, hala ödünç zaman geçiriyorum. Ve bunun için üzülme yerine, Bennet istese de istemese de, birlikte antrenman yapmak zorunda olduğumuz her saniyeden yararlanmayı planlıyorum.

"İlk geldiğimde oda arkadaşlarına köpek demiştin. Belki de köpekleri seviyorsundur diye düşündüm."

"Onlara köpek demedim." Bennet'in sıkı çenesi o kadar seksi ki, tökezlememek için gözlerimi yola çevirmek zorunda kalıyorum.

"Onların bölgelerini işaretlediklerini söyledin."

"Çünkü penisleri her zaman olmaması gereken yerlerde sallanıp duruyor. Bununla ilgili bir kural koymak zorunda kaldım, böylece sürekli onları dışarı çıkarmazlar." "Bölgeni işaretlemek, sikini sallamak değil, işlemek demektir."

"Ne demek olduğunu biliyorum. Evimin her yerinde penis görmek istemiyorum." Bana bağıırken gözü seğiriyor gibi geldi - *bu yeni bir şey* - bunu bir uyarı olarak almam gerektiğini biliyorum, ama şu anda penislerden bahsediyoruz, o yüzden... Hayır.

"İşeme kısmını anlıyorum, kokusunu gidermek imkansız, ama neden penis görmek istemeyesin ki?"

"Ben eşcinsel değilim," diye homurdanıyor, köşeyi dönüp dar bir köprüden geçiyoruz, bu köprü yazın kar eridiğinde bu küçük hendeği gürül gürül akan bir dereye dönüştürdüğünde çok kullanışlı olacak.

"Onları sevmek için eşcinsel olman gerekmez, Lucy. Ben kendiminkini seviyorum, ama başkalarınınkini de aynı derecede seviyorum."

Gözümün ucuyla Bennet'in adımlarının sendelediğine yemin edebilirim, ama hızını kesmediği için bunu hayal etmiş olmalıyım diye düşünüyorum.

"Benimkini çok seviyorum," diye homurdanır. "Başkasınınkini sevmiyorum." "Emin misin? Başkasınınkini gördün mü?"

"Daha önce söylediklerimi kasten görmezden mi geliyorsun, yoksa anlamadın mı?" Çenesi gözle görülür şekilde titrer ve midem biraz bulanır.

"Hangi kısmı? Başta söylediğin konuşmama kısmını kastediyorsan, tekrar söylüyorum, seni duydum ve görmezden geliyorum. Açıkçası, bu senin yararına, çünkü hafif bir sohbet edebileceğin düzeyde egzersiz yapman gerekiyor."

. Yoksa penis sallama kısmından mı bahsediyorsun, ki ben hala bunun bölgeni işaretlemek anlamına gelmediğini söylüyorum."

"Eşcinsel olmaktan bahsediyorum," dişlerini sıkarak söylüyor. "Ben eşcinsel değilim, bu yüzden başkalarının penislerini sevmiyorum."

"Güzel bir penisi takdir etmek için eşcinsel olman gerekmez. Ve denemediğin bir şey hakkında nasıl karar verebilirsin?"

"Tamam, soyunma odasında bolca gördüm ve bu benim tarzım değil."

"Kimse soyunma odasına bakmaz, bu yanlış bir şey. Ve baksalar bile, hepimiz orada oldukça yumuşakız. Yumuşak olanlar pek ilginç değildir. Kötü değiller, ama sert olanlar bir üst seviyededir, bilirsin."

Yemin ederim, boynunda atan damarı hayal etmiyorum. Ritmik bir şekilde atması, düşünmemeye çalıştığım yarıya siren şarkısı gibi, derinin altında her atışında sikimi çağırıyor.

Kahretsin, onu gerçekten yalamak istiyorum. Derisindeki serin hava ve tuzlu terin karışımını tatmak, hatta belki kendi izimi bırakmak istiyorum. Onun o kadar soğukkanlı olduğunu ve dilimin yapışacağını düşünmeseydim, bunu yapardım. Benim için sorun olmazdı, ama o muhtemelen bu konuda huysuzlanırdı.

"Hayır, bilmiyorum çünkü ben eşcinsel değilim." Bu seksi homurtu dikkatimi o kadar dağıttı ki, dilimden kurtuldum. Şimdilik.

Tanrım, oda arkadaşının cinsel yönelimi hakkında yaptığı küçük bir ima ve ben rayımdan çıkıyorum. Liam'ın aşk/nefret konusunda haklı olduğuna dair hala bir teyitim yok, bu yüzden kendimi kontrol altında tutmam gerekiyor.

"Doğru, ama zaten penisleri takdir etmek için eşcinsel olman gerekmediğini belirledik," diyorum, göz ucuyla hızlıca bir bakış atarak. "Biseksüel, panseksüel, demiseksüel, hatta onlar gibi bazı aseksüel insanlar da olabilirsin."

"Evet, farkındayım, ama ben tamamen heteroseksüelim, bu yüzden, *tekrar* söylüyorum, başkalarınınkini sevmiyorum."

"Bu yüzden penislerle ilgili bir kural mı

koydun?" "Başka neden böyle bir kural koysam

ki?"

"Belki korkuyorsun. Birçok insan korktuğu şeylerden kaçınır."

Pembe dudaklarından kocaman bir beyaz hava bulutu çıkar, konuşmadan önce dilini çıkarıp dudaklarını ıslatır. "Penislerden korkmuyorum."

"Belki de onları sevmekten korkuyorsun demek istedim."

"Tek korktuğum şey, bu koşu bitmeden seni öldüreceğim ve sonra ya kenara alınacağım ya da tutuklanacağım."

"Yani, sen kedi sever misin?"

"Ne?" Bana bakıyor, açıkça bakıyor, sanki aklımı kaçırmışım gibi.

Bu bakışı ilk kez görmediğim için görmezden geliyorum. Aklına gelen ilk şeyi söyleme alışkanlığın varsa, bu tür bakışlara maruz kalman kaçınılmazdır.

"Köpek sevenlerin şiddet eğilimli olduğunu düşünmüyorum. Ama kedi sevenler..." Titriyorum. "Kendi sorunların yoksa neden antisosyal bir evcil hayvan besleyesin ki?"

"Bazı kediler çok sosyaldır." Bennet öksürür ve gözlerini düzensizce kırpar, sanki cevap verdiğine inanamıyormuş gibi. Teknik olarak, o başından beri cevap veriyordu, ama bunu ilk kez kötü niyet, tiksinti veya hayal kırıklığı olmadan yaptı. Ve konuya sadık kaldı.

Bize bak! Konuşuyoruz! Normal insanlar gibi!

"Hiç sosyal bir kedi görmedim." Bu konuyu devam ettirmek için fırsatı kaçırmadım. "Lisedeki bir arkadaşım vardı, antrenmandan sonra beni hep evine davet ederdi ve bir gün tatile çıkarken kedisine bakmamı istedi..."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" *Kahretsin, sinirli Bennet geri döndü.*

"Kedisi olduğunu hiç bilmiyordum. Yıllarca onun evine gittim ama o lanet şeyi bir kez bile görmedim."

"Ne demek istiyorsun?" diye

homurdanır. "Kediler tuhaftır."

"Ee?"

"Öyleyse, onlara sahip olan insanlar da tuhaf olmalı. Belki cinayet işleyen tuhaf değil, ama az önce beni öldürmekle tehdit ettin, yani..."

"Benim tuhaf olduğumu mu söylüyorsun? Ben mi?" Bennet'in ağzı açık kalır.

"Oda arkadaşlarını köpekler gibi kendi bölgelerini işaretlemekle suçlamanın tuhaf olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sen onlarla yaşamıyorsun," diye mırıldanır.

"Madem seni bu kadar rahatsız ediyorlar, neden onlarla yaşıyorsun?" Bereyi kafamdan çıkarıp alnımı bileğimin arkasıyla silerim, bu da bana göz devirmesini kazandırır.

"Koştüğümüz her seferinde bunu yapacak mısın?" diye sorar

Bennet. "Neyi?"

"Seni terleten o lanet şapkayı tak."

"Kulaklarım çok kolay üşür. Kulaklarım üşüdüğünde egzersiz yapamam."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey." O burun kıvrıyor. "Kulakların egzersizle hiçbir ilgisi yok. Sadece kafanda hareketsiz duruyorlar."

Kafamı şiddetle sallıyorum. "Kulakların egzersizle her şeyi ilgilidir. Donduklarında, sana kötü bir baş ağrısı verir ve bu da

dengenizi, görüşünüzü ve her şeyi mahvedebilir."

"Ama egzersiz yaparken vücudundan atılması gereken ısı üretirsin ve şapka takıyorsan bu ısı dışarı çıkamaz."

"Bu yüzden şapkamı çıkardım."

"Önemli noktayı kaçırıyorsun." Gözleri sinirle parladı. "Aşırı giyinirsen aşırı ısınabilirsin. Ama kulakların o kadar hassassa, kışın ortasında sıcak çarpması riskini göze almalısın, hadi şapkayı tak. Ama beni seni taşımamı bekleme. Bunun için anlaşmadık."

"Benim sıcak çarpması geçirmemi görmekten mutlu olmaz mısın?"

"Ben isterdim, ama koç istemez ve beni kovar." "Neden benim sıcak çarpması yüzünden senin için tehlikeye girsin ki?"

"Sen yeni gelensin. Ben değilim ve ben senin antrenman partnerimim."

Bennet'in şu anda koçu benden daha iyi tanıdığını kabul ediyorum, ama koç bana, birinin kontrolü dışında olan bir şey için onu suçlayacak türde bir insan gibi gelmiyor. Bu hiç mantıklı değil, tabii ki... "Benim bereyi sevmiyorsun. Aptalca görüldüğünü düşünüyorsun ve benim yanımda görünmek istemiyorsun."

"Senin aptal görünmen neden umurumda olsun ki?" "Suç ortaklığı."

"Konuşmadan önce hiç düşünüyor musun? Kimse sırf senin yanında duruyorum diye aptal görüldüğümü düşünmez."

Haksız sayılmaz... Aklıma gelen ilk şeyi söylemekte çok kötüyüm, ama bu onun yorumunun beni rahatsız etmesini engellemiyor. Özellikle de bunu etkilemek istediğim kişiden duymak.

Normalde buna nasıl tepki vereceğimi, yani onu kışkırtmayı, dilimin ucuna getiriyorum, ama sonra yorumunun geri kalanı aklımda yer ediyor.

"Sırf senin yanında duruyorum diye kimse benim aptal olduğumu düşünmez..."

Bu, benim aptal görüldüğümü düşünmediği anlamına mı geliyor? Ve eğer aptal görüldüğümü düşünmüyorsa, bu benim... iyi görüldüğümü düşündüğü anlamına mı geliyor?

Bu düşünce midemi o kadar beklenmedik bir şekilde kıpır kıpır ediyor ki, ayağım yere takılıyor ve neredeyse yüzüstü yere düşüyordum. Yıllarca ani yön değiştirmekte pratik yaptığım ve güçlü bir karın kasım olduğu için ayakta kalabiliyorum.

"Siktir, sakın bana şu anda kalp krizi geçirmediğini söyleme." "Tabii ki hayır, ayağım takıldı."

"İyi. Sadece bir milimiz kaldı, o yüzden bunu atlatabilir ve beni seni taşımak zorunda bırakmazsan çok sevinirim."

"Beni taşımak için gönüllü olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Olmadım, o yüzden beni o duruma sokma."

"Ama mecbur kalırsan yaparsın. Belki de sen de köpek sever birisin." Yan tarafa bakıp, yanaklarının soğukta egzersiz yapmaktan olması gerekenden daha koyu bir pembe renkte olduğunu fark ettim.

"Kendini fazla kaptırma. Bunu koçun peşimden düşmesi için yapardım, hepsi bu."

"Tamam, kedi sever."

"Benim kedim bile yok," diye mırıldanır.

"Oh, iyi. O zaman yarın sabah uyanıp uyanmayacağımı merak etmem gerekmez."

Bennet

Yastığı tekrar yumrukluyorum, uykuya dalmamı kolaylaştıracak bir şekle sokmaya çalışıyorum, ama içten içe bunun yardımcı olacağını düşünecek kadar naif değilim. Beynimi kapatana kadar hiçbir şey yardımcı olmayacak.

Lanet olası Damien.

İki gece üst üste uyuyamamam onun suçu. Tıpkı zihnimin en karanlık köşelerine gömdüğüm şeylerin yeniden su yüzüne çıkmasının onun suçu olması gibi. Ama geçmiş yıllarda olduğu gibi, bu şeyler sadece maçlarımızdan hemen önceki veya sonraki günlerde beni rahatsız ederken, şimdi bunun sonu görünmüyor.

Evet, antrenmanlarda egzersiz yapmak yerine oyunları çalışmakla geçirdiğimiz günlerde biraz rahatlıyorum, çünkü onunla doğrudan etkileşime girmek zorunda kalmıyorum, ama o günler beni ayakta tutmaya yetmiyor. O günleri, konuşmalarımızı tekrar tekrar hatırlayarak ya da bir sonraki konuşmanın ne olacağını düşünerek geçiriyorum.

Deniz canlıları, zombiler, köpekler... Tanrı aşkına, son koşumuzda penislerden bahsettik. *Penislerden.*

Ağırlık odasına döndüğümüzde tam anlamıyla ereksiyon olmamam bir mucize ve bence bunun tek nedeni Damien'in penisleri o şekilde sevdiğini açıkça belirten hiçbir şey söylememiş olması. Kesin olarak değil, bu yüzden tüm konuşmayı onun saçma sapan laflarından biri olarak kabul edip, onun lanet şapkası kadar sinir bozucu olduğunu kendime hatırlatabilirim.

O aptal şapka.

Kulaklarını kapatıyor olabilir, ama saçlarının uçlarını havaya kaldırarak onu neredeyse masum gösterir. Kibirli değil, eğlenceli. Bundan nefret ediyorum.

aptalca görüldüğü ya da aşırı ısınmasına neden olduğu için değil, iyi görüldüğü için.

Çok iyi. Ve Damien'in iyi görüldüğünü düşünmek kötü. Çok kötü.

Kişiliği pek de hoş olmayabilir, ama vücudu... Giysili olsa bile, bu adamın Adonis gibi bir vücuda sahip olduğu açık. Ve o çocuksu, kötücül gülümsemesiyle beni her alay ettiğinde ortaya çıkan o gamzeler... Midem roller coaster'da gibi hissediyor ve birden fazla kez kendime bakmamayı ve nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldım.

Kanma Bennet. Damien'e bakmak güneşe bakmak gibidir, çok uzun süre bakarsan yanarsın. Kahretsin!

Onu istediğim kadar nefret ediyorum.

Yıllarca kendimi onun sıradan bir erkek olduğuna ikna etmeye çalıştım. Onun özel bir yanı olmadığına. Evet, her yıl takımlarımız bir araya geldiğinde yaklaşık bir hafta boyunca kararlılığım sınanırdı, ama maçlar bittiğinde onu unutmak kolaydı. Gözden uzak olan akıldan da uzak olur. Şimdi ise o hiç gözden uzak değil ve aklımdan da hiç çıkmayacağından endişeleniyorum.

Yastığı tekrar yumruklayıp yanıma yattım ve battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Oda arkadaşlarımın, düşünmek istemediğim şeyleri neredeyse sürekli hatırlatması da yardımcı olmuyor. Mesela, *bir* kişinin tüm hayatınız boyunca yaşadığınız kimliğinizi nasıl altüst edebileceği gibi şeyler.

Benim için Damien o kişi olabilir, ama o hala Utah için basketbol oynasaydı, bu konuda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Bunu daha önce kimseye itiraf etmedim, kendime bile, ama bunu bir süredir biliyorum.

Bunu ne zaman fark ettiğimi söylemek zor. İlk kez karşılaştığımızda, onun geniş, hevesli gözleri benimkilerle buluştuğunda mı? Yoksa kız arkadaşımı benden çaldığı ve onun beni değil de *onu* seçmesine daha çok kızdığım zaman mı?

Tek bildiğim, birkaç ay önce Jagger'ın penis denedikten sonra bir daha asla heteroseksüel seks yapmayabileceğini itiraf etmesi, Liam'ın Damien'in heteroseksüel olmadığına olan inancı ve Damien'in penislerin ne kadar harika olduğu konusunda durmak bilmeyen gevezelikleri... Hiç bu kadar meraklı olmamıştım. Ve şimdi, şimdiye kadar çekici bulduğum tek erkek burada... Umarım merakım beni ele geçirmez.

Siktir!

Kafamı yastığın altına gömüyorum, umarım bu kafamdaki düşünceleri susturur. Ama bu sadece onları daha da gürültülü hale getiriyor.

Ya ona karşı koyamazsam?

Ya pes edersem? Ya
gerçekten
biseksüelsen?

Homofobik değilim, ama kendimin biseksüel olmasından korkuyorum. Babamın bunu onaylamayacağından yüzde doksan emin olmamın ötesinde, erkeklerden hoşlanmak *istemiyorum*. Bu yaşam tarzının getirdiği damgalanma, inceleme ve belirsizliği istemiyorum. Özellikle de profesyonel olursam.

Doğru, bazı yönlerden ünlü olmak ya da kötü şöhretli olmak biseksüel bir erkek olmayı kolaylaştırabilir, ama bu benim ve başarılarımın üzerine farklı bir tür spot ışığı tutacaktır. Sadece bir futbolcu değil, *biseksüel* bir futbolcu olacağım.

Cinsel kimliğim her zaman adımla birlikte anılacaktı, bu yüzden asla gerçekte kim olduğum veya ne yaptığım ile tanınmazdım. Her zaman, bir şekilde, partner seçimimle tanınırdım, bu da sahada yaptığım her şeyin, aynı saygıyı görmek için heteroseksüel erkeklerin yaptıklarından daha fazla olması gerektiği anlamına gelirdi. Bu adil değil, ama gerçek.

Eşcinsel bir erkek, heteroseksüel takım arkadaşları kadar iyi performans gösteremezse, bunun nedeni eşcinsel olmasıdır. Manşetler böyle olur. *Biseksüel Alıcı Yetersiz Kalıyor*. Bunun aksini söyleyenler ya naif ya da yalan söylüyor. Ve oda arkadaşlarımın kim olduğunu düşününce, böyle düşündüğüm için kendimi berbat hissediyorum. Cruz ve Jagger profesyonel olmaya çok yakınlar ve her zaman eşcinsel sporcular olarak anılacaklarını kabullenmişler. Sanırım sevdiğin biriyle birlikte olmak, isimlerine yapıştırılan etiketi kabul edilebilir kılıyor, ama ben öyle değilim. Merak ediyorum, elbette, ama henüz harekete geçmedim. Ve harekete geçene kadar, kendimi heteroseksüel olarak tanımlıyorum. Ve böyle kalırsam, kiminle yattığım yerine, *kendim* olarak tanınacağım.

Bu beni sığ yapabilir, ama bu bana hoş geliyor.

Evet, queer insanlar için işler hiç olmadığı kadar iyi, ama bu kolay oldukları anlamına gelmiyor. Tam tersine. Queer arkadaşlarımı çok saygı duyuyorum ve yaşam tarzlarını tamamen destekliyorum, ama bu benim için istediğim bir şey değil. Bu yüzden Damien'in burada olması çok korkutucu.

Hiçbir erkek beni onun kadar cezbetmedi, bu yüzden o burada olmasaydı heteroseksüel bir hayat yaşayabileceğimi ve tamamen mutlu olabileceğimi düşünmek mantıksız değil. Ama o bu kadar yakınım... Sadece iki olası sonuç var. Ya merakıma yenik düşeceğim ya da korkak kalacağım.

Ve ikisi de hoşuma gitmiyor.

Benim bir korkak olduğum fikri... Kimse kendisi hakkında böyle bir şeye inanmak istemez. Kabul etmesi zor bir gerçek ve şimdi bu gerçek

Damien'e, kendime, hatta tüm dünyaya kızgın hissediyorum. Ama umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım bu şeyi keşfetme fikri neredeyse daha da endişe verici, çünkü ya denersem ve hoşuma giderse?

Ya sadece fiziksel olarak değil, başka şekillerde de hoşuma giderse? Liam ve Cruz'un ya da Cam ve Jagger'ın hoşlandığı gibi. Duyguların ve hislerin dahil olduğu şekillerde.

Cinselliğimle ilgili bu soruları hiç bilmezsem ve cevaplamazsam hayatım daha kolay olur, ama Damien Montgomery'nin yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, bu soruları görmezden gelmek o kadar zorlaşıyor.

Beni kışkırtma girişimleri, saçma sapan konuşmaları ve oyunumu geliştirme konusunda istemediğim yorumları beni deli ediyor, ama fiziksel varlığı, önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca dayanabileceğimden emin olmadığım bir cazibe. Tek umudum, onu her zaman olduğu gibi kendini beğenmiş, dayanılmaz bir rakip olarak görmeye devam etmek.

"Sadece ayakkabıların aptalca bir ödül olduğunu söylüyorum," diyor Damien, koşumuzun yarısını geçtikten sonra.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Stallions maçına bilet," diye cevaplıyor hiç duraksamadan. Evet, Denver'ın profesyonel takımını canlı izlemek harika olurdu, ama sezonları bizimkiyle çakıştığı için pratik değil.

"Eminim koç, başkalarının maçını izlemek yerine kendi maçımıza konsantre olmanın daha iyi olacağını düşünüyordur."

"Haklısın, ama... ayakkabı mı?" Damien'in yanakları, şüphesiz o lanet bere yüzünden, bağırırken daha da kızarıyor. Soğuk kulakları canı cehenneme, bir gün gerçekten aşırı ısınacak. "Biz kadın değiliz."

"Erkekler ayakkabıları takdir etmez mi sence?" diye burun kıvırıyorum.

Ayaklarıma ve tertemiz gümüş ve siyah On Cloud koşu ayakkabılarımdan pek de ince olmayan bir bakış attı. "Şu anda yanımda olanlar hariç, çünkü senin açıkça sorunların var, hayır. Erkeklerin ayakkabıları takdir ettiğini sanmıyorum. Rekabette üstünlük sağlamak için bir ödül olarak değil."

"Senin dışında bunu şikayet eden başka kimseyi duymadım." "Çünkü insanlar yeterince büyük düşünmüyorlar. Denver'da sezonları bizimkiyle çakışmayan birkaç takım var. Basketbol. Hokey.

Beyzbol bile, ama o biletleri istemem. *En* yavaş oyun. "O futbol," diye düzeltiyorum. "Doksan dakika oynayabilirsin ve hala sıfır sıfır berabere kalabilirsin."

Damien dolgun dudağını ısıyor, ben de onun kazara tökezleyip dudağını ısırmasını dilemekten başka bir şey düşünmüyorum. "Evet, bu konuda sana hak veriyorum."

Ayağım hiçbir şeye takılmamasına rağmen yine de tökezledim. "Az önce benim haklı olduğumu mu söyledin? Benimle aynı fikirde misin?"

"Futbol konusunda mı? Evet." Omuzları, bu çok önemli bir itiraf değilmiş gibi kalkıp iniyor. "Yani, beyzboldan daha yavaş olduğunu söyleyemem, ama çok gol olmayan maçlar yavaş geliyor. Ama cidden, eminim birçok erkek ödül olarak maç bileti tercih eder. Canlı izlemek çok daha iyi olmalı."

"Sanki hiç canlı maç izlememişsin gibi konuşuyorsun." Burun kıvırıyorum. "İzlemedim."

Cevabı o kadar beklenmedik ki, cevap vermeden birkaç kez yanlış başlangıç yapıyorum. "Cidden mi? Hiç canlı maça gitmedin mi?"

Damien'in kızarıklığı boynuna kadar yayılır. "Kendi antrenmanlarımla çok meşguldüm."

"Çocukken bile mi? Cidden mi?"

"Futbol benim üniversiteye giriş biletimdi," diyor düz bir sesle. Çok düz bir sesle.

Ayakkabılara ilgisizliğini -ya da ilgisizmiş gibi davranışını- ve okula gitmek için burs almaya ihtiyaç duyduğunu düşününce, parası yetmediği için hiç canlı maça gitmemiş olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu anlıyorum.

Çocukken paranın çok farkında değildim ve evet, bunun nedeninin ailemin parası olduğu için hiç düşünmediğim olduğunu biliyorum. Yüzde birlik kesime ait olduğumuzdan değil, ama rahat bir hayatımız var. O kadar rahat ki, büyürken özel okula gittim ve aşırıya kaçmadığım sürece okulda iyi vakit geçirmek için yeterli harçlığım var.

Çocukluk arkadaşlarımdan çoğu da aynı durumdaydı ve buradaki arkadaşlarımdan çoğu da zor durumda değil, çünkü ya benim kardeşlik kulübü arkadaşlarım gibi zengin ailelerden geliyorlar ya da benim oda arkadaşlarım gibi burs ve NIL anlaşmaları var. Temel olarak, birinin para yetersizliği nedeniyle maça gidemeyeceği hiç aklıma gelmemişti, bu yüzden Damien'in hiç gitmemiş olmasına şaşırdığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ne yazık ki, Damien'e empati kurmak benim yapabileceğim bir şey değil. Daha doğrusu, bunun akıllıca bir şey olduğundan emin değilim, çünkü

ona karşı daha hoşgörölü olmaya yol açabilir ve bu olursa... Onu uzak tutmak en iyisi.

"Aşırıya kaçmak diye bir şey var, biliyorsun. Maç biletleri, kazananlar ve kaybedenler arasında gerçekten bir uçurum yaratabilir. Ayakkabılar ise bölücü olmadan bir teşvik unsuru olabilir."

"Kaybedenler, kazanmak için daha çok çalışmalı," diyor Damien, ancak sesi her zamanki alaycı veya aptalca değil, neredeyse robot gibi geliyor. Sol testisini ortaya koyarım ki bu onun görüşü değil, ama onu çocukken sıkı çalışmaya zorlayan kişi.

"Nike'tan bahsettiğimizizin farkındasın, değil mi?" Onu tartışmamızın özüne yönlendirmeye çalışıyorum.

"Ee?"

"Nike'lar klasiktir."

"Her neyse. Ben sadece ayakkabıların aptalca bir teşvik olduğunu söylüyorum."

Bu konuşmaya kadar ben de öyle düşünmüyordum, ama Damien'e katılmak tehlikeli olduğu için, ona ve kendime bunun dostça bir sohbet olmadığını hatırlatmam gerekiyor. "Aptalca olan şey, benimle konuşuyor olman. Seni ancak bu kadar tahammül edebilirim."

Koyu kahverengi gözleri, benim patlamamdan açıkça şaşkınlık duyarak büyüdü. "Neden?"

"Neden derken ne demek istiyorsun?"

"Neden beni tahammül edemiyorsun demek istiyorum. Sana ne yaptım?"

Daha fazla şey söylemek istermiş gibi hafifçe aralanmış pembe dudakları, beni neredeyse tereddüt ettiriyor. Neyse ki, kafamda onun kusurlarının listesini o kadar çok kez tekrar ettim ki, bir tane bulmak kolay oluyor. En ağır olanı.

Ama önce, *intikam*. "Bilmiyor musun?" Onun bana yaptığı gibi ben de onu alay ediyorum. "Soru soruyorum, değil mi? Yani, sahada her zaman rekabet halinde olduğumuzu biliyorum ama rekabet etmediğimiz zamanlarda neden benden nefret ediyorsun?" Sözleri kesilirken dişi alt dudağına batar.

"Tipik," diye mırıldanırım. "Ashley adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?" "Senin lisenize giden kız mı?" Damien burnunu kırıştırır, bu ya alıştırılmış bir tepki ya da gerçekten kafası karışmıştır. Ben

"Biliyorsun, öyle." Gözlerimi deviriyorum. "Üçüncü sınıfta, yarı finalde sizi

"Biliyorsun, gitti." Gözlerimi devirdim. "Üçüncü sınıfta, yarı finalde sizi ezip geçmiştik ve soyunma odasından çıktığımda, kolunu onun omzuna atıp onu arabana doğru yönlendirdiğini gördüm."

"Ee?" Damien şapkasını kafasından çıkarır ve sarımsı saçları, hiç çaba harcamadan şekillendirilmiş gibi dağınık kalır.

"Yani, o benim kız arkadaşımdı."

"Ooh, nereye varacağını anladım," Damien'in omuzları gevşemiş gibi görünüyor, ama nedenini anlayamıyorum, çünkü az önce kız arkadaşımı çaldığını söyledim, bu genellikle hafife alınacak bir şey değildir. "Sanırım onun bana aşık olduğunu demek istiyorsun."

Çıkardığım kahkaha o kadar beklenmedikti ki neredeyse tökezleyecektim. *Ciddi mi bu adam?* "Onu çalmadığını mı iddia etmeye çalışıyorsun? Onu dışarı çıkardın."

"Onu istediğim için değil." "O zaman neden dışarı çıkardın?"

"Sence neden?"

"Tanrım, senin sorunun bu. Dürüst bir cevap veremiyorsun." Gizlice bu cevaptan çok memnun olsam da, onun ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırlattığı için homurdanırım. "Onu sikmek için dışarı çıkardın."

"Yaklaştın ama tam değil." Damien'in dudak köşesi, benim bilmediğim bir şeyi bildiğini ima eden bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı.

"O zaman benimle dalga geçmek için." "Isınmaya başladın," diye şarkı söyler gibi konuşur.

Tahmin etmem gereken şeyi fark ettiğimde midemde bir ağırlık hissediyorum, çünkü bu tüm korkularımı ön plana çıkarıyor. "Beni... beni becermek için mi?"

"Bingo." Gururla sırttı.

"Beni becermek istediğin için kız arkadaşımı arkamdan mı çıkardın?"

"Aynen öyle."

Neyse ki ayaklarımızın sesi, ellerimin titrediğini görmesini zorlaştıracaktı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Çok mantıklı," diyor, beni daha da sarsan bir özgüvenle. "Sana onun sadakatsiz olduğunu gösterdim, böylece ondan ayrılacaktın ve ayrıldın."

"Ve bunun beni seninle yatmak istememe neden olacağını mı düşündün?" "Bunun *senin benimle yatmama izin vereceğin* anlamına gelebileceğini düşündüm."

Hayır. Saçmalıyor. Benim bunu düşündüğümü bilemez... Kahretsin!

Liam'ın içgüdüünün doğru olduğunu az önce doğruladı. Damien heteroseksüel değil ve eğer değilse... Siktir!

"Delirdin mi?" diye fısıldıyorum, köşeyi dönüp başlangıç noktasına geri dönerken, tam o anda koçun yanından geçip onun

meraklı bakışlarını üzerimize çekiyoruz. Yürüyüş hızımızı yavaşlatırken sesimi alçaltıyorum. "Sana zaten eşcinsel olmadığımı söyledim."

Damien omuzlarını silkiyor. "Bunu günler önce söyledin. Senin cinsel yönelimin hakkında hiçbir şey bilmeden yıllar önce seni aldatan kız arkadaşından kurtarmıştım."

"Bu daha da mantıksız." Ellerimi başımın arkasında birleştirip ileri geri yürüyorum, ki bu, başkalarının gözünde sakinleşmek yerine çıldırmak üzereymişim gibi görünecektir.

"Nasıl?"

"Nasıl?" diye tekrar ediyorum, yüzüne yaklaşp ona dik dik bakıyorum ve çok geç fark ettiğimde, yüzümde onun sıcak nefesini hissedebilecek kadar yakın olduğumuzu fark edince kendimi orada kalmaya zorluyorum. "Sen kendin söyledin. Beni aldatan *kız arkadaşım*dan kurtardın, *erkek arkadaşım*dan değil, çünkü ben heteroseksüelim. Ve bu, birkaç gün önce de altı yıl önce de aynı derecede doğru."

"Bir erkek arkadaşın olması, onu otomatik olarak heteroseksüel yapmaz." Damien'in sesi o kadar sakindir ki, gerçekten buna inandığını düşünüyorum.

"Bu oldukça iyi bir gösterge." Ellerimi tekrar başımın arkasına koyup, sakinleşmeye devam ediyormuş gibi yaparken daireler çizerek dolaşmaya başladım.

"Bana bakışın daha anlamlı." "Sana dik dik bakıyorum."

"Aynen öyle," diye fısıldıyor ve bu, midemin öfkeden çok heyecandan kaynaklanan bir şekilde kasıntı yapmasına neden oluyor.

Bu hoş olmayan gelişmeyi görmezden gelerek, "Sana heteroseksüel olduğum için ters ters baktığımı anlıyorsun, değil mi?" diye bağırırım.

"Heteroseksüel olduğunu *düşündüğün* için bana ters baktığını anlıyorum."

Ellerimi belime koyup ona karşı duruyorum. "Heteroseksüel olduğumu mu *düşünüyorsun*? Zombiler, hayaletler ve şimdi de *benim* hakkımda uzman mısınız?"

"Bunu konuştuk, zombiler gerçek değil."

Burnum onun burnuna birkaç santim kalana kadar öne eğildim, yakınlığımızın onun kahverengi gözlerindeki altın rengi lekeleri görebilmemi sağladığını aktif olarak görmezden geldim. "Senin beni benden daha iyi tanıdığın fikri de gerçek değil."

"Tamam, Lucy." Gözlerini devirip sırtıttı.

"Tamam ne?"

"Tamam, bana bu kadar yakın durduğun için nefesin kesilmiyor."

"Ben..." Bilinçli olarak geri çekilmeye karar vermeden önce vücudum düzelir.

"Az önce beş mil koştuk. Tabii ki nefes nefeseyim."

"Yani ellerini başına koyarak soğuma yöntemi işe yaramadı mı?" Damien, yüzünü kendini beğenmiş yerine meraklı göstermeyi başardı. "Bunu akciğerlerini açmak için yapman gerektiğini söylüyorlar," diye devam etti, "ama benim için hiç işe yaradığını hissetmedim. Senin için de işe yaramıyorsa, bu da o eşlerin uydurduğu masallardan biri olmalı."

"Kafana sok şunu." Parmağımı göğsüne batırıyorum. "Ben..." "Her şey yolunda mı?" Koç birdenbire ortaya çıkıyor, gözleri benimle Damien arasında dikkatlice dolaşıyor.

"Tabii ki." Elimi yanıma indirip aptal rolü yapıyorum.

"Damien?" Koç, düşmanıma kaşlarını kaldırıyor.

"Her şey yolunda."

Koç hepimizi son bir kez gözden geçirir. "Güzel. Ağırlık odasına gidin."

Damien koşarak uzaklaşırken, ben daha çok isteksizce yürüyüş yapmayı tercih ettim, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açarak, bu bana sadece birkaç dakikalık huzur verse bile.

Transfer portalına girmek için çok mu geç kaldım?

Damien

"Bir tane daha," Koç, top arkamızda yere düştüğünde bağırır
— yine — Bennet ve ben rotayı doğru koşturmak yerine kimin daha hızlı koşabileceğine odaklandığımız için.

Bu, saha çalışmamızın ilk günü ve sezon öncesi antrenmanı olduğu için çoğunlukla maç sırasında yapmamız gereken hareketleri tekrarlıyoruz. Kasklarımız var ama koruyucu yastıklarımız yok, yani aramızda istediğim kadar fiziksel temas yok. Yine de, bana kalırsa, *neredeyse* dokunacak kadar yakın olmak harika bir ön sevişme.

Bennet'in aynı şekilde hissetmediğinden eminim, çünkü her zamankinden daha huysuz. Sezon dışı antrenmanlarda bu kadar çok çalışacağını beklemiyordu herhalde, ama ben buraya hareketleri yapmak için gelmedim, burada kendime bir isim yapmak için varım.

Şu anda, bu isim "*Bennet'in baş belası*" olmalı, çünkü küçük rekabetimiz bu antrenmanı çok uzun sürmesine neden oluyor, ama ben isteyerek ayağımı gazdan çekip onun beni sahada yenmesine izin vermeyeceğim. Bu, beni geçmek için her snap'te topu geçmesi anlamına geliyor, ama bu benim suçum değil.

Kimi kandırıyorum ki? Bu tamamen benim hatam. Ve bunu seviyorum.

Onu siktirmek isteyebilirim ve aynı zamanda kazanabilirim. Bu konuda fırsat eşitliği savunucusuyum.

"Henüz yanmayı hissetmedin mi?" Bennet'in sağ kalçasını okşayarak scrimmage çizgisine geri dönüyorum.

"Siktir git," diye homurdanıyor.

"Ne zaman istersen." O fikre ısındığını görmekten memnun olarak göz kırptım.

Daha önce yarım düzine kez yaptığım gibi Bennet'in karşısına dizilip, snap'i bekledim. Top hareket ettiği anda, o koştu ve ben kollarımı genişçe açarak birkaç adım geriye doğru koştum, onu daha uzun bir yol izlemeye zorlayarak sahadan uzaklaştırmaya çalıştım. Çabalarım onu durdurmaz, sadece biraz yavaşlatır ve o beni geçmek için harekete geçtiğinde, ben de gaza basarım ve yan çizgiye doğru koşarken adım adım ona yetişirim.

Nate'in topu sahanın kenarına doğru atması gerekiyor, bu yüzden topu saha içinde yakalamak için çok dar bir alan var. Savunma oyuncusu olmadan bile bunu başarmak yeterince zor, ama Bennet benden daha hızlı koşmadığı için onu kenarda sıkıştırıyorum ve bu alanı daha da daraltıyorum. Bu yüzden sürekli topu geçiyoruz. Yakalamak için kendine daha fazla alan açmak için kaçmaya çalışıyor, ama ben ona izin vermiyorum.

Bennet ve benim sahada çok hızlı olduğumuzu düşünürsek, Nate'in topu daha uzağa atması gerektiğini söyleyebilirsiniz, ama sanırım birbirimizi geçme arzumuz onun kolunun sınırlarını zorluyor.

Quarterback'imizi bu kadar zorlamaktan biraz kötü hissediyorum, ama Bennet'in sahada ne kadar süre koşmaya devam edebileceğini de merak ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bence bu yüzden hala bu antrenmanı yapıyoruz. Koç, bunun tamamen pasın zamanlamasını doğru ayarlamakla ilgili olduğunu iddia edebilir, ama bence gizlice Bennet ve benim birbirimizi ne kadar zorlayabileceğimizi görmek istiyor.

Scrimmage çizgisinin kırk yard ötesine yaklaştığımızda, Bennet başını omzunun üzerinden çevirip topu arıyor. Bu sefer topun yörüngesi iyi, ama yine de yakalamak için biraz geri çekilmesi gerekiyor ve o bunu yapar yapmaz ben de aynısını yapıyorum, oyunda kalmak için. Ama top düşmeye başladığında tehlikeli bir şekilde sideline'a yaklaşıyor ve Bennet topa elini uzatmayı başarsa da, saha içinde kalarak onu yakalayamıyor.

Topa uzanmak için uzanan Bennet dengesini kaybeder ve yere düşerken, ben de onun üzerinden atlamak için elimden geleni yaparım. Ondan kaçınırken, hızımı kesmek için takla atarım, ki bu kask takarken çok garip bir durumdur, ama oyunu bozduğum için buna değer. Yine.

Bennet'ten önce ayağa kalkarım ve onun yanından koşarken seksi yuvarlak kışına hafifçe vururum. "Aferin."

Bu bir iltifat olmalıydı - neredeyse yakalayacaktı - ama belli ki o öyle algılamadı.

Bennet dönüp, hırslayarak kolumu itti. "Benden uzak dur."

"Neden? Ne yaptım?" Yürürken durup ona dönerek soruyorum.

"Oyuncuların kışına hafifçe vurmakla elle taciz etmek arasında bir çizgi var ve sen onu aşılıyorsun." Parmağını göğsüme batırır.

"Evet, isterdim. Ama yapmadım." Bennet'in ellerimi çok koymak istediğim seksi, yuvarlak bir kış olssa da, izinsiz yapmazdım.

"Saçmalık. Sen onu sıktın."

Ona hafifçe vurduğumda olduğu gibi, elimi hafifçe kavisli pozisyonda tutuyorum ve bu şeklin kürekten çok kaşığa benzediğini fark ediyorum. "Belki de tokat atmaktan çok kaşıkla vurmak gibiydi, ama kesinlikle elle taciz değildi ve diğer herkese yaptığımdan hiçbir farkı yok."

"Ne hissettiğini biliyorum."

"Ne hissettiğini mi, yoksa ne hissetmek istediğini mi?" Açıkçası, bu yanlış bir şeydi.

Bennet bana saldırırken yüzü yeni bir kırmızı tonuna büründü. Elimi göğsümün önünde tuttuğum için beni itmeye çalışmasını engelleyebildim.

Bennet kolunu geri çekip tekrar vurmak için hazırlanır, ama bunu yapamadan iki kol arkadan göğsünü sarar ve onu yerinde tutar.

"Sakin ol," dedi Cam. "Bunu yapmak istemezsin."

"Evet, *istiyorum*." Bennet kurtulmaya çalışarak çırpınır.

Cam onu daha sıkı tutar. "Koç izliyor. Sakin ol."

Bennet onunla mücadele etmeyi bırakır, ama bakışları hala bana sabitlenmiştir.

"Burada ne oluyor?" Koç bize ulaştığında bağırır ve

Bennet'i kızdıran bir şey yaptığımı bilsem de, ne olduğunu tam olarak bilmediğim için sessiz kalırım.

Şaşırtıcı bir şekilde, o da sessiz kalır.

"İkinizin birbirinize sataştığını ilk kez görmüyorum, ama bu son olacak, yoksa sonuçlarına katlanırsınız," diye devam eder koç. "İkiniz de sahamdan çıkın."

Bennet, Cam'in tutuşundan şiddetli bir hareketle kurtulur ve dolaplara doğru yürür. Ben de "Üzgünüm Koç" diye mırıldanarak onun peşinden giderim ve bu duruma nasıl geldiğimize dair bir ipucu bulmak için kafamı yorarım.

Onunla yatmak istediğimi ima etmek biraz fazla cüretkar olmuş olabilir, ama Liam'ın Bennet'in bazı keşiflere açık olabileceği yönündeki önerisi ve Bennet'in koşularımız sırasında benimle konuşmuş olması (bağırmamış ya da beni tamamen görmezden gelmemiş olması) umutlarımı yeşertmişti. Bu konuyu nasıl ele alacağımı bildiğim tek yol, kendim hakkında bir şeyler açığa vurarak onun kontrol sınırlarını biraz zorlamaktı.

Ama sınırları aşacak kadar ileri gittiğimi sanmıyorum. Kaybedecek çok şey var.

Her şeyden önce, NFL'de oynama şansım, ki takım arkadaşlarıma uygunsuz davrandığım için bir ünüm olursa bunu elde edemem. İkincisi, Bennet ile gerçekten bir şans istiyorum ve homurdanan ön sevişme bir yana, onu sadece kızdırmak yerine eziyet edersem bunu elde edemem.

Soyunma odasına vardığımda, su sıçramaları çoktan yankılanmaya başlamıştı ve Bennet'i geçmeye çalışırken epey terlediğim için, kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim. Planım sadece temizlenmekti, ama kapıdan içeri girer girmez, Bennet'in güzel vücudunu sabunlarken sırtındaki kasların çekici bir şekilde dalgalandığını gördüm ve iyi niyetim buharlaştı.

Bennet, boyuna uygun geniş omuzlara sahipti, ama saçını yıkamak için kollarını başının üzerine kaldırdığında omuzları daha da geniş görünüyordu ve bu da belini özellikle ince gösteriyordu. Ve o karın kasları... Kaslı vücutlara yabancı değilim, girdiğim çoğu soyunma odasında bu tür vücutlar yaygındır, ama Bennet'inkiler bir üst seviyede. Kasların belirginliği ve kalınlığı arasında mükemmel bir denge var ve sevişirken bu kasların lezzetli bir şekilde kasıldığını hayal ediyorum.

Geniş omuzları, ince beli ve merdiven gibi sıralanan karın kaslarından aşağı akan su, zeytin rengi tenini parlatıyor ve ben neredeyse hipnotize olmuş durumdayım. Öyle ki, farkında olmadan ayaklarım beni onun yanındaki kabine götürüyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye soruyor beni fark edince.

"Duş alıyorum." Suyu, kabini buharla doldurmaya yetecek kadar sıcak hale getiriyorum, böylece tüm fantezilerimin nesnesini gizlice gözlemleyebiliyorum.

"Burada on iki tane daha kabin var. Benimkinin hemen yanındaki kabini seçme."

"O zaman tüm gürültünün üstüne bağırمام gerekir ve bu çok aptalca olur."

Bennet başını salladı, ıslak saçlarının diken diken tellerinden fazla suyu silkeledi ve birkaç damla suyu keskin çenesinden aşağıya doğru akıttı. "Kız arkadaşımın beni aldatmasını sağlayıp seninle yatmaya çalışmak kadar aptalca değil."

"Bugün bu yüzden mi bu kadar kızgınsın?"

"O, her gün seninle antrenman yapmak zorunda kalmam ve evet, beni antrenmandan attırdın, pislik."

"Ben yumruk atmadım." Kafamı suya daldırıp saçımı yıkamak için elimi saçlarımın arasından geçirirken, Bennet'in gözlerinin koluma sabitlenmiş gibi olduğunu fark ettim. Bir teoriyi test etmek için pazımı esnettiğimde, o da kendinden geldi ve bana sırtını dönerek gövdesini sabunlamaya başladı.

"Kıçımı elledin," diye homurdanır.

"Senin kıçına da diğerlerinin kıçına vurduğum gibi vurdum."

"Evet, kıçıma ne kadar düşkün olduğunu sürekli söylediğini düşünürsek, buna inanmıyorum." Omzunun üzerinden bana dik dik bakıyor ve buhar nedeniyle tam olarak anlamak zor olsa da, bakışlarının gözlerime odaklanmadığını hissediyorum.

"Senin aletini de alırdım. Seçici değilim."

Tüm çabalarım rağmen, gözlerim çıplak gövdesinde dolaşıyor - aramızdaki yarım duvarla görebildiğim kadarıyla - ve sanki damarlarımdan erimiş lav akıyormuş gibi omurgamdan sıcak bir titreme geçiyor. Bakışlarım sonunda yüzüne ulaştığında, Bennet'in ifadesinde kendini beğenmiş bir tatmin izi olduğunu yemin edebilirim, ancak dilim dudağımı okşadığında bu ifade öfkeye dönüşüyor.

"Gözlerini benden çek."

"Vay canına, özür dilerim." Ellerimi teslim olarak kaldırıyorum.

"Üzgünüm?" Suyu kapatıp kabinime girer, sahada yaptığı gibi parmağını göğsüme batırır. "Soyunma odasında takım arkadaşlarını kesmenin yanlış olduğunu söyleyen sensin, o zaman ne halt ediyorsun? Duşta olduğumuz için durumun farklı olduğunu söyleme. Semantik tartışmalarına hiç niyetim yok."

"Duş yüzünden farklı değil, *sen* yüzünden farklı." "Semantik hakkında ne demiştin?"

"Duşla soyunma odasını birbirine karıştırmamayı söyledin. Sen ve diğerleri arasında ayırım yapmaktan bahsetmedin." Dudaklarım duştan dolayı zaten nemli olsa da, dilimi çıkarıp ıslatıyorum. O da bu hareketi dikkatle takip ediyor ve hatta taklit ediyor, sonra kendini tutuyor ve kaşlarını tehditkar bir şekilde çatıyor.

"Diğer erkekler gibi aynı nezaketi görmüyor muyum?" Öfkeyle bana yaklaşıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarına saldırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

O çok güzel.

Saçlarından damlayan su. İndigo rengi gözlerini daha da canlı gösteren kalın, nemli kirpikleri. Nefes alırken göğsünün benimkine neredeyse degecek şekilde yaklaşması.

Fantezi Bennet gerçekte yok ve benim sikim tüm bunlardan büyülenmiş durumda. Ama aynı derecede sert bir şeye değdiğinde...

"Hayır, yapma," diye fısıldıyorum.

Bennet'in eli hızla uzanıp boğazımı kavradı. "Neden?" diye hırladı. Kalçalarımı hafifçe öne doğru sallayarak kontrol ettim ve sertleşmiş penisim onunkine değdiğinde inlememeye çalıştım. Ama sürtünme penisim boyunca küçük şok dalgaları yaratırken gözlerimin titremesini engelleyemedim. "Ben sertleştirmiyorum."

"Sen yapmıyorsun..." Bennet gözlerini kısarak bana bakmaya çalışır, ama sözlerim, ya da öpüşen penislerimiz, kafasına dank edince, gözleri üç kat büyür.

Korku ve panik karışımı - tiksinti değil - yüzünde belirir ve geri çekilmeye hazırlandığını anlarım. Daha önce kendime sınırları aşmamam gerektiğini söylememe rağmen, ikimizin sikini de yumruğumla sıkıca kavrarım, böylece kaçacak yeri kalmaz.

Bennet ciğerlerini hava ile doldurur ve gözleri kararırken nefesini tutar, sert çenesi patlamak üzere olduğunu gösterir. Yine de kıpırdamaz. Tamamen hareketsiz kalır, dudaklarını bile kıpırdatmadan "Penisimi bırak" der.

Kafamı sallamaya çalışıyorum, ama o boynuma uyguladığı baskıyı artırıyor. "Bırak dedim." Parmakları yumuşak etime batıyor.

"Bu kadar sertken olmaz." Sabun ve vücudumdan akan su yardımıyla yumruğumu ikimizin boyu boyunca kaydırırım. Bennet'in hafifçe aralanmış dudaklarından şaşkın bir nefes duyduğumda sevinçten gülmemeye çalışırım. Tam da bakışları tekrar sertleşmeden önce.

"Ciddiyim, Damien." Parmaklarını boynumda yeniden konumlandırır. "Elini sikimden çek."

Karışık sinyaller gönderse de, hayır hayır demek olduğunu düşünerek, tutuşumu gevşetmeye başlıyorum. Ama Bennet'in penisi seğirdiğinde, ağzının söylemediklerini vücudunun söylediğini duyuyorum.

Daha fazla.

"Hayır." Bu sefer kalçalarımı öne doğru iterek, penislerimizi uzun ve sert bir şekilde çekiyorum. Bennet'in boynumdaki tutuşu zayıflıyor, eli boğazımın dibine kayıyor ve boğazından gırtlaktan gelen bir inilti yükseliyor.

En

ateşli.

Ses.

Hiç.

Zaten sert olan penisim, Bennet'in vücudunun tepkisinden ilham alarak onun penisi boyunca kayarken, başka bir kırılmazlık seviyesine ulaşmış gibi görünüyor. Yine de fiziksel sinyallerine rağmen, kendimi tehlikeli bir durumda hissediyorum. O hissetmek yerine düşünmeye başladığı anda, yüzüme bir yumruk yiyeceğim bir durumda.

Her zaman benim lehime sonuçlanmasa da, konuşmak bana onun bedeninin açıkça istediği şeyi vermek için yeterli zamanı kazandırabilir diye düşünüyorum.

Dudaklarım kulağına değene kadar öne eğilip fısıldıyorum, "Nasıl hoşuna gidiyor, Bennet? Uzun ve yavaş." Elimi yerinde tutuyorum ve kalçalarımı abartılı bir yavaşlıkla sallıyorum, penislerimiz arasındaki sürtünme arzu ateşini yakarken inlememeye çalışıyorum. "Yoksa sert ve hızlı mı?" Tutuşumu sıkılaştırıp kalçalarımı öne doğru itiyorum, onun uzunluğunu kendiminkiyle ve yumruğumla sıkıştırarak ona sürtünüyorum.

Bennet, sanki tutunmaya çalışır gibi parmaklarını boynumun dibine geçirir.

"Sert ve hızlı," diye kulağına fısıldarım ve hareketlerimin hızını artırırım.

"Bunu

Bunu seviyorum. Sen de kendine böyle mi dokunuyorsun? "

"Mmmugh," diye inleyerek cevap veriyor ve ben de aynı şekilde cevap vermemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

İkimizi de tuttuğum için ne kadar sert olduğunu tam olarak anlamak zor olsa da, bir şey kesin. Bennet Armstrong çok sert.

"Elimde çelik boru gibi hissediyorum. Bu, bir süredir sikini çalıştırmadığın için mi, yoksa benim yaptığımdan hoşlandığın için mi?"

"O değil..." Ben aniden okşamayı bırakıp boş elimle testislerini avuçladığımda sözünü keser ve ben avucumda yuvarlarken o hafifçe inler.

Güzel ve dolgunlar, ve onun boğuk seslerinden anlaşıldığı kadarıyla tatlı bir nokta, bu yüzden onlara biraz daha fazla ilgi gösteriyorum. Nazikçe çekerek başlayıp, diğer elimle çıplak siklerimizi okşarken sıkıyorum.

Bennet, sanırım başka bir iniltiyi engellemek için dudağını ısırır ve ben, bizi zar zor okşuyor olmama rağmen, neredeyse o anda boşalırım. Bunun henüz bitmesini istemediğim ve onun testislerini okşadığımda çıkardığı seslerin beni erken boşaltacağından emin olduğum için, taktiğimi değiştiririm.

Testislerini son bir kez sıkıp, elimi karnına doğru kaydırıyorum, parmaklarımın altı paketin tepe ve vadilerini okşamasına izin veriyorum. Titrek bir nefes alıyor ama başka bir hareket yapmıyor, elim göğsüne doğru kıvrılırken bizi yavaşça okşamama izin veriyor.

Güzel, dolgun göğüs kasları var, onları iyice masaj yapıyorum, avucumun altında meme uçlarının sertleştiğini hissediyorum. Yumuşak bir inilti duyduğumda, o küçük yumruğa odaklanıyorum, başparmağım ve işaret parmağımla sıkıştırarak ne kadar baskıdan hoşlandığını anlamaya çalışıyorum. Ancak ne kadar uzun süre alay edersem, bunun küçük bir tomurcuk olmadığı o kadar belirgin hale geliyor. Neredeyse bir çeyreklik büyüklüğünde, bir erkekte gördüğüm en büyük meme ucu ve onun penisi çok etkileyici bir özellik gibi görünse de, aniden o meme uçlarını emme fikri beni çok meraklandırıyor.

Bu adamın mükemmel olmayan bir yanı var mı?

Bir kez daha, Bennet'in çıkardığı sesler beni o kadar dikkatimi dağıttı ki, onunla oynamayı bırakıp ona şimdiye kadar yaşadığı en iyi el muamelesi yapmaya odaklandım.

Hareketlerimin hızını artırdığım anda, hala boğazımın dibinde duran el bükülüyor, tahminimce sessiz bir rica.

"Hoşuna gitti, değil mi? Sikin biraz kuvvetle okşanması."

"Ben sevmiyorum..." Kafasını sallamaya çalışıyor ama dudaklarım kulağının yanında olduğu için yapamıyor. "Sevmiyorum..." Bennet, dengesi bozulacak kadar sert bir şekilde mastürbasyon yaparken ayak parmaklarının ucunda sallanıyor ve titrek bir nefes verirken titrediğini hissediyorum.

"Neyi sevmiyorsun? Sikine sertçe dokunulmasını mı? Başka bir sikin seninkine sürtünmesini mi?"

"İkisini de," diye nefes nefese söylüyor, ama bunu yaparken seksi kalçalarını öne doğru sallayıp, penisini benim avucuma doğru ittiği için, bunu içten söylemediğinden eminim.

"Hoşuna gidiyor gibi görünüyor." Bir an durup, elimde birbirine sıkıca yapışmış siklerimizin uyumunu ve yumruğumun üzerimizde dolaşırken bacaklarımın arasında oluşan zevki takdir ediyorum. "Büyük, güzel sikin benimkine patlamaya hazır gibi görünüyor. Bunu istiyorum. Sikimin üzerinde boşaldığını hissetmek istiyorum."

"Tanrım, bu çok müstehcen," diye mırıldanıyor Bennet, ama parmakları yine boğazımı kavradığı için, bunu onayladığına dair bir işaret olarak alıyorum.

"Duşta olmasaydık bu kadar pis olmazdı. Ben onu giyme fırsatı bulamadan yıkanıp gidecek."

"Tanrım," diye inler, ben onu uçuruma yaklaştıırken göğsü benimkine çarpar.

Bu, Bennet'in kendini kaybetmesini ilk kez gördüğüm için - umarım tek seferlik olmaz - yüzünü görebilmek için yeterince geri çekildim. Gerginlikten yüzü buruşmuş. Dudakları hafifçe aralanmış, gözleri sıkıca kapalı, sanki daha büyük bir rahatlama için direnmek mi, yoksa pes edip vücudunun arzuladığı rahatlamayı bulmasına izin vermek mi arasında savaşıyor gibi.

Su, heykel gibi vücudundan aşağıya doğru akıyor ve bunun nedeninin yerçekimi olduğunu bilsem de, armut şeklindeki damlaların bana seslendiğini, bakışlarımı daha aşağıya odaklamamı söylediğini hissediyorum. Yıllar boyunca sayısız kez hayal ettiğim şehvetli manzaraya kendimi kaptırıyorum ve bunu yaptığımda, neredeyse kontrolümü kaybediyorum.

Bennet'in yumruğumun içindeki uzunluğunu görmek için x-ray görüşüne ihtiyacım olsa da, benim tutuşumu takip ederken karın kaslarının hafifçe gerildiğini, elimdeki penisi işaret eden günahkar derecede seksi 'V'yi ve penisinin tabanını çevreleyen koyu renkli kılları görebiliyorum.

Lanet olsun, benim karanlık meleğim çok güzel.

Bennet tekrar tekrar "Oh Tanrım" diye bağırmaya başlayana kadar görüşüm bulanık kalıyor ve onun sıcak boşalmasının tüm vücudumu kapladığını hissediyorum. Süt beyazı sıvı parmaklarımın arasından sızıyor ve benim de patlamamı tetikliyor. Bu görüntüyü beynime kazımak için yeterince uzun süre izledikten sonra gözlerimi Bennet'in yüzüne çeviriyorum.

Başı tavana doğru eğik olduğu için yüzü kısmen gizleniyor, ancak dudaklarının sessiz bir çığlık atmak için aralandığını ve ciğerlerini hava ile doldurmaya çalışırken adem elmasının çekici bir şekilde dışarı çıktığını görebiliyorum.

Günahkar. Seksi. Ve hayalini kurduğum her şey.

Dudaklarımı tekrar kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum, "Hepsi bu kadar mı Lucy, yoksa bana verecek başka şeylerin de var mı?"

Bennet'in başı öne doğru fırlar, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kötülük belirir. Kırılan bir büyü gibi, önceki coşkusunun tüm izleri kaybolur, yerine öfke gelir.

Bana destek olmak için uzattığı eli boğazıma geri dönüyor ve sertçe sıkıyor. "Elini sikimden çek. *Hemen.*"

Sanki yanımsım gibi, Bennet'in sikini itiraz etmeden bırakıp, benimki onun sikine yanlışlıkla sürtünmesin diye bir adım geri çekildim. Orgazmın ardından hala heyecanla titriyor olan zavallı şey, Bennet'in bir sonraki hamlesini beklerken eski ihtişamının bir gölgesine dönüştü. Sanırım bu, daha önce çalmak istediğim öpücük olmayacak.

"Bir daha sikime dokunursan, *seni öldürürüm.*" Bennet beni öyle bir güçle itti ki, neredeyse dengemi kaybedip kalçamı düşün duvarına çarpacaktım. Kendimi toparlayana kadar, o ortadan kaybolmuştu ve daha başlamadan onunla olan şansımı mahvettiğim hissine kapıldım.

Kolayca korkmayan biri olduğum için şanslıyım, çünkü böyle bir sonun ardından, onun tekrar ona dokunmamı istemediğine inanmayı reddediyorum. Ona bunun ne kadar iyi olduğunu hatırlatmanın yollarını bulmaya devam etmeliyim.

Bennet

Islak tenime sweatshirt'ümü giymeye çalışırken gövde mi büküp çeviriyorum. Kumaşı göğsüme şiddetle çekerek bir iki dikişini bile koparabilirim.

Ne. Lanet. Olsun?

Damien düşünu bitirmeden buradan çıkmam lazım, çünkü yüzünü görürsem, onu parçalamaya çalışmam ihtimali çok yüksek.

Tabii o keskin çeneden su damlaları akıyorsa. O zaman belki de...

Islak Damien'i düşünme.

Fırsatım varken onu itip kakmadığım için yeterince kötü, onu *o* şekilde düşünmek... Sırılsıklam, muhteşem ve talepkar... Hayır. *Kesinlikle hayır.*

Onu her zaman çekici bulmuşumdur, ama seksi bulmak mı? Onun *bana dokunmasına* izin vermek... O oyunlardan birinde kafamı vurmuş olmalıyım. Tek açıklaması bu.

Ayakkabılarımı giyiyordum ki su kesildi ve titrek ellerimle dolabımı kapattıktan sonra, onu görmek zorunda kalmadan dışarı çıktım. Buna hazır değildim.

Lanet olası Damien.

Duşta geçirdiğim o beş dakika zihnimde sürekli tekrar ediyor, o kadar canlı ki sanki Damien'in eli *hala* benim sikimdeymiş gibi hissediyorum. Ve bunu olması gerektiği kadar nefret etmiyorum.

O sıkı tutuş, beni dengesiz hale getirme şekli... ama görünüşe göre bana sert davranmasını sevmişim. O kadar ki, bunu düşünmeden duramıyorum.

Ama bunu yapmam lazım. Hafızamdan silip o pislikten uzak durmam lazım, böylece bir daha olmaz.

Soğuk ocak havasına karşı ceketimin fermuarını çekip, omuzlarımı kamburlaştırıp adımlarımı hızlandırıyorum, ıslak saçlarım donmaya başlamadan eve varabilmeyi umuyorum. Aslında bunun için yeterince soğuk olmasa da, sırlıklam saçlarım yüzünden öyle hissediyorum.

İşte bu. Kafam donmak üzere, bu yüzden düşüncelerim de donmuş durumda.

Damien'in kulağıma fısıldadığı müstehcen sözleri ve bunların beni nasıl şaşırtıcı bir güçle patlattığını düşünmeden edememem şaşırtıcı değil. Beynim tam anlamıyla tüm silindirleriyle çalışmıyor. Isındığımda daha iyi olacağım. Asla olmaması gereken bir durumu tekrar tekrar düşünmek yerine, Damien'den kaçınmanın yollarını düşünebilirim. Sadece eve gitmem gerekiyor.

Biraz daha uzun bir yol olsa da, kimseye rastlama ihtimalini azaltmak için kampüsün içinden geçmek yerine etraftan dolaşıyorum ve ev görüldüğünde, son yirmi metreyi koşarak geçiyorum. Güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra, kapıya yaslanıp nefes almaya çalışıyorum, hala benim için çok düzensiz olan kalp atışlarımı sakinleştirmek umuduyla.

Ancak rahatlamam kısa sürüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor Aiden kanepeden.

"Burada yaşıyorum." *Kahretsin, Damien kadar huysuz konuşuyorum.*

Aiden beni incelerken dudaklarını büzüyor. "Yani, burada ne işin var ? Antrenmanın yok mu?"

"Normalde giderdim, ama Damien beni kovduğu için eve erken geldim."

"Antrenmandan kovuldun mu?" Aiden'in gözlerinin akı, neredeyse dört metre uzakta olmama rağmen o kadar geniş ki görebiliyorum. "*Sen mi? Neden?*"

"Damien'le kavga ettim." Ceketimi çıkarıp askıya astım, ayakkabılarımı çıkarıp Aiden'in yanına kanepeye oturdum.

"Neden?"

"Kıçımı elledi. Hoşuma gitmedi." "Bu futbolcular arasında normal bir şey değil mi?"

"Tokat atmak, evet. Tutmak, pek değil." Doğrusu, şu anda bunun bir okşama mı, tokat mı yoksa tutma mı olduğunu bilmiyorum, sadece

tüm takımın her oyunda onun yaptıklarını izlediğini hissettim ve her seferinde elinin temas ettiği anda onların ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

"Bunun seni neden rahatsız ettiğini anlayabiliyorum, ama ben anlamıyorum. Damien sınıfta çok iyi birine benziyor, iyi bir takım arkadaşı olacak türden birine. Hatta takımın iyiliği için seni kızdırmamaya çalışacağını bile söyledi."

"Ve sen buna inandın mı?"

"Neden inanmayayım ki?"

Sinirlenerek başımı salladım. "Tipik."

Aiden beni yeterince iyi tanıyor ve bunun arkasında daha fazlası olduğunu hissediyor, bu yüzden bu kısa cevabımla yetinmiyor. "İkinizin bir rekabeti olduğunu anlıyorum, ama bu daha fazlası gibi görünüyor. Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun? Ve sataşma deme, bu sporcu olmanın bir parçası."

"Sadece konuşması değil. Ses tonu da öyle. Bana bakışları. Tüm arkadaşlarıma nazik davranıp bana alaycı yorumlar yapması. Size onu benim kadar iyi tanımadığınızı söyleyip duruyorum ama dinlemiyorsunuz."

Tüm bunlar doğru olsa da, en önemli faktörü atlıyorum ve Aiden'in farkına varmaması için mutfağa gidip bir bira alıyorum. Hafta ortasında genelde içmem ama siktir et. Antrenmandan atılmam ve Damien benim aletimi tuttuğunda onun boğazını parçalamamış olmam arasında, bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Ne yazık ki Aiden beni mutfağa kadar takip ediyor, bu yüzden huzur içinde bir yudum bile içemiyorum.

"O zaman bana gerçek Damien'i görmeme yardım et. Benim görmediğim şeyleri bana anlat."

Kutunun kapağını açıp birkaç uzun yudum alıyorum, sonra cevap veriyorum, konuşmaya başlamadan önce amber rengi sıvının hop aromasını tadını çıkarıyorum, çünkü konuşma bunu mahvedecek.

"Lise kız arkadaşımı çalmaya çalıştığı gerçeği dışında mı?" Evet, bana bunun arkasındaki boktan mantığını anlattı, ama benim için hala kara bir leke olduğu için bunu da ekliyorum.

Aiden'in kaşları çatıldı. "Öyle mi yaptı?"

"Bu sadece başlangıç. O, sert bir mücadeleden sonra kulaklarında çınlayan sinir bozucu bir zil gibi. Her zaman orada, yüzeyin hemen altında, bir hakaret, bir meydan okuma ya da kelimenin tam anlamıyla hiçbir anlam ifade etmeyen rastgele bir düşünceyi söylemeye hazır. Onunla konuşmak imkansız. Sadece saçmalıklar söylediği için değil, bunu masumca yaptığı için, sanki beni kışkırtmaya çalışmıyormuş gibi, sonra da sinirlendiğim için şaşırmış gibi davranıyor. Ne tür bir insan seni sinirlendirir ve sonra neden sinirlendiğini merak eder ki?"

Aiden biramı alır ve birkaç yudum içer, bu da bana hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğinin kesin işaretidir.

"Dürüst fikrimi söylemek gerekirse, Damien en azından kendi zihninde masum olduğu için masum davranıyor gibi görünüyor. Bence o otizm spektrumunda olabilir."

Aiden'in söyleyebileceği tüm şok edici sözler arasında, bu en son beklediğim şeydi.

"Ne? Olamaz. Otizm spektrumunda olan insanlar futbol oynayamaz." "Neden oynayamazsınlar?"

"Çünkü onlar... yavaşlar, değil mi?" Kabul ediyorum, bu konuda uzman değilim, ama otizm spektrumunda olan bir elit sporcu duymadım ve bunu kabul etmek bana acı verse de, Damien bir elit sporcu.

"Hayır. Aslında toplumdaki en zeki insanlardan bazılarıdır," diyor dahi seviyedeki oda arkadaşım. "Bazıları için bunu asla anlayamazsın, ama diğerleri sosyal sınırlarla ve neyin kabul edilebilir neyin kabul edilemez olduğunu bilmekle mücadele eder."

"Ben... Hmm. Yine de, onun hakkında bunu bilirdim gibi geliyor. Ve her neyse, ligin otizm spektrumunda olan birinin futbol oynamasına izin vereceğini sanmıyorum."

"Aslında, lig onları arayabilir. Beyinleri ortalama bir yetişkinin iki katı hızında çalışır ve kalıpların dışında düşünerek başarılı olurlar. Her ikisi de, başkalarının göremediği yerlerdeki kalıpları tanıma konusunda eşsiz bir yeteneğe yol açar. Hatta, satranç veya futbol gibi strateji oyunlarında onlara avantaj sağlar."

"Tamam, ama... Damien? Hala onun bu kategoriye girdiğinden emin değilim. Yani, adam koşarken bere takıyor. O kadar zeki olsaydı, kulakları donmadan çok önce sıcak çarpmasından öleceğini bilirdi." Gözlerimi devirdim. Herkes onun için bahaneler uydurmak istiyor, ama bence o sadece güzel gülümsemesiyle gören herkesi etkileyen bir pislik.

Ben onlardan biri olmayacağım.

"Nörolojik farklılığı olan insanlar genellikle duyusal hassasiyetlere de sahiptir," diyor Aiden.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüksek seslerden hoşlanmazlar, dokulardan nefret ederler veya takıntılı olurlar... bazen nesnelerden veya insanlardan. Ya severler ya da nefret ederler. Arada bir şey yoktur."

"Demek o seçici biri. Bu, önemsiz ya da var olmayan rastgele şeyler hakkında bana sürekli soru sormasını açıklamıyor. Bunun onun beni kızdırmak

"Beni kızdırmadığını nasıl açıklayabilirsin?"

"Beni dinlemiyor musun?" Aiden başını eğdi, gözlerini kısarak. "Onların beyinleri kapanmıyor, Bennet. Bütün gün kafanın içinde sıkışıp kalmış olsan ve yapacak hiçbir şeyin olmadan sadece makasın neden icat edildiğini merak etsen nasıl olurdu bir düşün."

"Yine de onun spektrumda olması mantıklı gelmiyor."

"Buna spektrum denmesinin bir nedeni var. İki kişi aynı değildir ve bu birçok şekilde ortaya çıkabilir." Aiden başını yavaşça ileri geri salladı. "Kız arkadaş meselesi hariç, senin neden sürekli kızgın olduğunu gerçekten anlamadığını düşünüyorum."

Ona abartılı bir göz devirme hareketi yapıyorum. "İnan bana, biliyor. Her hakaret ettiğinde, sanki bununla gurur duyuyormuş gibi bana küçümseyici bir göz kırıyor."

"O sosyal ipuçlarını senin gördüğün gibi görmüyor. Muhtemelen bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söylüyor. Sen onun seni kızdırmaya çalıştığını düşünüyorsun, ama bence o sadece sohbet etmeye çalışıyor."

Birama bir yudum alıp parmağımı Aiden'a doğrultuyorum. "Onun söylediği bazı saçmalıkları duymadın. Köpekler ne hayal eder? Birbirine bağımlı erkekler, biri zombi olsa bile birbirlerine bağımlı kalabilirler. Bana kendimi nasıl okşadığımı bile sordu." Beni daha fazla tahrik etmek için benim aletimi kendi aletinin yanına tutarak bunu sorduğunu söylemiyorum.

"Ben de tam olarak bunu demek istiyorum, ama mastürbasyon sorusu aşırıydı, kabul ediyorum." Aiden kaşlarını çatı. "O soruyu sorduğunda ne yapıyordun?"

Panik içinde, "Kupamı takıyordum" diye patladım.

"Oh, onun zihninde muhtemelen bu noktalar arasında bağlantı kurabilirdi. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bence bunlar sadece aklına gelen şeyler, seni kızdırmak için özel olarak tasarlanmış şeyler değil."

Aiden'ın söylediği doğruysa, Damien'in neden bu kadar eşsiz bir konuşmacı olduğunu anlayabiliyorum... "Otizm spektrumundaki insanlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Yeğenimden. Onunla Damien arasında birçok benzerlik görüyorum."

Kahretsin, bu işleri karmaşıktırıyor.

Gözlerimi açarak, biramın geri kalanını bir dikişte içtim ve bu konuşmayı hiç yapmamış olmayı diledim. Artık Damien'in kasıtlı olarak pislik gibi davranmadığının farkında olduğum için, ona aynı şekilde davranmak çok daha zor olacak.

"En sevdiğin sandviç hangisi?" Damien koşuya başlarken soruyor. Son antrenmanımızdan geç çıktığımız için bugün fazladan iki mil koşacağız. Tek söyleyebileceğim, son karşılaşmamızdan sonra birkaç gün sakinleşmek için vaktim olduğu için şükürler olsun. Duş olayından sonraki gün fazladan iki mil koşmak zorunda kalsaydım, benimle konuşmaya çalıştığı için muhtemelen onu yere sererdim.

Şu anda, sanki gözlerim tek başına onu küle çevirebilecekmiş gibi ona dik dik bakıyorum. Bu onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor, çünkü yine tipik saçmalıklarına devam ediyor, bereyle birlikte. O aptal bereye karşı zaafım var.

Neden hiç berbat görünmüyor?

"Sessizce koşamaz mısın?"

Alt dudağını dişlerinin altına çekip başını sallıyor. "Hayır."

"Peki, önümüzdeki on bir kilometre boyunca seninle yirmi soru oyunu oynamayacağım."

"Sadece bir tane sordum. Ayrıca, yedi mil boyunca yirmi soru değil, elli soru sorulur ve bu yirmi farklı şey hakkında yirmi soru değil, *tek bir* şey hakkında ve tüm sorular bunun ne olduğunu anlamana yardımcı olmak için sorulur."

"Oyunun nasıl oynandığını biliyorum."

"Emin misin, çünkü oyunu küçük konuşmalarla karıştırıyor gibisin."

"Sadece konuşmayı kesmeni sağlamaya çalışıyorum, o kadar. Seni en hızlı şekilde susturacak ne varsa onu yapacağım."

Aiden, Damien'in gerçekten sohbet konusunda berbat olduğunu bilmediğinden şüphelendiğini bana söylediğinden beri, normalde olduğum kadar kötü niyetli davranmakta zorlanıyorum. Yine de, kendimi nazik davranmaya ikna edemiyorum. Aptal ahmak bunu muhtemelen bana tekrar dokunmak için bir davet olarak algılayacaktır ve bu kesinlikle olamaz.

Vücudum o zayıf anın tadını çıkarmış olabilir, ama aklım bunun pervasızca olduğunu biliyor ve bunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğim.

"Yani, beni gerçekten susturmak istiyorsan, yapabilirsin..."

"Sakin söyleme." Etrafta başka koşucu çiftleri olduğu için onun nefesini kesmiyorum. Onun bitmek bilmeyen gevezeliklerini *zar zor tahammül* edebiliyorum. Ama duşta olanlarla ilgili her şey kesinlikle olmaz ve

gerekirse fiziksel güç kullanarak onu sustururum. Ama bunu yapmak istemiyorum, çünkü koçun başka bir olaydan haberi olması en son istediğim şey.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Eminim biliyorum. Ve ikimizden biri bu sezon oynamak istiyorsa, beni sınamamak en iyisi." Ona yine buz gibi bir bakış attım ve o aptal herif titredi. Soğuktan titrediği de yoktu, ki bunu düşünmek istemiyorum.

"Sen öyle diyorsan, Lucy."

"Bu, o aptal lakapla benimle alay etmeyi de içerir." "Buna flört etmek denir." Bana gülme cüretini gösteriyor. "Biraz daha çalışman lazım."

"Olmaz. Benim rizzim var."

"Rizz mi?"

"Karizma demek." Bana sanki kendini beğenmiş bir dahiymiş gibi gülümsüyor. "Ne demek olduğunu biliyorum, ama neden sende olduğunu düşündüğünü anlamıyorum." "Bana söylüyorsun, değil mi?"

"Çünkü susmuyorsun."

"Doğru, ama rizz'im olmasaydı, sen de bana cevap veremezdin." Nefret ettiğim şekilde bana göz kırpmıyor, bu da bana bir cevap hazırlamamı sağlıyor, ama aptal herifin haklı olduğunu fark edince bu cevap dudaklarımda kalıyor. Rizz'im olması konusunda değil, ama ona cevap vermeye devam ettiğim için ona rizz'i olduğunu düşünmesi için bir neden verdiğim konusunda.

Hayatım nasıl böyle oldu?

"Kapa çeneni ve koş," diye homurdandım.

"Ama bana en sevdiğin sandviçi söylemedin."

"Söylersem, konuşmayı kesecek misin?"

"Muhtemelen hayır. Garip sessizlikleri sevmem."

"Siktir," diye mırıldanıyorum. *Sanırım yemek hakkında konuşmak zararsızdır. En azından hayaletler, zombiler ya da sikler hakkında konuşmak değil.* "Philly peynirli biftek."

"Soğanlı olan mı?" Damien tiksiniş gibi burnunu kırıştırıyor, bu da *onu* itici göstermeli, ama ne yazık ki öyle olmuyor. Aslında biraz sevimli görünüyor, ama bunu itiraf etmeden önce dudaklarımı yapıştırdım. Bunun yerine ellerimi yumruk yapıyorum.

Damien Montgomery sevimli *değil*. Ya da seksi. Ya da... hiçbir şey.

"Soğanla bir sorunun mu var?" Onunla konuşarak kafamdaki karışıklığı gidermeye çalışıyorum.

"Komik geliyorlar."

Hissettiriyor mu? Kahretsin... Spektrum meselesi bu. Kelimeleri karıştırdı. Bilerek zorluk çıkarmıyor.

"Tadı tuhaf demek istiyorsun," diye düzeltiyorum.

"Hayır, tuhaf hissettiriyorlar demek istedim. Hem yapış yapış hem de çıtır çıtırlar, bu bir suç olmalı." Vücudu şiddetli bir titremeye kapılır ve ben onunla aynı fikirde olmasam da, neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.

Ta ki tekrar konuşana kadar. "Soğan halkaları ise harika."

"Soğan halkalarında *soğan* olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Tabii ki. Ama kızartıldıklarında yapış yapış olmuyorlar."

Sabır için küçük bir dua ettikten sonra, ona cevap verdiğim için sessiz olması gerektiğini hatırlatırım.

"Bunu kabul etmedim," diyor Damien.

"Ben de senin takım arkadaşın ya da antrenman partnerin olmayı kabul etmedim, ama işte buradayız. Bazen sevmediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız."

"Bazen yaptığımız şeyleri sevmediğimize kendimizi de inandırırız."

Şüpheli sosyal ipuçlarıymış, hadi oradan. O pislik az önce ne dediğini çok iyi biliyor.

Ona yumruk atma isteğini zorlukla bastırarak, öfkeyle soruyorum: "Bana yumruk attırmaya mı çalışıyorsun? Çünkü şu anda takımdaki yerimi tehlikeye atman, dudağını çatlatmaya değer gibi görünüyor."

"Sana dürüst olmanı sağlamaya çalışıyorum."

"Sizi susturmak istemediğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Oh, bu konuda dürüstsün. Sanırım inkar etmeye çalıştığın şey, senin hoşlandığın şey."

"Benim neyi sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Sert, hızlı ve kirli."

Aklım duşa ve benim aletimi okşarken boğuk sesle mırıldandığı sözlere geri dönüyor. O anının sıcaklığı vücut ısını yükseltiyor ve beni aynı ölçüde şehvet ve öfkeyle dolduruyor. Ancak, bunlardan sadece birini kabul edebilirim.

Arkada kaldığımız için, Damien'i yoldan çekip dev bir kavak ağacının gövdesine ittiğimde ve ön kolumu boynunun tabanına bastırduğimde kimse fark etmiyor. "Sana bunu asla gündeme getirmemeni söylemiştim."

"Sikine bir daha dokunma demiştin," diye boğuk bir sesle söylüyor, kolumun baskısından dolayı. "Bunu konuşamayız demedin."

Tabii ki bunu kelime anlamıyla yorumlayacaktı...

Bir dereceye kadar otistik olması ona bu noktaya kadar biraz hareket alanı sağlamıştı, ama şimdi geçmemesi gereken bir sınırı zorluyor.

"Bunu son uyarın olarak kabul et. Sikim yasak bölge. Onun hakkında konuşmak, ona dokunmak veya neyi sevdiğini tahmin etmek yasak. Anladın mı?"

"Hayır." Damien'in doğal olarak viskiden çok çikolataya benzeyen kahverengi gözleri, kapüşonlu göz kapaklarının altında daha da koyulaşmış görünüyor.

"Hayır mı?" Daha da yaklaşıyorum, göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaşıyor ve boynuna uyguladığım baskıyı artırıyorum. "Bu sana yeterince açık değil mi?"

Cevap vermek için ağzını açar, ama hiçbir ses çıkmaz. Bunun yerine, vücudu hareket ederken gözleri geriye doğru yuvarlanır. Bir ecstasy dalgası beni sarar...

Yanmış gibi geri atladım ve pantolonumdaki çadırı dehşetle baktım.

Nasıl? Neden? Bu olamaz...

"Siklerimiz arkadaş olmak istiyor." Damien'in ateşli bakışları üzerimde dolaşiyor.

Küçük mutlu dansından da anlaşılacağı üzere, benim sikim de bunu çok seviyor.

Bunu kafamda oturtamıyorum bile. Gözlerim, sanki havayı sikmeye çalışır gibi kalçalarını yavaşça ileri doğru sallarken, onun da aynı şekilde şişkin olan çadırına sabitlenmişken olmaz. "Seninki şu anda benimkine merhaba demeye çalışıyor. Pantolonuna çarptığına bak. Merhaba." Damien benim sikime el sallıyor, el sallıyor.

Ellerimi aletimin önüne koyarak onun görüşünü engelliyorum. "Sikime el sallamayı kes, sapık."

"Küçük Ben hoşlanıyor. Hadi, bırak da dışarı çıkıp oynasın." Damien dudağının köşesini ısırtıyor.

"Hayır."

"Lütfen?" Kalçaları tekrar öne doğru sallanıyor. "Big D'nin bile katılmasını istemiyorum." "Neden ben *Little B'yim* de sen *Big D'sin*?" Bu konuşmayı yaptığım gerçeğinin benim hakkımda ne dediğini düşünmek istemiyorum Bu konuşmayı yapmamın benim hakkımda ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum, ama görünüşe göre Damien'i her konuda yenme ihtiyacım, onurumdan daha ağır basıyor.

"Belki Big B olabilirsin. Onu iyice görmeden bilemem.

Hadi, o güzel sikini göster bana. Geçen sefer doya doya bakamadım." "Çok yazık.

Bir daha yapmayacağım." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, bunun ona benim aletimi açıkça görmesini sağladığını çok geç fark ettim.

"Bu senin kafanın sesi. Penisin bu fikri seviyor. O pantolonun içinde çok sıkışmış olmalı. Çıkar onu. Okşa."

Damien'in dediğini yapmamak için ellerimi yumruk yapıyorum. "Hayır."

Damien'in bakışları vücudumu yavaşça tarar. "Seni sikinden utanacak türde bir adam olarak görmemiştim."

"Bu fikre nereden vardın?"

"Bana göstermiyorsun."

"Senden nefret ettiğim için, sikimden utandığım için değil."

"Bundan emin misin?"

"Senden nefret ettiğimden mi? Evet."

"O zaman neden benim için sürekli sertleşiyorsun?" Gözleri, onu ilk kez ağaca dayadığımda olduğu kadar belirgin olan şişkinliğe düşüyor ve hayatımda ilk kez vücudumdan utanıyorum.

Genelde vücudumla gurur duyarım. Bunun için çok çalışıyorum ve onu sergilemem ama insanların ona bakmasından rahatsız olmam. Çoğunlukla kızlar bakar, çünkü onu görme olasılıkları daha yüksektir. Onu şekillendirmek için ne kadar emek harcadığımı takdir eden takım arkadaşlarımdan hayranlığını bile kabul ederim. Her iki durum da beni her zaman gururlandırmıştır. Ve sahada onunla yapabileceklerim... Genelde beni hayal kırıklığına uğratmaz.

Ama şu anda, sanki bana ait değilmiş gibi.

Evet, Damien'in fiziksel olarak dikkatimi çeken bir yanı var. Her zaman öyleydi. Ama genellikle vücudum tepki veremedi, ağzı bu düşünceleri susturuyor.

Her zamankinden daha geveze davranıyor, peki neden sertleşiyorum?

"Seni bayılttığım düşüncesi beni tahrik ediyor olmalı," diyorum, başka bir açıklama düşünemiyorum. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Damien başını yana eğip, daha çok kendine seslenircesine mırıldanır, "Liam haklı."

"Neyin hakkında haklı?"

Sanki onu duyabileceğimi unutmuş gibi başlıyor, yutkunuyor ve biraz şaşkın kahve rengi gözlerini bana odaklıyor. "Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

"Arada ince bir çizgi var..." Kafamdaki saçmalığı silmek için başımı sallarım, "...az önce seni sevdiğimi söylemedim."

"Ben söylemedim. Liam

söyledi." "Ve sen buna

inanıyor musun?"

"Beni sevmediğine kendini inandırdığını, böylece beni istediğini itiraf etmek zorunda kalmayacağını düşünüyorum."

"Seni istemiyorum. Seni sevdiğimden bile emin değilim. Ve seni sevmediğimden de eminim." Bu, bütün gün ona söylediğim ilk tamamen dürüst sözdü,

en sevdiğim sandviçle ilgili kısmı hariç, ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, bana inanıyor.

Neden bu beni bir pislik gibi hissettiriyor?

Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Aramızda, birbirimize sataşarak ya da daha kötüsüyle bitmeyen tek bir konuşma bile olmadı. Yine de, o dipsiz kahverengi gözlerin hızlıca kırışmasından, farklı bir cevap beklediği belli.

Ama farklı bir cevap yok. Olamaz da.

Onu pek tanımadığımın yanı sıra, ben eşcinsel değilim. Eşcinsel olamam. Damien, kendimi ondan nefret ettiğime ikna ettiğim konusunda haklı olsa bile, bu onu sevdiğimi gizlemek için değil. Onu benden uzak tutmak için. Kendimi yıkıcı bir şey keşfetmekten korumak için.

Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok.

Bir mucize eseri, bu garip konuşma sikimin sönmesine neden oldu. Ve belinin altına attığım gizli bir bakış, Damien için de aynı şeyin geçerli olduğunu gösteriyor.

"Koç daha fazla kilometre eklemekten bu koşuyu bitirelim," diyorum, sesim aramızdaki mesafeyi zar zor aşılıyor.

Damien'in beni duyduğunun tek göstergesi hafif bir baş sallaması ve bu sefer antrenmanımıza tamamen sessizlik içinde devam ediyoruz.

Bundan nefret ediyorum.

Damien

Antrenmanın geri kalanı bulanık. Bennet'in bana şüpheyile baktığı kısmı dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Bunun sadece acıma duygusundan kaynaklandığından emin olsam da, bunu kabul etmedim. Sadece başımı eğip antrenmanımı bitirdim ve temizlenmeye bile zaman ayırmadan oradan kaçtım.

Duşa giremedim, çünkü girdiğimde onunla karşılaşacağımı biliyordum. Özellikle de orada olanlardan sonra. *Elimin onun penisine dokunması*, felaket.

Onu tekrar çıplak görmek için gerekli olan iradeye sahip olduğumdan emin değilim, su damlalarının o yontulmuş, ince kaslarından aşağı akarken... Hayır. Hiç de bile.

O duş hayatımın en harika anıydı ve sonrasında onun çıldırması canımı yaktı, ama onu anlıyordum. En azından öyle sanıyordum, çünkü o, eşcinsel olmadığını ve benden nefret ettiğini kendine inandırmak için çok uğraşıyordu, ama ben her ikisinin de yanlış olduğunu kanıtlamıştım.

İlk eşcinsel macerandan sonra biraz paniklemek mantıklı, ama birkaç gün sonra benden nefret etmediğini anlayacağını düşündüm.

Belki de *beni sevdiğini* ima etmek biraz abartılıydı, ama bunlar Liam'ın sözleriydi, benim değil. Şimdi biliyorum ki, bunu şehvetle ya da hatta hoşlanmakla değiştirmeliydim, ama beni sevmediğini söylediğinde gözlerindeki inanç, bana karşı hiçbir şey hissetmediğini açıkça gösteriyordu.

Hiçbir şey hissetmediğini.

Ve ben gerçekten sevdiğini düşünmüştüm. En azından biraz. Sikim kesinlikle öyle düşünüyordu.

Yani, sevmediğin birinin sikini okşamasını neden izin veresin ki?

Eve vardığımda, etrafımı saran kötü kokuyu silmek umuduyla doğruca duşa giriyorum. Ter kokusundan bahsetmiyorum, koşudan beri beni bunaltan ağırlıktan ve Bennet'in acı gerçeğini ortaya çıkarmasından bahsediyorum. O hiç lafını esirgemedi, hiçbir şeyi güzelleştirmede, bu yüzden bana hiç bir şey hissetmediğini söylediğinde şaşırmamam gerekir. eşcinsel olmadığını söylediği için bana karşı hiçbir şey hissetmemesi şaşırtıcı olmamalı.

Gerçekten de onun inkâr içinde olduğunu düşünmüştüm. Dikkate alınması gereken pek çok işaret vardı. Antrenmanlarda amfide yürürken gözleri hep beni arıyor gibi görünüyordu. Ve benim söylediklerimden şikayet ederken gözleri kafasının arkasına doğru kayıyordu, sanki kimse onu eğlendiğini söyleyemesin diye özellikle sinirli görünmeye çalışıyormuş gibi.

Belli ki yanılmışım.

Babam beni bu konuda uyarmıştı. İnsanların verdiği ince ipuçlarını kaçırma eğilimim olduğu için her zaman ortamı okumam gerektiğini söyler. Bennet söz konusu olduğunda, onu neden kızdırdığımı neredeyse hiç anlamadığım için bunun özellikle doğru olduğuna eminim. Yine de bu, onun kızgın haliyle çok yakışıklı olduğu için bundan zevk almamı engellemiyor.

Sanırım bu, onun için bir rahatsızlıktan fazlası olamayacağımı kabul etmem gerektiği anlamına geliyor. Bu çok kötü, çünkü buraya gelmemin en büyük nedeni oydu ve şimdi her gün sahip olamayacağım şeyi görmek zorunda kalacağım.

İçten içe, buraya transfer olarak bu riski aldığımı biliyordum, ama zamanla onu kazanabileceğimi gerçekten düşünmüştüm. Bugün duştan sonra, yine sertleştiğinde başardığımı sandım, ama görünüşe göre onu tahrik eden ben değilim, beni susturma fikri onu heyecanlandırıyor.

Bir dakika, bu, sessiz kalırsam beni seveceği anlamına mı geliyor?

Vücudumdaki sabunu durularken bunu kısaca düşünüyorum, parmaklarım Bennet'in vücuduna ilk girişini yeniden yaşamak isteyen yarı sertleşmiş penisi okşuyor, ama bunu doğru okumadığım ipuçlarından biri olarak hemen bir kenara atıyorum. Ya da hayalperestlik.

Her halükarda, Bennet'e olan bu aşktan, tamam, takıntımdan kurtulmam gerekecek. Ve bu mümkün olduğunca çabuk olmalı, tercihen diğer hayalimi kaybetmeden ve bu transfer tamamen değersiz hale gelmeden önce.

"Kıçımı tokatlamayacaksın," diyor Bennet, rotamızı koştuktan sonra, top Jagger'a gönderildiğinde yavaşlayarak koşuya geçtik.

Son zamanlarda bu durum giderek daha sık yaşanıyor - top benim koruduğum oyuncuya gitmiyor - bu yüzden koç benim eşleştiğim oyuncuyu sürekli değiştiriyor sanırım. Bennet'i savunmayı seviyorum çünkü bu sayede onunla daha fazla zaman geçirebiliyorum, ama zihnimden Bennet ile ilgili tüm fantezileri silmeye çalıştığım için, biraz değişiklik yapmamda bir sakınca yok. Ayrıca, Jagger bana zorlu bir mücadele veriyor ve ben bu mücadeleyi seviyorum.

Yine de, her iki oyunda bir Bennet ile eşleşiyorum, bu da onu aklımdan çıkarmamı zorlaştırıyor. Özellikle de benimle konuşmayı başlatan o olduğu için.

Neden birdenbire bu kadar konuşkan oldu, hiç bilmiyorum. Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Yapmam gereken oyunlardan dikkatimin dağılmasını istemiyorum.

"Sana dokunmamdan hoşlanmıyorsun, o yüzden..." Scrimmage çizgisine geri dönerken omuz silkiyorum.

"Kıçımı okşamamı sevmiyorum. Popoya şaplak atmak farklı."

"Bugün de eskisi gibi yapıyorum, o yüzden hiç yapmasam daha iyi olur. Takım arkadaşlarımı veya koçumu kızdırmak için bir nedenim olmasın."

"Ben de özel muameleye ihtiyacım yok."

"Geçen gün kesinlikle özel muameleye *ihtiyacın vardı*." "Geçen gün kıçımı elledin."

Ona sadece kıçımı tutmadığımı hatırlatmak için dilimin ucunda ama Bennet özellikle onun aletinden bahsetmenin yasak olduğunu söyledi. Ve bu yeni bulunan barışı korumak için, dudaklarımın köşesini ısırıp nefesimi tutarak duş zamanımızı gündeme getirmekten kendimi alıkoyuyorum.

Bu tür bir kısıtlama uygulamak zihinsel olarak yorucu, bu yüzden biraz dalgın olduğum için bir sonraki oyunu neredeyse mahvediyordum.

Nefesimi toparlamaya çalışırken, ellerimi başımın üzerine koyarak neredeyse başarısız olmaktan kurtulurken, koçun sesi havayı kesiyor. "Montgomery, bugün neyin var senin?"

"Sadece yorgunum, koç," diye bağırarak sahayı geçiyorum.

Bir sonraki oyun başlar ve şanslıyım ki, Bennet snap'ten hemen önce benim yanıma gelir. Bu, sahada koşturmayla başladığımızda onun bir sonraki hamlesini tahmin etmem için bana yeterli zamanı verir.

Bennet, sanki son bölgeye gidiyormuş gibi hücum ediyor ve ben de onunla birlikteyim, ancak bu hızlanmanın beni atlatmak için olduğunu ve onun geri dönüp topu yakalamayı planladığını bildiğim için öne geçmeye çalışmıyorum.

Kaçınılmaz olarak yön değiştirdiğinde, ben de oradayım ve geriye doğru çok fazla koşturmam gerekmediği için oyunu bozmak için daha iyi bir pozisyondayım. Ondan yarım saniye önce havaya zıplıyorum ve o topa elini uzatmadan topu uzaklaştırıyorum.

"Şanslı bir oyun," diye homurdanıyor, top olmadan yere inerken, beyaz bir nefes bulutu, sanki ejderhalar kask taksaydı, duman püskürten bir ejderha gibi görünmesini sağlıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, benimle sahada yarışmadığın için yorulmuş olmalısın ve pasın kısa olduğu için şanslıydın."

"Bu şans değildi. O pası yakalamak için geri döndüğünü biliyordum." "Tabii, haklısın." Kaskından bir bulut daha hava püskürür.

"Bahse girerim."

Bennet bana dönüyor, soğuktan yanakları pembeye dönmüş ve elleri kalçalarına sıkıca dayalı. "Tamam, kabul ediyorum. Bunu nereden biliyorsun?"

"Senin bir işaretin var."

"Saçmalık."

Onun oyunuyla ilgili bu tür bir dürüstlük geçen sefer bana bir azarlama kazandırdığı için, sadece başını eğip açıklamamı beklemesi beni şaşırttı.

Siktir et, zaten bana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Ona böyle düşünmesi için bir neden daha vermekten zarar gelmez.

"Rotan seni derine götürecekse sağ elinin parmaklarını birbirine sürter, eğik veya daha kısa bir rota koşuyorsan hiçbir şey yapmazsın. Eline bakarak hangisinin geleceğini anlarım."

Bennet o elini yüzünün önünde tutar, sanki yabancı bir nesneymiş gibi ona hayretle bakar. Koç bize çizgiye dönmemiz için bağırınca nihayet hareket eder.

Elini snap öncesinde tamamen sabit tutuyor, bu yüzden az önce yaptığımız oyunu tekrar yapacağımızı düşünüyorum. Ancak Bennet yavaşlamak yerine

bu yüzden ben birkaç adım gerisindeyim ve top eline düştüğünde oldukça şaşkınım.

Gerçekten beni dinlemiş miydi?

Bennet topu yardımcı koçlardan birine atar ve koşarak geri dönmeye başlar, bana geldiğinde hızını yavaşlatır ve elini koluma koyarak ikimizi de durdurur.

"Bunu nasıl anladın?"

"Dikkat ediyorum."

"Birçok kişi dikkat eder. Ama kimse benim gibi oynamıyor." "Kimse benim gibi oynamıyor, çünkü kimse benim gibi seni incelemes."

Kask görüşümü kısmen engelliyor, ama Bennet'in gözlerinin genişlediğine yemin edebilirim, sonra kafasını metodik bir şekilde yukarı aşağı sallayarak düşünmeye başlıyor. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra, "Tüm rakiplerini böyle inceliyor musun?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum. O koşuda olanlardan sonra cevap veremem. Ayrıca, benim utanç verici itiraflarım olmadan da bunu anlayabileceğinden eminim.

"Bunu kendine saklayabilirdin. Beni yeteneğimi kaybetmiş gibi gösterdin."

"Aynı takımdayız." "Hâlâ rakibiz."

"Öyle miyiz?" diye soruyorum, umarım benim samimi olmaya çalıştığımı ve kendini beğenmiş bir pislik olmadığını anlar. Bennet'in sertçe başını sallaması, onun ikincisini anladığını düşündürüyor.

"Geri dönelim." Bennet, başka bir oyun oynamak için scrimmage çizgisinde toplanan takım arkadaşlarımıza doğru başını salladı. Nate snap sayısını sayarken eli yine hareketsizdi ve oyun başladığında ne olacağını hiç bilmiyordum.

Öngörmek yerine tepki vermekten başka seçeneğim yok, bu da onun çok hızlı olması nedeniyle oynamayı sonsuz derecede zorlaştırıyor. Yetişemediğimden değil, bunu oldukça iyi yapıyorum, ama o durup geri döndüğünde momentumumu değiştirmek için birkaç adım atmam gerekiyor ve bu da beni kısa pas için pozisyonumdan uzaklaştırıyor. O pası zahmetsizce yakalıyor ve ben ona tackle yapmam yasak olduğu için sadece izlemekle yetiniyorum.

Hücum oyuncularını, arka arkaya iki pası tamamladıkları için haklı olarak sevinç çığlıkları atıyor ve ritimlerini buldukları hissi, sahadaki enerjiyi bir kademe yukarı çıkarıyor. Savunma oyuncularını arasında bile, çünkü içten içe hepimiz onların başarılı olmasını istiyoruz.

Onunla gol atmak benim geleceğimde olmayabilir, ama şampiyonluk olabilir ve başka biri de benim gibi onun oyununu incelemişse, koştuğu rotayı belli etmediğinde onu savunmak daha zor olacaktır. Ayrıca, maçlarımızda avantajım olmazsa ben de daha iyi olacağım.

Yine de, onun yakalamasını görmek biraz acı tatlı bir duygu, sadece onu yenmeyi sevdiğim için değil, bunu yaptığında çok sinirlendiği için. O anlarda bana attığı karanlık bakışlar, onu durdurmam için bir teşvik ve fantezilerim için bir ilham kaynağı, ve bunu özleyeceğim.

Bennet

Sayılar sayfada birbirine karışıyor, bu bana nadiren olur çünkü sayılarla aram çok iyidir, ama bunu durduramıyorum. Ve bunun sebebi Damien, onunla rollerimizi değiştirmiş gibiyiz.

Aklımı kaçıyorum.

Davranışımın tek açıklaması bu. Uzun süredir uykuda olan beyin sarsıntısı semptomları yeniden ortaya çıktı ya da belki de telefonumu başımın yanında uyumak beyin dalgalarımı değiştirdi. Lanet olsun, beynini yiyen parazitlerden birine yakalanmış olsam bile şaşırmazdım.

Tek bildiğim, *bir şeylerin* ters gittiği, çünkü kesinlikle işler yolunda gitmiyor. Sonuçta, dilediğim şeyi elde ettikten sonra -sessiz bir Damien- neden 180 derece dönüş yapayım ki, onun sessizliğini fırsat bilip kulağını çınlatayım.

Peki oyunlar arasındaki bu küçük sohbetlerde ne diyor? Şaşırtıcı bir şekilde, beni kızdıracak hiçbir şey. Hayır, bana gizli silahını gösteriyor. Yıllardır beni yenmek için kullandığı silahı. *Kendi elim* ve görünüşe göre dünyaya yaydığım sinyaller.

Bunu bana söylemesine gerek yoktu ve neden söylediğini hala bilmiyorum. Evet, *artık aynı takımda olduğumuzu* söyledi ama bunun tek nedeni bu değil gibi geliyor bana. Tamamen değil. Gerçek nedenin, koşarken söylediği şeylerle, yani onu sevdiğimle ilgili olup olmadığını merak etmeden duramıyorum ve

saha içinde bana yardım ederek benim ona karşı hissettiklerimi değiştirebileceğini düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Bunu kabul etmemeye çalıştım, ama onun bana aşık olduğunu ve benim de ona karşılık vermemi istediğini inkar edemem. Ama bu tehlikeli bir istek.

Damien'i bu şekilde düşünmeme izin verirsem, bu olabilir. Zaten fiziksel olarak ondan etkileniyorum ve eşcinsel olmanın kariyerime getirebileceği sorunları önlemek istiyorsam, buna göre davranmam. Kararlı kalmalıyım.

Kendim için.

NFL hayallerim için.

Bütün bunların boşa gitmemesi için.

Onu her gün gördüğüm için bu giderek zorlaşıyor.

Eskiden, onu aylarca görmediğim zamanlarda, ona karşı pislik gibi davranmak kolaydı. Tavrımın onu nasıl etkilediğini görmek zorunda değildim. Şimdi her gün karşımda olduğu için, sözlerimin onu incitebileceğini görebiliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu istemiyorum. Özellikle de Aiden, sözlerinin benim düşündüğüm gibi beni incitmek için söylenmediğini belirttiği için. Aynı zamanda, ona umursadığımı düşünmesine izin veremem.

Bu, kapalı kalması gereken bir kapıyı açar.

Sinirli bir nefesle kalemimi yere attım - şu anda kafam matematikle meşgul olamayacak kadar dolu - ve belki biraz Madden oynamak Damien'i düşünmekten beni kurtarır diye düşündüm.

Ne yazık ki, aşağı indiğimde o aptal herif kanepemde oturuyor ve saçlarını gözlerinin üzerine seksi bir perde gibi düşüren o lanet bereyle çok yakışıklı görünüyor.

Onun varlığının kalbimin alışılmadık bir şekilde hızlı atmasına neden olduğunu görmezden gelerek, "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağıryorum.

Sözlerim öfkeden ziyade şoktan kaynaklansa da, ses tonum şaşkınlıkla karıştırılabilir. Aklım onunla ilgili karma karışık olsa da, kendimi koruma içgüdüm sağlam ve anında tetikteyim.

Damien'in gözleri odanın içinde dolaşıyor, sanki destek arıyormuş gibi, ki bu garip çünkü daha önce hiç ihtiyacı olmuş gibi görünmemişti. Her zaman beni kızdırmak için akıllı cevaplar verirdi.

"Aiden'ı bekliyorum. Çalışacağız." "Burada mı?"

Hafifçe başını sallar. "Kütüphanede."

"Neden onunla orada buluşmadın?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum, aniden odada sadece ikimizin olduğu gerçeğinin ve son iki seferinde vücudumun biraz fazla heyecanlandığı gerçeğinin farkına varıyorum. Ama ellerimi önümde tutup saklayamam, bu yüzden kollarımı göğüs kaslarımın üzerinde kavuşturmak zorunda kalacağım.

Damien dolgun dudaklarını ıslatıyor ve duшта benim dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta olduklarını hatırlıyorum. "Antrenmandan sonra buraya uğramamı söyledi."

İstenmeyen anılar, antrenmandaki önceki davranışlarım ve Damien'in çekingen tavırları arasında, kafayı yiyorum. Biz çekingenlik yapmayız. Öfkeli, sinir bozucu ve agresif oluruz ve ben de öyle olmaya devam etmeliyim ki, o kafamın içine daha fazla girmesin.

Ona, beni onunla uğraştırmak yerine Aiden'ın odasında beklemesini söylemek üzereyim ki, Jagger ve Cam içeri girerler — her zamanki gibi yeni sevişmiş gibi görünüyorlar — ve misafirimizi görürler.

"Zorlu antrenman." Jagger, Damien'e yumruğunu uzatır ve benim yönüme doğru başını sallar. "Ayakkabılar söz konusu olduğunda Bennet'e karşı asla bahis yapma."

"Bunu bilmek iyi oldu," diye cevaplar Damien.

Bunu bilmek iyi oldu. Alaycı cevap nerede?

"İstediyini seçtin mi?" Cam en sevdiği koltuğa çöküyor ve Jagger'ı da kendisiyle birlikte çekiyor, o kadar akıcı bir hareketle ki, Jagger'ın kışını Cam'in kucağı yerine bir minder üzerinde en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.

"İşler resmiyet kazanmadan karar vermek uğursuzluk getirir," diye cevap veriyorum. Ayrıca, Damien'in ayakkabıların aptalca bir ödöl olduğunu düşündüğünü bildiğim için onun önünde ayakkabılar hakkında konuşmak istemiyorum.

"Haklısın," Jagger başını eğerek odanın ortasında dik duran beni inceler. "Neden orada duruyorsun?"

"Damien'in gitmesini bekliyorum." Bu benim kulağıma bile kötü geliyor, ama doğru. O buradayken rahat edemiyorum.

Jagger ve Cam, pek de ince olmayan bir bakış alışverişinde bulunurlar, ama ben bunu fark etmeden önce Aiden, özür diler gibi gülümseyerek odaya koşar. "Üzgünüm. Kitaplarımı alırken annem aradı ve nihayet ders çalışmaya gittiğimi söyleyebilmek için üç kez denemem gerekti."

"Sadece üç mü?" diye gülerek soruyorum, çünkü annesinin onun on kelime bile etmeden tüm konuşmayı tek başına sürdürme eğilimini çok iyi biliyorum. O, söyleyecek söz bulmakta asla zorlanmaz.

"İlk denemeyi saymıyorum, çünkü telefon bağlanmadan önce annem konuşmaya başlamıştı, ben de merhaba demek yerine çıkıyorum dedim. Hazır mısın?" Aiden, Damien'e sorar, çünkü gerginliği hissetmiştir ve çıkmalarıyla gerginliğin azalacağını ummaktadır.

"Evet." Damien yerden çantasını alır ve bize bir daha bakmadan Aiden'in peşinden kapıya doğru yürür.

Resmen bir pislik oldum. Ama bu iyi bir şey, değil mi?

"Dostum." Cam bana yastık savaşı yastığı fırlatır, yastık yan tarafıma çarptığında biraz acır. Bu yastıklar yoğun köpüklerle doldurulmuştur.

"Ne?" Sonunda kanepeye gidip oturuyorum.

"Damien az önce oldukça nazikti, ama sen tam bir pislik gibi davrandın. Ne oluyor?" diye sorar Jagger.

"Neler oluyor diye sorarsan, o aptal herifi onun benden nefret ettiği kadar ben de nefret ediyorum, ama onun aksine ben onun huzur bulabileceği tek yere gitmiyorum. Buranın Damien'den arındırılmış bir bölge olmasını istemek çok mu fazla?"

"Damien'in senden nefret ettiğini sanmıyorum..." Cam başını salladı.

— "Bence o sadece senden tepki almayı seviyor. Ya da seviyordu. Artık bunu geride bırakmış gibi görünüyor."

"Siktir." Elimi yüzüme sürerim. "Aiden, sosyal ipuçlarını anlamadığını ve beni kızdırdığının farkında olmadığını söylüyor, sizler ise bunun kasıtlı olduğunu düşünüyorsunuz ama o artık bunu yapmıyor. Hangisi doğru?"

"İkisi de olabilir." Jagger, *kim bilir* diye mükemmel bir şekilde omuz silkiyor.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Seni kızdırmak istemediğini, ama bunu fark edince daha da ısrar ettiğini düşünürsen mantıklı. Bilirsin, arkadaşların bazen yaptığı gibi." Cam'in kayıtsızlığı Jagger'inkine benziyor, bu şaşırtıcı değil, ama ikisi de mantıklı konuşmadıkları için çok sinir bozucu.

"Damien benim arkadaşım değil. Ayrıca, arkadaşlık böyle yürümez." "Adil olmak gerekirse, biz de aynı şeyi yapıyoruz ve biz senin arkadaşınız," diyor Jagger. "Ne?"

"Yaygın inanışın aksine, ben teşhirci bir sapık değilim. Sadece Cam'le öpüşmeyi seviyorum ve canım istediğinde yapıyorum, ama sen orada olup bunu görmekten rahatsız oluyorsan..." Jagger utangaç bir şekilde gülümser. "...senin rahatsız olduğunu öğrendiğimde, bu benim için bir bonus haline geldi."

"Beni kızdırmak bir bonus mu?"

"Bonus daha çok seni rahatlatmak için bir fırsat görmemiz gibi," diye Cam önemsizleştiriyor.

"Bu da homofobik bir suçlama mı? Yemin ederim, bir kişi daha erkeklerin flört etmesiyle bir sorunum olduğunu ima ederse, kendimi kaybedeceğim."

"Senin homofobik olduğunu düşünmüyorum," diye ısrar ediyor Jagger. "Bence sen meraklısın ve bunu kabul etmek istemiyorsun."

Kalp atışlarım kulaklarımda o kadar yüksek yankılanıyor ki kendi sesimi zar zor duyabiliyorum. "Ne sikim seni benim meraklı olduğumu düşündürüyor?"

"PDA'mız hakkında çok fazla bağıırıyorsun, ama asla uzaklaşmıyorsun, gözünün ucuyla izliyorsun," diyor Cam.

"Ben..."

"Öyle yapıyorsun," diye Jagger araya giriyor. "İlk başta, bizi desteklediğin için bu hoşgörü dönemini sorun etmediğini düşündüm, ama sonra ağzın ve gözlerinin farklı şeyler söylediğini fark ettim."

"Her neyse," diye homurdandım, sonra da ekledim, "Neden merak ettiğimi ve bunu itiraf etmediğimi düşünüyorsunuz?"

"Biz zihin okuyucu değiliz," diyor Cam. "Sen söyle bize."

Bir an için onlara gerçeği söylemeyi düşünürüm, merak ettiğimi ama muhtemelen reddedileceğimi. Emin olduğum bir şey varsa, o da bu ikisinin yargılamayacağıdır. Hatta bu konuyu çözmeme yardım bile edebilirler. Ama bunu söylersem, gerçek olur ve şu anda bu sadece kafamdaki bir düşünce. Kabul etmediğim sürece geçici bir düşünce.

"İtiraf edecek bir şey yok." Oyunu açmak için uzaktan kumandayı alıyorum. "Ama Damien'den uzak durmamız gerekirken neden bu konuyu konuşuyoruz ki? Onu antrenmanda görüyorum, orada gayet iyi anlaşıyoruz, bu yetmez mi?"

Cam ve Jagger birbirlerine bir kez daha bakiştılar ve Cam derin bir nefes alarak ikisi adına da kabul etti. Ya da doğru olup olmadığına bakılmaksızın kabul etti. "Evet, bu yeter."

Damien'i gördüğümde kafamdaki baskı iki katına çıkıyor ve çenemi açmak bile bunu hafifletmiyor.

O lanet şapkanın nesi var?

Tabii, bugün hava biraz serin, neredeyse sıfır derece, yani kalın giyinmek için en uygun gün bugün. Ama onu şapka takarken her gördüğümde

bu şapkayı taktığını gördüğümde, ona bir şekilde hassas ama aynı zamanda sert bir çekicilik kattığı için dikkatim dağılıyor. Bu mantıklı değil. Bunlar zıt özellikler, ama gördüğüm şeyin bu olduğunu inkar edemem.

Bu ikilem, nefret etmek istediğim ama yavaş yavaş takdir etmeye başladığım bu adama karşı zaten karmaşık olan duygularımı daha da karıştırıyor. İstemeyerek.

Ama sanırım bunu oldukça iyi saklıyorum.

Geçen gün Aiden'ı beklemek için geldiğinde ona karşı uygun şekilde sinirliydim. Ya da bakış açınıza göre uygunsuz şekilde sinirliydim. Ve aynı odada oturamayacağımı ima ettikten sonra, Damien'in bile bizim arkadaş olmadığımızı anladığından eminim.

Aslında bu mesajı vermek istemediğim gerçeği önemsiz. Önemli olan, onunla hiçbir şey yapmak istemediğimin açık olması. Ve bu, bana oyunumda yardım ettikten sonra kendimi berbat hissettirse de, kararımın arkasındayım.

Yine de, koşu için onun yanına oturduğumda ve o ölümcül bir sessizlik içinde olduğunda, omurgamdan aşağıya doğru yayılan tedirginliği gideremiyorum. *Onu düşünme. Onun sessizliği, başından beri istediğin şeydi.*

Hafif bir koşuyla başlıyoruz, aramızdaki tek ses düzenli nefeslerimiz. Hava bile dalları hışırdatacak bir esinti bile yok. Büyük bir kar fırtınasından önce bu olağandışı bir durum değil ve bir tane de yolda.

Antrenmandan eve dönerken çocukların markete uğramalarını ve birkaç temel malzeme almalarını hatırlatmak için zihnimde not alıyorum. *Kahrolası Damien, huzur içinde koşmamı engelliyor.*

Soğuk hava burnuma girerken acıtıyor ve yarı yola gelmeden ciğerlerim efordan yanıyor. Bu da bacaklarımı ağırlaştırıyor, sanki ayak bileklerime ağırlık bağlanmış gibi koşuyorum, bu da yanımda koşan adama ayak uydurmamı zorlaştırıyor.

Tabii bunu asla itiraf etmem.

Bunun yerine, bu berbat koşuyu bir an önce bitirmek için daha hızlı koşmaya çalışıyorum ve yol ikiye ayrıldığında neredeyse yüzüstü düşüyordum.

"Vay canına." Damien'in yüzü birdenbire benimkine birkaç santim uzaklıkta, kolları belimi sarıyor. "İyi misin?"

Onu itmeye çalışıyorum ama sadece birkaç santim hareket ettirebiliyorum. "İyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

"Sadece fırtına öncesi hava basıncının düşmesinden. Başım ağrıyor." Onu tekrar itmeye çalışıyorum, bu sırada neredeyse dengemi kaybediyorum.

"Buna inanmıyorum, Lucy. Sanırım seni geri götürmemiz gerekiyor." Kolumu omzuna atıyor ve bizi okula doğru çeviriyor.

"Birbirimizin kışını taşımayız, unuttun mu?" diye itiraz ediyorum, ama ya o sandığımdan çok daha güçlü, ya da ben sandığımdan çok daha zayıfım, çünkü çekilmeye çalıştığımda aramızda mesafe koyamıyorum.

Lanet olasıca aşağılayıcı.

"Bu senin kuralın, benim değil. Ve taşımak, konuşmak istediğim şeylerden sadece biri

—oops, bunun hakkında konuşmamamız gerektiğini unuttum." "Ne hakkında konuşmak?"

"Senin sakin. Ya da kışın."

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, sanki sınıfta adımlı okunmuş gibi siki dikleşiyor, bu da kafamdaki zonklamayı daha da artırıyor. Omuzlarımdaki zonklama.

"Ne kadar var?" diye soruyorum.

"En az bir mil. Bu sık sık olur mu?" Damien yürürken sorar.

Bu kadar sık olmaz, ama bunu açıklamak için enerjim yok. Ayrıca, paylaşmak ona ondan hoşlandığım izlenimini verebilir, bu yüzden paylaşmak istemiyorum. Ve hoşlanmıyorum.

"Neden bana Lucy diyorsun?" Konuyu değiştiriyorum.

"Uh, uh. Olmaz. Sen bana kişisel bir şey söylemeyi kabul etmedikçe bu soruya cevap vermeyeceğim."

"O aptal lakap kişisel mi?"

"Evet, aslında." Yolda hafif bir yokuşa çıkarken beni destekliyor. "Ve aptalca değil. Aslında çok uygun."

"Bu bir kız ismi."

"Sadece kısaltırsan öyle olur."

Düşünmek beynimi yoruyor, ama yine de kendimi zorluyorum. "Lucy'den daha kısa olan tek şey Lou. O da erkek ismi."

"Lucy kısaltılmış hali." Damien beni düzeltir.

Zihnimi zorlayarak gözlerimi kısıyorum. "Lucille mi?" "Lucifer."

"Bana şeytanın adını mı taktın?" Göğsümde keskin bir sancı hissediyorum ve bunun soğuk havadan kaynaklandığını sanmıyorum. "Birbirimizden nefret ettiğimizi biliyorum, ama şeytan mı?"

"Birincisi, senden nefret etmiyorum."

"Beni rahatsız ettiğin her oyunu yüzüme vuruyorsun." Gözlerimi devirmeye çalışıyorum ve neredeyse yine yüzüstü düşüyorum.

Damien tutuşunu ayarladı ve beni dik tuttu. "Ben rekabetçiyim."

"Benim kullanacağım kelime bu değil."

"Sen ne kelime kullanırdın?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Şu anda bunu düşünemiyorum. Ama benden nefret etmiyorsan, neden beni şeytan olarak sınıflandırıyorsun?"

"Bu kişilik temelli bir sınıflandırma değil, görünüşe dayalı."

"Yani şeytana benzediğimi mi söylüyorsun?" diye burun kıvırıyorum. "Kırmızı ten ve boynuzlar mı?"

"İnsan formunda karanlık ve uğursuz olarak tanımlanıyor ve sen kesinlikle öyle görünüyorsun. Ayrıca, çok seksisin." Elini alnıma koyar. "Kelimenin tam anlamıyla."

Karanlık ve uğursuzluk kısmına itiraz etmek istiyorum, ama ten rengim ve ona genellikle dik dik baktığım düşünülürse, haklı olabilir.

"Sıra sende," diyor okul görünür hale gelirken. "Sıra neyin?"

"Bana kişisel bir şey söyleme sırası."

"Şeytana benzediğimi söylemenin nasıl kişisel bir şey olduğunu anlamıyorum." "Şeytanı seksi olarak hayal ettiğimi düşünürsen kişisel bir şey olur."

Damien'in beni istediğini söylemesi ilk kez olmasa da, seksi kelimesini kullanması ilk kez ve nedense bu, basit bir hoşlanmadan farklı geliyor.

Belki de kafamda oluşan aşırı baskı yüzündendir, ama bunu... *gurur verici* buluyorum.

"Sorun ne?" Koçun bize doğru koştuğunu görünce kendimi hazırladım, şüphesiz neden erken döndüğümüzü merak ederek çıldırmış olmalıydı.

"Beni neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama Koç ve iki yardımcısı üzerimize çullanmadan önce tek bir kelime bile söyleyemedim ve değerlendirme için antrenöre götürüldüm.

Damien

Çünkü seni istiyorum.

Bennet bu dört kelimeyi söylediğinden beri, sanki beynim onları unutmamam için uğraşıyormuş gibi, bu kelimeler kafamda dönüp duruyor.

Asla unutmam.

Ama Bennet unutabilir. Ateşi yükselmeye başladığında söylediklerinin çoğunu hatırlayacağından emin değilim. Beni istediğine dair yorumları şaşırtıcı olsa da, soyunma odasında söyledikleri düpedüz şok ediciydi.

"Bana yardım etmek zorunda değilsin."

Onu bankta oturtup dolabında normal ayakkabılarını arıyorum. Şu anda bildiklerimden başka bir şey değiştirmesine yardım etmeye cesaret edemiyorum.

"Sen de benim için aynısını yapardın."

"Öyle mi?" Bu soruyu benden çok kendine soruyor gibi görünüyor. "Beni sadece nefret ediyormuş gibi davranıyorsun, o yüzden evet diyeceğim."

Ayakkabıları bulup yere bıraktım, Bennet sessizce "Öyle davranmak zorundayım" dedi.

"Neden?" Yere çöküp, bacaklarının arasına diz çöküyorum.

Cevap vermek için ağzını açar, ama aniden kapatır ve başını sallar. Cevap vermemesi göğsümde gerçek bir acı yaratmasına rağmen, ona baskı yapmam. Eğer onu rahatsız eden bir şey varsa, itiraf etmeye hazır olduğunda zihni açık olmalı.

Bunun yerine, koşu ayakkabısının bağcıklarını çözüp ayakkabısını çıkarırım. Ona baktığımda, normalde parlak olan okyanus rengi gözleri donuk, neredeyse bulanık ama meraklıdır.

"Ne?" diye soruyorum.

"Benim için diz çökmenle ilgili bir yorum yapmanı bekliyorum."

"Ne, oral seks ateş düşürmek için iyi mi?" "Öyle mi?" Göz bebekleri büyür.

"Hiç bilmiyorum. Şahsen, birçok şey için iyi olduğunu söyleyebilirim, ama ateşini düşürdüğünü söylersem yalan söylemiş olurum."

"Uzun zamandır yapmadım," diyor yumuşak bir sesle. "Ben yapmadım... O zamandan beri kimse bana dokunmadı..." Sesi kesilirken gözleri benimkilere takılıyor.

"Benden beri mi?" Onun şık yüksek topuklu ayakkabısını giymeyi bırakıp durakladım. O başını salladı.

"Beni bulduğundan beri hiç boşalmadın mı?" Başını sallar.

"Mastürbasyon bile yapmadın mı?"

Yine başını sallar.

"Ve şimdi dizlerimin üzerinde, bacaklarının arasında dururken, benim ağzımı mı düşünüyorsun? Sikini oraya sokmak mı istiyorsun? Onu emmemi mi istiyorsun?" Evet demek için başını sallaması iyi bir şey, çünkü kalbimin atışı kulaklarımda o kadar yüksek ki, sözlerini duyabileceğimden emin değilim. Tabii ki, sikim o kadar sert ki, beynimde onları anlayacak kadar kan olup olmadığı şüpheli.

Sanki onunki o kadar sert ki, ne dediğini biliyor mu diye merak ediyorum.

Bir şekilde gözlerimi onun sikinden ayırıp ayağını ayakkabısına sokmayı başardım. "Ateşin düştüğünde tekrar sor."

Bennet, "Ya sorduğumu tamamen unutursam?" dediğinde, penisim hoşnutsuzluğunu göstererek seğirdi.

Bu sabah biri bana Bennet Armstrong'un sadece sikini yalamamı istemekle kalmayıp, bu isteğini hatırlamayacağından endişelendiğini söyleseydi, ona hayalperest olduğunu söyledim. Şu anda burada oturmuş onu dinliyorum ve sanırım ben hayal görüyorum, çünkü onun teklifini kabul etmiyorum. Ama ne kadar istesem de yapamıyorum. O kendi zihin durumuyla ilgili şüpheleri varken yapamam.

Hayır diyerek doğru şeyi yapıyorum. Bugün.

Gözlerimin içine bakarak, göğsümde çarpan kalp atışlarına rağmen bakışlarım sabit, "O zaman sana hatırlatmam gerekecek" diyorum.

Bu iki gün önceydi.

Hemen ardından şiddetli bir fırtına çıktı ve kampüs tamamen kapandı. Kar nihayet durdu, ama geride neredeyse bir metre yüksekliğinde kar kaldı.

Yollar, uygun bir araba olmadan geçilmez hale geldi, kaldırımlar hala karla kaplı, ama gökyüzü açık, bu yüzden Bennet'in yanına gidip nasıl olduğunu kontrol etmem için bir engel yok.

Tabii, onun varsayılan ayarlarına geri dönüp beni tekrar nefret etmeye başlamış olma ihtimali dışında.

Sanırım o köprüye geldiğimde onu geçeceğim.

Kırmızı tuğla kapıya yumruğumu üç kez vurup beklerken, çok gergin görünmemek için topuklarımdan ayak parmaklarıma doğru sallanmamaya çalışıyorum. Meğer gergin olmakta haklıymışım, çünkü Bennet kapıyı açtığı anda her zamanki gibi huysuz huysuz. Üzerinde sadece gri eşofman altı var.

Adamın göğsü benimkiyle yarışıyor, ki bunu kendim söylüyorum, bu da oldukça fantastik bir şey ve bu ego konuşması değil. Ben bir futbol oyuncusuyum, kaslı olmak benim işim.

"Aiden burada değil." Bennet kollarını kavuşturur, kapının tüm genişliğini kaplayarak o pürüzsüz göğüs kaslarını daha da şişirir, böylece yanından gizlice geçemem.

Bu, ziyaretimin asıl amacını düşünürsek benim lehime çalışıyor, çünkü Aiden bana oda arkadaşlarıyla snowboard yapmaya davet etmek için mesaj attığında, kapıdan geçersen Bennet'le birkaç saat geçireceğimi bilerek reddettiler ve bu anı kasten bekledim.

"Aiden'i görmeye gelmedim."

Dudaklarımı yalarken gözleri dilimi takip ediyor ve kendi dudaklarını ıslatıp "Ne istiyorsun?" diye homurdanıyor.

"Daha iyi hissedip hissetmediğini görmek için." Gözlerim istemeden Bennet'in beline ve nirvanaya işaret eden son derece seksi 'V'ye kayıyor. Bir an için dikkatim dağılıyor, belinin altındaki o çıkıntıyı izlediğimi hayal ederken alt dudağımı ısıtıyorum. Sonra sanki kaslarını gerginleştirir gibi seğiriyor ve ben yüksek sesle inlememek için dişlerimi sıkıyorum.

Kısaca boğazını temizlemesi, gözlerimi onun gözlerine çevirmeme neden oldu. Gözleri, karın yansıttığı parlak güneş ışığında neredeyse kör edici, inanılmaz derecede açık mavi bir tondaydı.

"Çoğunlukla," diye homurdanır. "Hepsi bu mu?"

Evet demek, arkayı dönüp uzaklaşmak dilimin ucunda. Sonra buz gibi bakışlarında hafif bir çatlak yakalarım, stoik bakışıyla hızla maskeleydiği bir özlem belirtisi. O kadar hızlı gelir ve geçer ki, özellikle aramasaydım hayal ettiğimi düşünürdüm. Ya da soyunma odasında söylediği şeyin doğru olduğuna dair herhangi bir işaret, o hatırlamasa bile.

"Hayır." Heyecanımı gizlemek zor olduğu için "P" harfini vurgularım. "Senin sikini emmeye geldim."

O sarhoş edici gözler önce genişlemiş, sonra daralmış, maviyi neredeyse tamamen kapatmış. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Kim habersizce gelip takım arkadaşının aletiyle oynamak ister ki?"

"Soyunma odasında yapmamı istemiştin, ama ben hasta olmamanı beklememiz gerektiğini söyledim."

Bennet'in dili alt dudağını ıslatmak için tekrar dışarı çıkar, bu da o konuşmayı belli belirsiz hatırladığının tek ipucudur. Sonra daha da sertleşir. "Saçmalık. Sana asla sikimi yalamanı istemezdim."

Gülümsememi bastırmak için yanağımı ısırırım, çünkü gülümsersem yumruğunun çeneme çarpacağından eminim. Ama bana Lucy gibi davrandığında bundan ne kadar hoşlandığımı saklamak çok zor.

Sesimdeki eğlenceli tonu zorla bastırarak, "Evet, bana oral seks yapmamı istediğini hatırlamayacağından endişelenmiş gibiydin, ben de sana hatırlatacağıma söz verdim. Ama içeri girmemiz iyi olur. Senin çelik borunu ağzımda hissetmeyi ne kadar istesem de, orada sıkışıp kalmak istemem, o yüzden önce Little B'yi ısıtmamız daha iyi olur" dedim.

"Sikime Little B demeyi kes."

"Başka bir isim mi vermemi istiyorsun? Ben varım, ama önce ilham almak için onu görmem lazım." Gözlerim vücudunda yavaşça aşağı doğru geziniyor, abartılı bir saniye boyunca bacaklarının arasında duruyor, sonra tekrar yukarı çıkıp onun gözlerine bakıyor.

"Sana sikimi göstermeyeceğim." Bennet'in sert çenesi, sabrını sınıdığını söylüyor, ama göğsünde beliren küçük tüyler diken diken olmuş, ilgisini çektiğini gösteriyor. Ya da üşümüş olabilir, ama ilgisini çekmiş olması daha hoşuma gidiyor.

"Onu ağzıma sokman gerekmez. Sadece bakmama izin ver, ben de ona daha uygun bir isim bulurum." Cesurca öne uzanıp parmağımı pantolonundaki şişkinliğin üzerinde gezdiriyorum, o düzensiz bir nefes alırken ben de gözlerimi kapatıp iç çekiyorum.

"Neden bunu yapayım ki?" Hareket etmezse vücudunun dokunuşuma tepki vermemesini sağlayabileceği gibi, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor. Spoiler uyarısı, bu işe yaramıyor

ve parmağımın her geçişinde penisi daha da sertleşiyor.

Kararlılığı etkileyiciydi; başka birinin eli penisini okşarken hareketsiz ve dik durmayı başarabilen çok az insan vardır. Bu da bana bir fikir verdi.

"Bu eşcinsel meselesini bir kez ve sonsuza kadar halletmek için. Seni boşaltayım. Bitirdiğimde şu anda olduğu gibi sıkılmış olursan, bir daha pantolonuna girmeye çalışmayacağım."

Bennet'in göğsünün düzenli, neredeyse metodik bir şekilde inip kalkması dışında, parmaklarım onun uzunluğu üzerinde dans ederken o tamamen hareketsiz kalıyor. Dışarıdan bakıldığında. Ama bu kadar yakinken, o safir gözlerinin arkasında çarkların döndüğünü hissedebiliyorum ve onun sergilediği soğukkanlılığın sadece bir maske olduğunu biliyorum.

İçinde bir savaş var ve ben haksız bir avantajdayım, çünkü bunu soyunma odasında itiraf etti ve muhtemelen hatırlamıyor. Onu köşeye sıkıştırmak için kendi sözlerini kullanıyorum, bu biraz alçakça olabilir, ama belki de mücadele ettiği şeyle yüzleşmesi için ihtiyaç duyduğu itici güç budur. Üstelik, ona seçenekler bırakmadığım da söylenemez.

Teklifim, ona istediği fiziksel rahatlamayı sağlarken, istediğini sormasına veya itiraf etmesine gerek kalmayacak. Aynı zamanda, soğukkanlılığını koruyabilirse, beni sonsuza kadar bir kenara itmesinin bir yolunu da sunuyorum. Her iki taraf da kazanıyor.

Tabii ki, benim teklifimi kabul edip bundan hoşlandığını ya da beni sevdiğini fark edip, sonra beni bir kenara atamayacağını anlaması ihtimali de var. Bu sonucun benim umduğum sonuç olması şaşırtıcı olmamalı. O yüzden, ikimizden biri pes edene kadar o farkında değilmiş gibi davranırken ben de onun sikini okşamaya devam edeceğim.

Bu, beklediğimden daha uzun sürüyor. Geçen gün itiraf edemediği şey hala onu rahatsız ediyor, o kadar ki, sakın ve neredeyse mantıklı bir şekilde, otuz Mississippi'den fazla bir süre boyunca onu okşamama izin veriyor.

Ve bir kez daha, kararını verdiğini bana sözsüz bir işaretle belli ediyor, bunu sadece ben özellikle aradığım için fark ediyorum, bu yüzden parmağımı onun penisinin ucuna değdirdiğimde ve burun delikleri genişlediğinde, sanki neon *ışıklı* bir tabela *yanıp sönüyor gibi*.

"Burada mı yapmak istersin, yoksa..."

"En üst kat," diye homurdanıyor, kapıdan uzaklaşıp eve girerken, ben de onun arkasında koşuşturuyorum.

Eski görünümlü ahşap merdivenler, tırmanırken ağırlığımızla gıcırıyor. İki kat çıkıyoruz ve merdivenler o kadar dar ki, kimsenin buradan mobilyaları nasıl çıkardığını merak ediyorum. Kral yatak bekleme, orası kesin. Ama amaç olabildiğince yakınlaşmak olduğu için, fazladan yer gerekmiyor.

Her merdiveni tek bir ampul aydınlatıyor, Bennet'in yuvarlak kışını görmek için yeterince parlak değil, ama bu beni bakmaktan alıkoymuyor. Gölgelemin içinde bile, tırmanırken kalçalarının esnemesini görebiliyorum, bu da sikimin kotumun fermuarını zorlamasına neden oluyor.

Merdivenlerin başında bir kapı var ve kapıdan geçtikten sonra, kolayca iki yüz metre karelik devasa bir odaya giriyoruz. Tavanlar iki tarafta eğimli olduğu için, sadece ortada dik durabiliyorsunuz.

Uzak duvarda iki kapı görünüyor, bir dolap ve belki bir banyo olduğunu tahmin ediyorum, geri kalan alanı ise bir yatak, bir masa ve küçük bir kanepeler kaplıyor. Koyu renkli ahşap zemini kaplayan tüylü mavimsi bir halı bile var, bu da diz çökmeyi daha kolay hale getiriyor.

Bennet doğrudan yatağa doğru yürüdü ve üzerine atladı, duvara dayalı yastıklara yaslandı. Hareketi *"hadi şunu bitirelim"* diyordu, ancak hafifçe aralanmış dudakları ve doğal olmayan sabit nefesleri arzularını ele veriyordu. Ayrıca, penisi tavana doğru bakıyordu.

Ceketimi yere bırakıp ayakkabılarımı çıkarırım, sonra yatağa sürünerek onun bacaklarının arasına diz çökerim. Bennet'in gözleri beni dikkatle takip eder, ama elimi uyluğuna koyduğumda beni durdurmak için hiçbir hareket yapmaz. Temas kurduğumda sadece kasılır, avucum bacağını, karın kaslarını ve pürüzsüz, güzel göğüs kaslarını okşarken gergin bir şekilde kendini tutar.

"Ne yapıyorsun lan?" Bana öfkeyle bakar.

Elimi kasların arasındaki çukura soktum. "Ön sevişme." "Anlaşmamızın bir parçası değildi bu."

"İkimiz de biliyoruz ki, kim yaparsa yapsın, sikişinin emilmesini sevmemek neredeyse imkansız. Eğer ön sevişmemi sevmiyorsan, belki de eşcinsel olmadığın argümanın geçerlidir."

Evet, ona karşı ters psikoloji ve haksız avantajımı kullanıyorum. Hayır, bunun için en ufak bir suçluluk bile duymuyorum.

"Ön sevişmeni sevmezsem, sikişimi emmen için bir neden kalmaz."

Dokunulurken tahmin ettiğimden daha fazla beyin hücresi çalışıyor, bunu kabul ediyorum, ama vazgeçmeyeceğim.

"Neredeyse imkansız dedim, imkansız değil." Parmak ucumu göğüs kasının alt kısmında gezdirdikten sonra, tüm kasını avucumun içine alıp hafifçe sıktım.

Göğsünde hiç kıl izi olmadığına göre tıraş ya da ağda yaptırıyor olmalı, ama göbek deliğinin altında, pantolonunun bel kısmının arkasında kaybolan birkaç koyu renkli kıl var. Bu beni biraz heyecanlandırıyor — bir erkeğin gövdesini yalarken kıllı cilde göre pürüzsüz cildi tercih ederim — ve penisim de aynı fikirde olduğunu gösteren küçük bir seğirme yapıyor.

Bennet nefesini çekip tutuyor, parmaklarım meme ucunu okşarken, ben de sertleşip sıkılabilecek kadar sertleşene kadar etrafında küçük daireler çiziyorum. Bu basit hareket Bennet'in tepki vermemek için dudaklarını sıkıca kapatmasına neden oluyor, ama seslerini kontrol edebiliyor olsa da, sikişinin sallanmasını ve eşofmanına baskı yapmasını kontrol edemiyor.

Farkında değilmiş gibi davranıyorum, hem onun biraz daha inkar içinde yaşayabilmesi hem de benim eğlenebilmem için. Sonuçta, bunu yıllardır bekliyordum ve aceleyle getirmek gibi bir niyetim yok.

Meme ucuna bir kez daha çimdik attığımda penisi tekrar zıplar ve sağ elimle göğüs kaslarını okşayarak acıyı dindirirken, sol elimle belindeki kemeri aşağı indiririm. "Sana biraz daha hareket alanı verelim."

Soğuk hava penisine çarptığında Bennet keskin bir nefes alır ve sol elim ödülümü almak için can atsa da, kendimi tutmayı başarır ve bunun yerine parmaklarımı kalça kemiği boyunca gezdiririm.

"Şunu bir an önce bitiremez misin?" Bennet, her iki elimi de karın kaslarına götürüp, tüy kadar hafif bir dokunuşla kasların tepe ve çukurlarını haritalandırırken homurdanır.

"Yeterli veriyi topladığımda."

"Ne tür verilerden bahsediyorsun sen?"

"Şey..." Ellerim kollarını, gövdesini, oblik kaslarını okşarken, "Bana bağırman, bundan hoşlanmadığını gösteriyor, ama penisinin sürekli titremesi hoşlandığını gösteriyor. Ama bu kesin bir kanıt değil."

"Ne kesinleştirir ki?" Bennet dişlerini sıkarak, elini çarşaflara yumruklar.

"Gördüğümde anlarım."

"Saçmalık. Bana dokunabilmek için uyduruyorsun."

Bennet kendini yukarı itmeye başlar, ama ben göğsüne elimi koyarak onu durdururum. "Şimdi durursak, ben kazanırım."

"Neyi kazanırım?"

"Tekrar deneme hakkı."

Burun delikleri genişleyerek, gözleri sağa sola, çıplak penisine ve bacaklarının arasında bekleyen bana kayıyor. Sonuncusu onu duraksatıyor ve nedenini gayet iyi biliyorum.

Neredeyse çıplak, bayrak direği gökyüzüne dikilmiş, her nefes alışında hafifçe titriyor. Bu arada, ben tamamen giyinik, hafifçe açılmış bacaklarının arasında diz çökmüş durumdayım ve onun altında uzanan vücuduna aç bir şekilde baktığımı *hissedebiliyorum*. Bununla titriyorum. Başka bir deyişle, şu anda oluşturduğumuz görüntü çok seksi ve o bunu kabul etmek istemese de, bundan hoşlanıyor. Benim bitirmemi istiyor ve benim zaferimle onu tehdit ederek, bunu kabul etmeden pes edebilir.

"Beni kandırma." Yastıklara tamamen yaslanmasa da geriye yaslanıyor.

"Kesinlikle seninle dalga geçiyorum, ama bu konuda değil."

"Bu ne demek?" Ben, seksi 'V' kasını işaret parmağımla okşarken, onun penisinin tavana doğru gerildiğini fark ederek nefesini içine çekiyor. Ama ona dokunmuyorum. Henüz değil.

"Bu, seni neyin tahrik ettiğini bilecek kadar vücudunu iyi tanımadığım anlamına geliyor. Ama eğer bulursam ve sen heyecanlanırsan, anlarım." İlk seferinde onu çok güzel bir şekilde sarsan o kasın kenarını parmağımla tekrar okşuyorum ve yine aynı şey oluyor. Ama meme ucunu çimdiklediğimde dudağını ısıyor ve yarıklarından küçük bir damla nem sızıyor. "Bingo."

"Neden bunun bir etkisi olduğunu düşünüyorsun?" İnatçı adam yerinden kıpırdamıyor.

"Penisin ıslanıyor."

"Ben..." Bennet vücuduna bakar, nefes almamaya çalıştığı için göğsü mermer gibi hareketsizdir. Teslim olmuş gibi görünecek hiçbir şey yapmamaya çalışır.

"Bu teoriyi test edebiliriz."

Başparmağımla meme ucunda ileri geri gezdirirken Bennet'in çenesi sıkıca kapanır. Boğazını yutar ve ben bunu daha fazla teşvik ihtiyacı olarak yorumlarım.

"Bu güzelliği emip, seni daha da ıslatacak mı diye bakayım." "Sadece sikimi em ve bu işi bitir."

"Şimdi, Lucy..." Parmağımla Bennet'in vücudunun ortasından aşağı doğru kaydırıyorum. "Bütün amaç senin zevk almanı sağlamakken, neden bunu bitireyim ki?"

"Sen, kim emerse emsin, sikinin emilmesinden zevk alm

"Sikini emen kişi kim olursa olsun, bundan zevk almamanın neredeyse imkansız olduğunu söyleyen sendin." Parmak ucumu uçtan köküne doğru kaydırđıđımda, başını yastığa gömmemeye çalışırken boynundaki tendonlar gerilir, ama başaramaz. "Sadece yap da gidebilirsin."

Bennet'in gözleri sıkıca kapalı olsa da - sanırım ona dokunanın *ben* olduğumu kabul etmek istemediği için - bunu çok seviyorum. Onun bariz uyarılmasını engellemeye çalışmasını izlemeyi seviyorum. Vücudunun dokunuşuma doğru gerilmesini, daha fazlasını istemesini seviyorum. Kendisi bunu kabul etmeye hazır olmasa da, onu bu şekilde hissettirebileceğimi bilmek *hoşuma* gidiyor.

Bir gün kabul edecek. Ve onu ne kadar iyi hissettirirsem, o gün o kadar çabuk gelecek.

Neredeyse biraz suçluluk duyuyorum — adam bunu istemekle inkar etmek arasında gerçekten mücadele ediyor — ve ben oral seks konusunda fazladan özenli olduğum için, ağzıma karşı hiç şansı yok. Ama bu suçluluk duygusu sadece birkaç saniye sürüyor. Bunu çok uzun zamandır istiyordum.

Derin bir nefes alıp, şimdiye kadar tadına varacak kadar yakın olamadığım odunsu kokusuyla burnumu dolduruyorum, gözlerimi kapatıp ağzımı açıyorum.

Bennet

Damien'in ağız benimkine değdiğinde, tüm vücudum titremeye başlar, dilinin düz kısmıyla kökünden ucuna kadar bir çizgi halinde yalar.

Tabii ki bu hoş bir his — o pisliğin dediği gibi, sikine dokunan her ağız bu etkiyi yaratır — bu yüzden beni titretiren şey zevkten çok, buna hazır olmamamın verdiği şoktur. Sonra bunu tekrar yapar ve ben ona bakma hatasına düşerim.

Vay anasını.

Gözleri kapalı, benimki gibi görmek istemediği için sıkıca kapatılmış değil, daha çok rüya görüyor gibi. Hayat boyu süren bir fanteziyi yaşıyor ve o fantezi benim.

Bu...

Gözleri benimkilere çevirir ve ben etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yaparım. Sıkılmış gibi, sanki benim aletimin onun ağzında olması beni hiç etkilemiyormuş gibi.

Kendimi ilgisizmiş gibi göstermeye zorlayabileceğimi biliyorum. Aşağıda, o benim aletimi okşarken bunu başardım, orada durup ona izin verdim, onun dokunuşuna karşılık vermedim, nefesimi hızlandırmadım, hatta kaşlarımı çatmadım bile. Ama o zaman mutlu görünmüyordu. Beni kışkırtıyordu, gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı ve ben o ifadeyi görmezden gelme konusunda çok tecrübeliyim. Ama bu rüya gibi ifade... *Lanet olsun.*

Tanrım, bu haliyle bir hayalet gibi. Alnına düşen sarı saçları. Yanaklarının üst kısmına değen siyah kirpikleri. Dolgun, ıslak dudakları, küçük öpücükler yağdırarak başımın tepesini ısıyor.

Damien'in gözleri kapanıyor ve ben de nefes verirken kendi gözlerimi kapatıyorum - yavaşça, kasıtlı olarak - böylece iç çekmeyle karıştırılmasın. Ama bedenimi canlandıran kişinin kim olduğunu inkar etmek istesem de, bana yaptıklarını izlemekten kendimi alamıyorum. Bundan nasıl zevk aldığını.

Beni keşfederken ağzında hafif bir gülümseme beliriyor. Arada sırada, sanki gizlice tadına bakıyormuş gibi dilini dudaklarının arkasından çıkarıyor ve en sevdiği yemeği tadıyormuş gibi mırıldanıyor. Sanki benim sikimin tadı dilinde lezzetli bir şekilde patlıyor ve o da doyamıyor. Bu beni katlanarak daha da sertleştiriyor ve ne kadar zevk aldığımı belli etmemek için kıcımı yatağa yapıştırmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum. Ve ben *bunu seviyorum...* Şimdiye kadar aldığım diğer oral sekslerden daha çok seviyorum ve o beni henüz ağzına tam olarak almadı bile.

Bu pislik, dudaklarını benim sikime değdirmekten çok hoşlanıyor. Yüzünden okunuyor. Ve bu, oral seks yaparken daha önce hiç görmediğim bir ifade olduğu için, bir daha bu oral seksi düşünmeden başka bir oral seks yapamayacağımı biliyorum.

Lanet olası Damien.

Bir parçam bunun olacağını biliyordu, bu yüzden bunu önlemek için çok uğraştım. Ondan kaçınmak için. Ama bunun nedeni, *onun*, şimdiye kadar en ufak bir çekicilik hissettiğim tek erkek olmasıydı. O kapıyı açmanın onu daha çekici bulmama neden olabileceğini biliyordum. Belki de tekrar karşılaşma konusunda aptalca fikirler bile aklıma gelirdi.

Bu karşılaşmaların, bu okula geldiğimden beri yaşadığım diğerleri gibi, sadece fiziksel bir rahatlamadan ibaret olacağını hiç düşünmemiştim. Onun hayatının hayaliymiş gibi benim sikimle sevişeceğini bilseydim... Bu oral seksi sikimden başka yerlerde de hissedeceğimi bilseydim... Asla bu riski almazdım.

Evet, şu anda beni başka kimse için mahvediyor olduğundan eminim.

Lanet olası Damien.

Hayır. Siktir et. O ruhani bir deneyim yaşıyor gibi görünüyor diye ben de öyle yaşıyorum anlamına gelmez. Bu sadece oral seks. Çok iyi bir oral seks, ama hiçbir *anlamı* yok. Ne kadar iyi olursa olsun, olamaz...

O aniden ayağa kalkıp pantolonuna uzandığında, yüzüme sıkılmış bir ifade takınmaya zorladım, ama o fermuarını açmaya başladığında bunu sürdüremezdim.

Kaşlarım alnımda yukarı doğru fırlarken, "Merak etme," diye gülüyor. "Nefes almak için biraz daha yer lazım, hepsi bu."

Kot pantolonunu gevşetirken şişmiş penisi serbest kalır - bu pisliğin komando olmayı tercih ettiğini bilmeliydim - ve kendime yapma desem de bakarım.

Muhtemelen benimkiyle aynı uzunlukta, biraz daha ince ama yine de sağlam bir çevresi var ve başı daha geniş. Kendi penisim dışında karşılaştıracak pek bir şeyim yok, ama benimki oldukça iyi boyutta olduğu için onunki de öyle olduğunu söylemeliyim. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum, ama o penisini yumruğuyla kavrayıp birkaç kez yavaşça çekince düşüncelerim kesintiye uğruyor.

"Bir kez gördüğünde beğeneceğini biliyordum."

"Neredeyse hiç görmedim."

"İstersen daha sonra sana daha iyi bir tanıtım yaparım." Göz kırparak bırakır ve eğilip bacaklarımdan eşofmanımı çıkarır, yere atar. Kısıtlanmadan bacaklarımı daha da açar ve dizlerimin arasına yerleşir.

Damien beni yumruğuyla tutup ağzına götürmeden önce hazırlanmak, yüzümü düzeltmek için zamanım yok.

Suturuma iffetli bir öpücük kondurduktan sonra, başımın etrafını yaladı ve yumruğunu şaftım boyunca nazikçe pompaladı. Elinin nabızı ve dilinin kıvrımları arasında, duyularım aşırı yüklendi, beynim hangi eyleme odaklanması gerektiği konusunda kafası karıştı. Hangi duyu en fazla zevk veriyordu? Ancak ben seçim yapamadan, bu sefer okşama ve emmeye geçiyor ve ben hareketsiz kalmaya çabalarırken, kalçalarımın hafifçe öne doğru sallandığını, penisimin ağzının daha derin kısımlarını aradığını fark ediyorum.

Hareketimi fark ederse de bunu göstermiyor, sadece yalamaya ve emmeye devam ediyor, sanki ben onun içmek istediği ama tadını çıkarmaya çalıştığı tatlı bir ikrammışım gibi.

Arada sırada, altımda yatağın hareket ettiğini hissediyorum, bunun Damien'in yatağa sürtünerek penisine biraz sürtünme sağlamaya yönelik zayıf bir girişiminden kaynaklandığını varsayıyorum. Göremesem de, onun yatağında penisini sürtünme görüntüsü olması gerekenden çok daha tahrik edici ve tek söyleyebileceğim, beni emdiği için iyi olduğu, yoksa havaya sürtünürdüm.

Bunu yüksek sesle söylemesem de, Damien'in bunu bir şekilde bildiğine dair net bir izlenimim var, çünkü beni pompalarken benim aletimin etrafında gülümsüyor. Bu yavaş vuruş, beni boşaltmak için değil, sadece aletime biraz ilgi göstermek için yapılıyor. Onun elinin rehberliğinde, derim altındaki doku üzerinde kayıyor ve sürtünme, kasıklarımın her yerinde yankılanan hoş bir uğultu yaratıyor. Beni boşaltmak için çok zayıf, çok yavaş bir tempo, ama yine de harika bir his, bu yüzden Damien'in bu anı boşalmak için seçtiğinden eminim.

ama yine de olağanüstü bir his veriyor, bu yüzden Damien'in bu anı seçtiğinden eminim.

Gözlerinde açıkça kötücül bir parıltı var, "Eğleniyor musun?" diye soruyor.

"Bu bir oral seks." Omuzlarımı kayıtsızca kaldırıyorum.

"Bir isteğin var mı, yoksa seni şaşırtayım mı?"

"İstek mi?"

"Bilirsin. Daha sert. Daha hızlı. Daha derine."

Yutkunduğumda boğazımın titrediğini hissediyorum. "Bu senin fikrindi, ne istersen yap."

"Tamam." Onun sinsi gülümsemesine karşı dikkatli olmam gerekirdi, ama umursamazlık takınmakla meşgul olduğum için bunu umursamadım. "Gelmek istiyorsan saçımı çek."

"Çek..." Ona gerçekten kaşlarımı çattım. "Bu ne demek?"

"Göreceksin." Tekrar göz kırptıktan sonra beni tekrar ağzına aldı ve saçımın tepesini emmeye başladı, evet, emmeye.

Eskisi gibi, iyi hissettiriyor. Bitirmek için yeterince iyi değil ama yine de zevkli ve kısa bir süreliğine, kayıtsız davranmakta o kadar başarılı oldum ki, gerçekten kayıtsız *mıyım* diye merak ediyorum. Damien'in ağzında kaybolan sikimi izleyerek, burada sonsuza kadar kalabilirmişim gibi hissediyorum, ama bitirme dürtüsü hissetmeden. Seksi bir manzara, ama onun hizmetinde aciliyet olmadığı için, beni uykuya daldıracakmış gibi hissediyorum. O kadar rahatlatıcı. Damien tekrar işleri değiştirip taşaklarımı yalamaya başladığında, bu tatmin edici coşku içinde süzülüyorum. İlk başta, dilini kullanarak onları döndürüyor, sonra birini ağzına alıp nazikçe emmeye başlıyor.

ve boğazımdan neredeyse kaçacak olan iniltiyi tutmak için nefesimi tutuyorum.

Parmakları iç uyluklarımdan aşağıya doğru kayıyor, kalçalarımın altını okşuyor, kalçalarımın arasına değil, yanlarına sürtünüyor. Tüm bunları yaparken testislerimi ısıtıyor ve öpüyor.

Tam bu hissin tadını çıkarırken, tekrar pozisyonunu değiştirir, boyum boyunca bir çizgi halinde yalar ve dudaklarını başımın etrafında kapatır. Daha önce bana gösterdiği ilginin aynısını bekliyorum, ama başımın dibinde durmak yerine daha aşağıya iner, tüm boyumu içine alır ve tamamen hareketsiz kalır. Yutkunduğunda boğazının daralması dışında.

Kutsal. Ana. Blow. Jobs.

Sikim sadece ağzında değil, boğazında. Fiziksel olarak mümkün olandan daha derinde. Bunu kafamda tam olarak kavrayamadan, o geri çekiliyor, santim santim, ve sonra tekrar yapıyor.

Burnunu kasık kıllarıma gömerek hareketsiz kalıyor, yutuyor ve sonra abartılı bir kısıtlama ile beni serbest bırakıyor. O kadar yavaş ki, sikimin ucu ne zaman görünecek neredeyse bir muamma, ki bu hiç mantıklı değil çünkü sikimin ne kadar büyük olduğunu tam olarak biliyorum.

Bu adam tam anlamıyla bir sihirbaz. Pratik yapmak için kılıç yutuyor olmalı.

İlk iki seferden hala sersemlemişken, üçüncü sefer için geri çekildiğinde, nefes alamayacak kadar aşağıya indirdi ve hava yolu açık olan benim.

Sıcak, ıslak bir ısı tüm vücudumu kaplıyor, o kadar muhteşem ki ayak parmaklarım kramp girecek kadar kıvrılıyor. Sonra Damien, tam da testislerimi çekerken yutuyor ve son kalan itidlim de yok oluyor.

Hareket etmeliyim. Hemen.

Damien'in saçlarını yumruklayarak sertçe çekerim ve o yavaşça benim uzunluğumdan kayar, ben kurtulduğumda onun salyasıyla damlayan uzunluğumdan. Bu, görmeyi bırakın, zevk almayı hiç beklemediğim bir manzaraydı, ama benim sikimin onun tükürüğüyle kaplı olduğunu bilmek? En seksi manzara. Hiç.

Damien sinsi bir gülümsemeyle dudaklarını yalar. "Bekle."

Bu, beni yutmadan önce aldığım tek uyarı. Ve yutmak derken, sikimin boğazında tekrar tekrar kaybolduğunu kastediyorum, o kadar ki, onun beni yuttuğunu mu yoksa benim ona sürtündüğümü mü ayırt edemiyorum.

Kalçalarımı sabit tutma, ilgisizmiş gibi davranma umudum, vücudum boşalmaya doğru ilerlerken yok oluyor. Ağzı o kadar inanılmaz ki, dilini benim uzunluğum boyunca gezdiriyor, yanakları içini boşaltıyor ve sınırsızca emiyor. Hiçbir amcık bu kadar iyi hissettirmemişti diye geçici bir düşünce geliyor aklıma, ama bu adil bir karşılaştırma olmayabilir çünkü hiç bir amcığın içine girmedim, ama bu, şimdiye kadar sıkme zevkini yaşadığım en yetenekli ağız olduğu kesin. Ya da emilme zevkini yaşadığım.

Her halükarda, uçurumun tepesine ulaştığımda aklımda tek bir düşünce var: *Ben bittim.*

Taşaklarımın gerildiğini hissediyorum. Damien'in boğazına boşalırken. Görüşüm kararmaya başlarken, göz kapaklarımın arkasında havai fişekler patlarken.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ve bir daha da hissetmeyeceğim.

Saha içinde topa tutunur gibi, boşaldığımdaki coşkuya tutunuyorum, bırakırsam ne olacağından korkarak. Maç sırasındaki o zafer anlarının aksine, bu anı bir daha aramamalıyım ve tadını çıkarmak istiyorum. Bir şekilde hafızama kazımak istiyorum, böylece yıllar sonra bu anı bana bir tür mutluluk getirebilir. Kısa bir an için olsa bile.

Damien beni kuruturken vücudum titriyor ve soğuk hava doygun penisime carptığında inleyeceğim galiba. Damien'in ağzının yokluğunu tam olarak fark edemedim, sıcak bir sıvı penisimi kaplıyor ve gözlerimi açıp onun üzerime boşaldığını görüyorum.

Bu manzara hem erotik hem de korkutucu. Üzerimde duran geniş vücut, cildime delici bakışlar, sıkı bir yumruk onun uzunluğunda kayarken, sperm iplikleri benim aletime dökülüyor.

Sperm damlaları benim aletime dökülüyor.

"Ne yapıyorsun lan?" Damien'in eli sonunda durduğunda geri çekiliyorum.

"Beni bitirmek mi istedin? Üzgünüm, bekleyemeyecek kadar heyecanlanmıştım." Etrafına bakınıyor, elini silmek için bir şey arıyor, sonra bana uzanıyor.

Elini itiyorum. "Hayır, seni bitirmek istemedim. Sperminin üzerime bulaşmasını da istemedim."

Şu anda yaptığım 180 derecelik dönüşün tamamen farkında olmama rağmen, bunu durduramıyorum. Spermini üzerimde, sikimde görmek... Bunu *görmezden* gelemiyorum. Bu, yaptığımız şeyin fiziksel kanıtı, sadece zihnimin arkasına itebileceğim bir görüntü değil ve her şeyin genelinde bunun için üzülmenin mantıksız olduğunu bilsem de, yine de beni öfkeliyor.

Damien inanamayan bir şekilde gülüyor. "Ben az önce seninkini yuttum ve sen benimkinin senin cildinde olmasına mı kıızıyorsun?"

"Sadece cildime değil. *Penisime*. Penisime boşaldın." Onun bıraktığı pisliği işaret ediyorum. "Kim böyle bir şey yapar?"

"Birçok insan. Çoğu sıcak buluyor." Kaşları çatıldı. "Senin..." "Yapma." Bir elimi kaldırarak onu durdurdum ve diğer elimle eşofmanımı aldım.

"Ne düşündüğümü söyleme. Bilmiyorsun."

"Tahmin edebilirim." Damien omuzlarını indirip kendini geri çekerken, o kadar üzgün ve yenilmiş bir görüntü sergiler ki, neredeyse elimi uzatıp koluna dokunacağım. Onu teselli etmek için, sanırım. Ta ki o, "Keşke bana karşı olduğun kadar kendine karşı da dürüst olsaydın" diyene kadar.

"Bu ne demek şimdi?" Ellerimi tehditkar bir şekilde belime koydum, hala çıplak olduğumu ve onun menisiyle kaplı olduğumu umursamadan. "Dürüst oldum. Bunu yapamayacağımı dürüstçe söyledim."

"Yapamıyor musun, yoksa yapmıyor musun?" Damien'in kahverengi gözleri bir tür siyah gibi görünüyor ve bunun odadaki loş ışık yüzünden mi, yoksa artık arkalarında ışık olmadığı için mi olduğunu bilmiyorum.

"Ne fark eder ki?"

Hiç mizah içermeyen bir kahkaha attı. "Sanırım yok. Antrenmanda görüşürüz."

Damien eşyalarını alır ve aşağı iner. Ben de onu duymak için kulak kabartırım ve ön kapı gürültüyle kapandığında onun çıktığını anlarım.

O zaman nihayet nefes almaya izin veriyorum ve temizlenmek için duşa gidiyorum. Sıcak suyun altında durana kadar, "*yapamam*" ya da "*yapmayacağım*" derken ne demek istediğini merak ediyorum.

Sanki kafamdaki kafa karıştırıcı düşüncelerin ötesinde beni engelleyen bir şey olduğunu biliyormuş gibi. Ama nasıl? Ona bunun ne olduğunu hiç söylemedim. Kimseye söylemedim. Çok acı verici.

Babam ona artık evimizde hoş karşılanmadığını söylediğinde amcamın yüzündeki yıkılmış ifadeyi hala görebiliyorum. Damien'in benim sikime gelip patladığımda yüzündeki ifadeyle neredeyse aynıydı, ki *bu* çok seksi bir şeydi, ama aynı zamanda beni kendime getirdi ve ne yaptığımı fark etmemi sağladı. Ve bunu fark ettiğimde, tek düşünebildiğim şey, ayartılmaya boyun eğdiğim için ne kadar zayıf olduğumdu. Babamı ve amcamı birbirinden ayıran aynı ayartılma.

Bu benim hatamdı.

Öğleden sonramın kanıtları boşa giderken, iki erkeği ilk kez birlikte gördüğüm o kader gecesini hatırlıyorum.

Mark amca beni sinemaya götürmeyi teklif etti ve sonra onun evinde yatıya kalacaktık. Beş yaşımdan beri yılda en az iki kez yaptığımız bir şeydi bu, hem ailem bir gece dışarı çıkabilsin hem de en sevdiğim amcamla vakit geçirebileyim diye. Amcam her zaman video oyunları, su balonu savaşıları ve film geceleri gibi eğlenceli şeyler yapmaya hazırdı.

Sinemadan eve döneli birkaç saat olmuştu ve her zamanki gibi misafir yatağına yatmıştım, ama nedense uyuyamıyordum. Beni bir şey mi uyandırdı, yoksa henüz uykuya dalmamış mıydım, bilmiyorum. Sadece amcamı aramak için kalktığımı ve onu kanepede başka bir adamla öpüşürken bulduğumu hatırlıyorum.

Henüz on yaşındaydım, ama bunun dostça bir öpücük olmadığını anlayacak kadar büyümüşüm. Annemin izlemeyi sevdiği filmlerdeki gibi bir öpücüktü. Annemin sonunda gözleri yaşlarla dolduğu filmler, ama üzüldüğü için değil. O anda amcamın mutlu olduğu belliydi ve ben de onun adına mutluydum. Amcam babamdan daha yaşlıydı ve kendi ailesi yoktu, on yaşındaki ben sık sık onun yalnız olup olmadığını merak ettiğim için, onun biriyle birlikte olduğunu görmekten memnundum.

Onları birkaç dakika izledikten sonra parmak uçlarımda odama geri döndüm ve ertesi gün amcam beni eve bıraktığında, Mark amcamın artık yalnız olmayacağını babama anlatmak için çok heyecanlıydım...

Ama Mark amca önceki gece evine gelen arkadaşı hakkında konuşmayı reddettiğinde bunu anlamadım ve yüzü çizik çizik olan arkadaşından bahsederek hafızasını tazelemeye çalıştığımda, kardeşler arasında bir uçurum yaratmakta olduğumu fark etmedim. Bu uçurum bugün bile hala varlığını sürdürüyor.

Babamın yüzündeki öfke, Mark amcamın yüzündeki üzüntüden daha ağır basıyordu. Babam, şahit olduğum şeye duyduğu tiksinti ve hoşnutsuzluğu dile getirirken, kardeşinin affedilemez bir şey yaptığını düşündüğü açıktı. Benim yaptığım şeyi öğrenirse de aynı şeyi düşüneneğinden hiç şüphem yok. Ve annem Mark amcamı savunmadığı gibi, beni de savunmayacaktır.

Damien'in spermi, anı sona erdiğinde çoktan yok olmuş, ama kafamdaki karışıklık devam ediyor.

Ben biseksüel miyim?

Damien'den başka hiçbir erkeğe ilgi duymadığım için başka bir şey miyim?

Onunla birlikte olmanın cazibesine kapılmak, ailemi riske atmaya değer mi?

Normalde bu soruyu asla sormazdım, ama şimdiye kadar iki kez teslim olduğumu düşünürsek, onun benim zayıf noktam olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum. Soru şu: Ona olan zayıflığım, ailemi bir arada tutma arzumdan daha mı büyük?

Hayır.

Cevap hayır olmalı.

Öldürücü orgazmlar, beni büyüten insanların beni reddetmesine değmez. Sevdiğim ve beni sevdiğini bildiğim insanlar. Evet, belki bazı kusurları var, ama kimin yok ki? Onlar kötü insanlar değil, sadece güçlü inançları var ve bizler, aynı fikirde olsak da olmasak da, başkalarının inançlarına saygı duymamız gerekmez mi?

Bana çok şey verdiler, futbol hayallerimin peşinde koşarken yanımda oldular. Hiç söylemediler ama, onların hakkımdaki düşüncelerini değiştirmek için yapabileceğim tek bir şey olduğunu biliyorum: bir erkeğe aşık olmak.

Damien'e karşı hissettiğim bu garip çekim dışında erkeklerle ilgilenmediğim için, bunu bir sorun olarak görmedim. Evet, inançları yüzünden en sevdiğim amcamdan uzak kalmamdan dolayı biraz kızgın olabilirim, ama bu mutlu ve - açıkçası - ayrıcalıklı bir çocukluğun içindeki küçük bir leke. Bu yüzden, onların

inançlarını onlara karşı kullanmadım, çünkü onlara karşı çıkmayı hiç düşünmemiştim. Hala da düşünmüyorum.

Bir erkekle birlikte olursam ailemin temellerini sarsacağı gerçeğinin yanı sıra, kariyerimi de düşünmem gerekiyor. Gelecek yıl draft'a katılmayı planlıyorum ve kimse cinsel yöneliminizin geleceğinizi etkileyebileceğini yüksek sesle söylemese de, henüz açıkça eşcinsel olduğunu açıklayan bir erkeğin seçildiğini görmedim. Oda arkadaşlarım bu teoriyi test edecekler — Cruz ve Jagger o kadar yetenekli ki, cinsel yönelimlerinden bağımsız olarak draft edilmezlerse ligi zor durumda bırakacaklar — ama ben onlardan önce mezun olacağım, bu yüzden açabilecekleri kapılar bana değil, daha genç oyunculara yardımcı olacak.

Kabul görmenin hala gerçeklikten çok bir slogan olduğu bir dönemde şansımı deneyeceğim ve şimdi ilgimi çeken tek adam burada...

Damien'in yanında ne kadar istesem de gardımı indiremem. Artık onun yaklaşımlarına boyun eğmeyeceğim, ondan cinsel iyilikler istemeyeceğim —eğer öyle bir şey yaptıysam—ve onu saha dışındaki bir rakip olarak görmeye devam edeceğim. Nokta.

Damien

Bir adım ileri, iki adım geri.

Yine.

Yoksa iki adım ileri, bir adım geri mi? Bennet soyunma odasında bazı sırları açığa çıkardıktan sonra bana onun aletini emmeme izin verdiği için bu daha doğru geliyor — iki adım ileri. Ancak, ateşli halinden kurtulduğunda hislerini itiraf etmek istemediği için, belki de iki adım geri attık.

Ayakkabılarımı çıkarıp, anahtarlarımı mutfak tezgahına atıp, evle birlikte gelen yumrulu gri kanepeye uzandım. Şaşırtıcı derecede rahat, bu da onu somurtmak için mükemmel bir yer yapıyor.

Bennet'in çılgına dönmesi tamamen beklenmedik bir şey değildi, çünkü bu sefer işleri daha da ileri götürdük. Beni neden nefret ediyormuş gibi davranması gerektiği konusunda ne kadar gizemli davrandığını düşünürsek, oral seks olayından sonra biraz kafasının karışmış olabileceğini düşünüyorum. Ayrıca, bana sıkını ağzıma almamı istediğini ya da beni istediğini itiraf ettiğini açıkça hatırlamıyor... Yine de, kafasının karışmasının onu başlangıç noktasına geri götüreceğini beklemiyordum. En azından "*penisleri seviyorum*" aşamasını geçip "*belki de penisleri seviyorum*" aşamasına geldiğimizi sanıyordum. Öyle olmadığımıza göre, içimizde verdiği savaşın, kimliğini tanımlamaktan daha karmaşık olduğunu düşünüyorum.

Kendine karşı dürüst olması gerektiğini söylediğimde gözlerinde gerçek bir korku vardı, sanki erkeklerden hoşlanmak konusunda kafası karışık değil de, bundan korkuyormuş gibi. Bunun neden olabileceğini anlayamıyorum. Yani, adam

beş eşcinsel erkekle yaşıyor, yani açıkça eşcinsel olduğunu açıklamamış olsa da, her queer insanın hayalini kuracağı bir destek sistemine sahip, ama yine de korkuyor?

Kahve masasındaki hacky sack'i alıp havaya atmaya başladım ve Bennet'in neden korktuğunu anlamaya çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Kabul görme mutlak olmayabilir, ancak her geçen gün daha iyiye gidiyor, bu nedenle Bennet'in herhangi bir sosyal damgalama nedeniyle kendinden çekinmesi olası görünmüyor. Profesyonel olmaya aday bir sporcu olmak, eşcinsel futbolcuların norm olmadığı için işleri karmaşıktırabilir, ancak bunun onu engellemeye yetmeyeceğini düşünüyorum. Özellikle de dünya değişiyor ve insanlar sürekli olarak eşcinsel olduklarını açıklarken. NFL de eninde sonunda buna ayak uydurmak zorunda kalacak. Yani, sadece bizim üniversitemizde bile, yakın gelecekte bu değişimi kolaylaştırabilecek birkaç takım arkadaşımız var ve ülkede eşcinsel oyuncular olan tek takım biz olursak çok şaşıyorum.

Sanırım bu dini bir mesele olabilir. Bennet liseyi özel bir Hristiyan akademisinde okudu. Hiçbir zaman dindar bir tip *olduğunu gösteren* bir işaret vermedi, ama bu, sevdiği ve değer verdiği diğerlerinin güçlü görüşleri olmadığı anlamına gelmez. Ayrıca, dindar olmak doğası gereği eşcinsel karşıtı olmak anlamına gelmez, bu yüzden sorun dinse, beş eşcinsel erkekle birlikte yaşayacağını sanmıyorum.

Biriyle kötü bir deneyim mi yaşadı? Kuzenim, kendisini istismar eden bir ilişkide bulana kadar heteroseksüeldi, ama o ilişkiden kurtulduktan sonra bir daha başka bir erkeğe bakmadı. Belki Bennet bir erkekle gerçekten kötü bir deneyim yaşadı ve sonrasında eşcinsel bir ilişki kurma fikrinden vazgeçti.

Kahretsin, belki de bu konuda travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor ve zihni onu inciten kişiden benim de farklı olmadığımı ikna etmeye çalıştığı için çıldırıyor.

Kahretsin. Umarım öyle değildir... Ama eğer öyleyse, bu bir dereceye kadar mantıklı. Muhtemelen aynı durumun tekrarlanmasından korkuyor ve kurban olduğunu itiraf etmekten utanıyor. Bundan utanması gerekmez ama büyük, güçlü sporcuların ortak bir özelliği varsa, o da büyük ve güçlü olmadığımız zamanları itiraf etmekten hoşlanmamamızdır. Bunun bize öğretildiğini mi, yoksa hepimizin sahip olduğu rekabetçi doğadan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Her halükarda, Bennet'in neden benden nefret ediyormuş gibi davrandığını bana söylemekten bu kadar çekindiğini açıklıyor.

Siktir... Ya geçmişteki bir ilişkisi yüzünden gerçekten korkuyorsa ve ben ona çok baskı yapıyorsam? Onu zihinsel olarak incitiyor muyum? Ona

Flashback falan mı? Tanrım, umarım değildir. Peki fiziksel olarak? Onu hiçbir şeye zorlamadığımdan yüzde doksan eminim, ama oldukça ısrarcıydım, bu beni pislik yapar mı?

Evet, ilişkimiz çoğunlukla birbirimize pislik gibi davranmaktan ibaret — daha doğrusu, o pislik olmaya çalışıyor, ben ise pislik olmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum — ama ben bunu aşk dilimiz olarak görmek istiyorum. Şimdi, acaba tamamen yanılıyor muyum, onu gerçekten zorbalık mı yapıyorum diye merak etmeden duramıyorum.

Bu, ilk kez bir şeyi yanlış yorumladığım olmaz.

Beynim tüm bu "ya eğer"lerden kısa devre yapmaya başlıyor ve hacky sack'i ıskalıyorum, top tam alnıma çarpıyor.

Tipik.

Geçmişte, herkesin fark ettiği bir şeyi kaçırdığımda ve yanlış bir şey söylediğimde veya yaptığımda, insanlar sanki bir şaka yapmışım gibi gülüyorlardı. Yıllar geçtikçe, komik olmaya çalışmadığımı itiraf etmenin beni aptal gibi göstereceğini ve çoğu zaman kafamın karışıklığının zararsız olduğunu öğrendim, çünkü dürüst olalım, erkekler duygular gibi ciddi konularda konuşmakta pek iyi değiller. En azından, önceki okulumdaki erkekler öyle değildi.

Buradaki erkekler biraz farklı. Aiden ve Liam, Bennet ile olan karmaşık ilişkimden bahsettiler ve Bennet bile bana yüzeyin altında yatan şeyleri biraz olsun gösterdi. Bu erkeklerin gerçek şeyler hakkında rahatça konuşabilmelerini seviyorum, ama bu da durumu doğru okumamı daha da önemli hale getiriyor. Bu, duyarsız veya kötü biri olarak görünmemi engelleyecek tek şey. Özellikle Bennet ile.

Eğer haklıysam ve geçmişinde bir olay onu bir erkeği sevmeye konusunda yaralamışsa, çok fazla zorlayarak onu istemeden tetiklemek istemem. Yani, muhtemelen yine de zorlayacağım - onun ilgisi konusunda yanılmadığımı gösteren yeterince kanıt gördüm - ama bu konuda daha ince davranabilirim. Daha sabırlı.

"Bu antrenmanlarda birbirimizi zorlamamız gerekiyor," diyor Bennet, ertesi gün antrenmanda her zamanki beş millik rotamızı koşarken.

"Ee?"

"Yani, gripten iyileşmiyorsun, bu da benimle aynı tempoda koşman için bir neden olmadığı anlamına geliyor."

"Ama *sen iyileşiyorsun*. Ve yüzde yüz iyileşene kadar seni geride bırakmayacağım."

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor.

"Öyle diyorsun ama her an ateşi yükselebilir. O ormanda ne olduğunu bilmiyorsun. Bir dakika önce yolun kenarında bayılıyorsun, bir dakika sonra rakunlar seni parçalıyor."

Bennet bir an sessiz kalır, bana yan gözle bakar ve bakışları saf, filtrelenmemiş bir suçluluk duygusuna dönüşür. "Seni terk ederdim."

Ben burun kıvrırım. "Hayır. Bence bırakmazsın."

Bennet dudaklarını büzüp başını sallar. "Evet, sanırım koçtan azar işitmektense sana yardım etmeyi tercih ederim."

"Bana yardım etmenin sebebi bu değil." Yolu takip ederken omuzlarımı kayıtsızca kaldırıyorum, birkaç düzine takım arkadaşımızın üzerinde yürüdüğü için artık beyazdan çok kahverengiye dönmüş karın üzerinde koşuyoruz.

"Bana yardım ettiğin için bunu yapacağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun. Sana karşı hiçbir yükümlülüğüm yok."

"Tabii, öyle diyelim, ama bana karşı zaafın var. Ve bu, benim zor durumda olduğumda asla çekip gitmemenin gerçek nedeni."

"Tamam, A, zorlanmıyorum, sadece gücümü geri kazanıyorum. Ve B, zaafı hoşgörüyü karıştırıyorsun."

Normalde zeytin rengi olan tenine kıyasla neredeyse tebeşir gibi görünen yanaklarındaki lekeler aksini söylüyor, ama ben bunu belirtmiyorum. Doğrudan değil.

"Domates, domates."

"Bu ne demek lan?" Bennet sertçe bağırır.

"Senin için hoşgörü, yumuşak bir nokta. En azından bana gelince."

Ağzını açar, itiraz etmek için sanırım, ama hemen kapatır.

Gülümsemeyi zorla bastırıp, "Söylemiştim" derim.

"Sana katılmıyorum, sadece tartışarak enerjimi boşa harcamak istemiyorum."

"Sen öyle diyorsan. Bil diye söylüyorum, bunu bir zafer olarak görüyorum."

"Benim oynamadığım bir şeyde kazanamazsın." Kısa bir yokuşu tırmanırken kaşları çatılır, ağzından çıkan nefes beyazlaşır.

"Eminim ki az önce kazandım."

"*Eminim ki* sen sadece uyduruyorsun."

"Bunu yaptığım bilinir, ama bu sefer değil. Sen vazgeçtin, yani ben kazandım." "Vazgeçmedim, bunun aptalca bir enerji israfı olduğunu söyledim."

"Aynı şey." Yine omuz silkiyorum.

"Neden her şeye bu cevabı veriyorsun?"

"Sadece sen inatçı olup benim haklı olduğumu kabul etmediğinde bu cevabı veriyorum." "Sen haklı olduğunda bunu kabul etmekten çekinmiyorum."

Normalde buna karşı çıkardım, ama ben olgunlaşıyorum. Ona verebileceğim pek çok örnek var, çoğu onun *düz* sikinin benim vücuduma girip çıkmasıyla ilgili, ama onun tetikleyicilerine dikkat etmeye çalışıyorum.

Ellerimi zayıf bir teslimiyetle kaldırıyorum.

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor.

"Tamam dedim."

"Evet, ama bunu sadece söylüyorsun. Buna inanmıyorsun."

"*Senin* buna inandığını düşünüyorum."

"İnanıyorum," diye homurdanıyor, nefes alışışı sağlıklı olduğunda olduğu kadar rahat değil. "Bana sahadaki tavırlarımdan bahsettin ve haklıydın. Bunu kabul edebilirim."

"Bu bir başlangıç, sanırım."

"Başlangıç ne demek?" Ses tonunda, aynı fikirde olmadığını gösteren bir sertlik var.

"Hiçbir şey."

"Sanki haklı olmanın bir anormallikmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi?" *İnce davran. Onun sikiyle oynamanıza izin verdikten sonra kaç kez eşcinsel olmadığını söylediğini gündeme getirmeyin.*

"Benim kabul etmediğim başka konularda da haklı olduğunu mu söylüyorsun?"

Cevabımı geri tutmak gerçekten acı verici. Çenemi sıkılmaktan ağrıyor, ama hassas davranmam gerekiyor, bu yüzden...

"Bir olasılık olduğunu söylüyorum. Başka bir örnek verebilir misin?" Bu cevap için kendimi zihinsel olarak tebrik ediyorum, çünkü bu *heteroseksüel* erkeğin penisini elimde veya ağzımda tuttuğum hiçbir anı referans almadım.

İki kez. Ama kim sayıyor ki?

"Daha fazla kanıt mı istiyorsun? Bu yüzden seninle tartışmak anlamsız. Asla ilk söylediğim şeyi kabul etmiyorsun."

İtiraz etmek istiyorum ama bu onun argümanını daha da geçerli hale getireceği için yapmıyorum. Ayrıca, belki de haklıdır. Onunla tartışıyorum. Birincisi, çünkü çok seksi, ikincisi ise söylediğim her şeyde bir kusur bulmaya kararlı olduğu için.

Bu gidişle, ben bu oyuna devam edersem bu döngüden asla kurtulamayız.

"Haklısın. Haklı olduğumda bunu itiraf etmekten çekinmediğini kabul ediyorum." Ona dürüst olmasını söyleyip durduğum için, ikiyüzlü olmak istemediğimden, bu bariz yalanı söylerken parmaklarımı çaprazlıyorum.

Ağzı sudan nefes almaya çalışan bir balık gibi olduğu için, bunu beklemediği belli. Dudakları çok güzel olduğu için, bu ifade ona şaşırtıcı bir şekilde normalden çok daha sevimli geliyor. Sanırım yakışıklıysan, aptalca yüzler bile çekiciliğini azaltamaz. Ama bu sevimli an, geldiği kadar çabuk geçip gidiyor. Yüzü yine ifadesiz maskesine dönüşüyor. Yakışıklı, ama yine de ifadesiz.

"Konuşmayı kesebilir miyiz? Kaslarım bu kadar zayıfken koşmak zaten yeterince zor. Konuşmak zorunda kalarak işi daha da zorlaştırmak istemiyorum."

Akıllıca bir espri yapmak yerine tamam demekle kendimi bir kez daha hayali olarak sırtımı sıvazladım — bu hassas işi çok iyi beceriyorum — sonra birdenbire yüzüstü yere düştüm.

"Ne oluyor dostum?" Bennet durur ve bana dönerek bakar, ben de sırt üstü yuvarlanıp otururken ayak bileğimde hafif bir ağrı hissederim. *Kahretsin.*

"Haklı olduğumu kabul edebileceğini kanıtlamak için bir şans daha ister misin?" Ona gözlerimi kısarak bakıyorum.

Gözleri kafatasının arkasına doğru kaydıldıktan sonra, hala yerde oturan bana odaklanır ve dehşetle büyür. "Siktir. Cidden mi? Ne kadar kötü?"

Ayak bileğimi ovuşturarak hassas bir şekilde kontrol ettim. "Sanırım sadece burktum, ama kesinlikle koşmamam lazım. Geri dönmeme yardım edebilir misin?"

"En azından bugün çok yavaş olmamın bir faydası oldu. Sahadan sadece bir mil kadar uzağa geldik." Bennet bana elini uzatır ve beni kaldırır, ben de kolumu onun omzuna atarken o da kolunu belime dolamıştır.

Onun yakınlığı yüzünden midemdeki heyecan o kadar şiddetli ki, ayak bileğimdeki ağrıyı neredeyse unutuyorum. Bu hoş bir dikkat dağınıklığı, ama çok çabuk her şeyi kaplıyor ve her adımda kalçalarımızın birbirine değdiğini fark etmemek için boş elimi sıkıca yumruk yapmaya odaklanmamı gerektiriyor.

Neredeyse hiç bu kadar yakın olmadık — onun penisini okşadığım zamanları saymazsak — ama o zamanlar tamamen cinsel dokunuşlardı, oysa bu... şefkatli mi? Sevgi dolu mu? Seksten başka bir şey.

Bir erkek arkadaşımın bana dokunacağı gibi.

Odaklan, Damien. O seni öyle görmüyor... henüz.

O bir mili bitirmemiz, takım arkadaşlarımızın çoğunun beş mili bitirmelerinden daha uzun sürüyor, ama sonunda koçun sinirli homurtusu eşliğinde geri dönüyoruz. "Ne oldu şimdi? Onun gribini mi kaptın?"

"Ayak bileğim burkuldu."

"Siktir." Koç ellerini beline koyar ve derin bir nefes alır, sonra Bennet'in gözlerine bakar. "Tamam, onu antrenöre götürün, sonra da ofisime gelin. İkiniz de iyileşene kadar antrenmandan muafsiniz, ama izinli olduğunuz süre boyunca çalışmanız için size bazı filmler vereceğim."

"Koç, ben artık hasta değilim. Ben..." Bennet'in itirazı, koçun alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırmasıyla yarım kalır.

"Yani o koşuda benim doksan yaşındaki büyükannem gibi sürünerek koşmuyordun, öyle mi?" Bennet yüzünü buruşturunca, "Ben de öyle düşünmüştüm. Antrenör, sonra da ofisime gelin."

İkimiz de biraz moralimiz bozulur. Ona yakın olmak için bir neden daha bulmuş olmama rağmen, koçun onu antrenmana almaması beni de onun kadar üzüyor ve bunun öfkesini benden çıkaracağını tahmin ediyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, Bennet bana binaya doğru topallayarak yürümeme yardım ederken.

"Beni yine antrenmandan attırdığın için mi?" Sesindeki eğlenceli ton olmasaydı, bir dizi hakaret almaya hazır olurum. *Şaka mı yapıyor?*

"Evet."

"Bu sadece kondisyon çalışması." Derin bir nefes aldı. "Ve dürüst olmak gerekirse, birkaç gün daha dinlenmek iyi olabilir. Grip beni mahvetti."

"Kıçından bahsetmesen olur mu?"

"*Kıçından* bahsetmiyordum. Mecazi bir ifadeydi."

"Bu, kafamda silemediğim bir görüntü oluşturduğu gerçeğini değiştirmez," diyorum dişlerimi sıkarak. *Bu hala ince bir ifade, değil mi? En azından kibar bir ifade.*

"Tabii ki öyle." Bennet'in gözlerini devirdiğini görmekten çok hissediyorum. "Senin tek bir şey düşünüyorsun."

"Kolun belime dolanmış, elin kalçamda ve kıçından bahsettin. Aklım nereye gitmeli?"

"Olması gereken yerde değil."

"Tabii ki, ama durum bu. Bu yüzden sana bu konuyu konuşmamanı söyledim."

"Konuşmuyorum. Bu konuya takıntılı olan sensin. Ve sakın sert espri yapma yoksa seni antrenörün yanına tek başına bırakırım." "Siktir, şimdi yaptın işte."

"Ne?"

Bacaklarımın arasında belirgin bir şekilde belirginleşen ve artık gizleyemeyeceğim bir şeyi işaret ediyorum. "Sen 'sık' dedin. Senin yanında o kadar sertleşiyor ki, pantolonumun içinde sıkışıp kalmak gerçekten acı verici. Ve bu şekilde antrenörün yanına gidemem, bu yüzden... Hiçbir şey denemeyeceğim, sadece çabucak halletmem gerekiyor."

Keşke onunla dalga geçtiğimi söyleyebilseydim, ama ne yazık ki öyle değil. Birbirimize sürtünerek geri dönerken yarı ereksiyon oldum ve kışlar hakkında konuşmaya başladığımızda tam anlamıyla bayrak direği gibi oldu. Bana yaptığı etki bu, doğru pantolonla gizleyebilirdim belki, ama eşofmanla olmaz. Bu durumda antrenöre gidemeyeceğime göre, bunu düzeltmem gerekecek.

Onun sınırlarını ihtiyatlı bir şekilde zorlamaya çalışmak buraya kadarmış.

"Sen hayal görüyorsun. Dışarı 30 derece ve ben seni tutarken sen onu çıkarıp mastürbasyon mu yapmak istiyorsun?"

Kabul ediyorum, rahatlamaya ihtiyacım olduğunu düşünmekten öteye geçemedim, bu yüzden bunun ne kadar berbat olduğu konusunda haklı. Etrafımıza bakıp seçenekleri değerlendiriyorum ve sağımızdan birkaç metre ileride binanın köşesini görüyorum.

"Bizi köşeye götür ve etrafı gözetle." "On sayana kadar bekleyemez misin?"

"Bu işe yarsa bile, kolunu tekrar bana doladığında aynı sorunla karşılaşacağım. Tek yapman gereken beni duvara yaslamak ve arkayı dönmek."

İncelik binayı terk etmiş olabilir, ama olumlu tarafı, bu gelişme Bennet'e katılma baskısı olmadan biraz göz ziyafeti sunacak. *Belki bu da incelik sayılır?*

Bennet, kaçakların veya koçların hiçbirinin bizim yönümüze bakmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. Sonra bizi köşeyi dönüp gözden kaybolmamızı sağlıyor. "Bunu yaptığımı inanamıyorum."

"Sen hiçbir şey yapmıyorsun. Sen nöbet tutuyorsun."

"En azından soyunma odasına gidebilirdik. Orası daha sıcak ve ben de nöbet tutmak zorunda kalmazdım. Seni duşlara atabilirdim."

"Takım arkadaşlarımızın çoğu o binada. Ben bu haldeyken onlardan birine rastlamak ister misin?"

"Siktir. Tamam, sadece... acele et." Bennet, başımı yaslayabilmem için ön kolumu duvara dayamama yardım ederken, diğer elimle pantolonumu aşağı çekip sikimi serbest bırakırım.

Aşırı hassas tenimdeki kumaşın yokluğu, yaklaşık iki saniye boyunca anında rahatlama sağlar. Sonra penisim seğirir ve devam etmem için beni teşvik eder. Onu elimle tutup, sürtünmeden veya dengemi kaybetmeden cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde pompalama yapmaya başlarım, basınç ve sürtünmenin birleşimi tatmin sağladıkça yumuşak bir şekilde inlerim.

"Sessiz ol," diye sertçe fısıldar Bennet.

Tam o anda başımı kaldırıp onun başını çevirdiğini gördüm, bu da bana onun manzarayı izliyor olabileceği izlenimini verdi. Bu ilham verici bir düşünceydi, sikim de bundan hoşlanmış gibiydi ve başka bir iniltiyi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırmam gerekti. Bunu yaptım, ama Bennet tekrar tısladı, "Ciddiyim, sessiz ol."

"Ses çıkarmadım ki."

"Sikini pompaladığını duyabiliyorum. Yumruğun pelvisine her vurduğunda şapır şapır ses çıkarıyor."

"Acele etmemi söyleyen sensin." "Daha sessiz acele et."

Yakalanma riski, ki bunu kimin yapacağı düşünülürse pek de tahrik edici değil, ve içinde bulunduğum garip durum arasında, işler istediğim gibi gitmiyor. Yumruğumun içinde kayan sikim hala inanılmaz bir his veriyor, özellikle de gözlerini kaçırıp kaçırmadığı belli olmayan bir seyirci varken, ama bu tek başına beni sonuca ulaştıracak kadar inanılmaz değil.

Beni doruğa ulaştıracak başka bir şeye ihtiyacım var, ama sadece bir elim boş ve Bennet'i bana yardım etmesi için zorlayamam, çünkü bu çok kaba bir hareket olur. Muhtemelen zaten o sınırı aşmış durumdayım, ama umarım tek başıma yaptığım bu seans gri bir alana girer.

"Bitirdin mi? Son adamlar da koşularını bitiriyor."

"Elimden geldiğince hızlı yapıyorum." Dişlerimi sıkarak bu sözleri zorla söylerken, pompalarken ön kolumdaki kaslar dalgalanıyor.

Bennet bana dönerek, masmavi gözleriyle gözlerimi yakıyor. "Eğer hemen gelmezsen, yemin ederim. Seni eğip, bir hafta boyunca oturamayacağın kadar sert bir şekilde kıcını çalıştıracam."

Kahretsin. Bennet'in bunu söylemesine neyin sebep olduğunu bilmiyorum, ama onun beni sertçe becerdiği görüntüsü işe yarıyor ve önümdeki duvara boşalıyorum. Ama sadece boşalmıyorum, patlıyorum, o kadar sert ve hızlı ki, görüşüm bulanıklaşıyor ve vücudum, yüzüme doymun bir gülümseme konduran coşkulu bir sis içinde sallanıyor.

En azından Bennet bana sırtımayı kesmem için fısıldayarak bağırdığında öyle olduğunu varsayıyorum. "Ve sikini kaldır," diye azarlıyor, ama ben onun sikime baktığını fark etmeden önce.

"Ortalık temiz mi?" diye soruyorum, kendimi saklayıp bel bandımı karnıma geri yerleştirirken.

"Bilmiyorum, sadece... Seni antrenöre götürelim."

Bennet kolunu tekrar belime dolamadan önce, Koç köşeden başını uzatır ve ben, duvara bıraktığım şeyi saklamak için, duvara biraz daha yaklaşıyorum. Neyse ki, Koç'un bakışları benden çok Bennet'e sabitlenmiş gibidir.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"İşemesi gerekti," diye patlar Bennet, başparmağıyla beni göstererek. "Soyunma odası yirmi adımdan daha az uzaklıkta."

"Ben de aynı şeyi söyledim, ama o yetişebileceğinden emin değildi." Bennet kolunu belime doladı, bana yürümede yardım etmeye hazırды.

"Tek ayak üzerinde zıplamak işleri gerçekten zorlaştırdı," diye ekledim, Bennet'in bana verdiği çimdik bir gösterge ise, pek de yardımcı olmadı.

Koç, Bennet sabrını bulmaya çalışırken yaptığı gibi başını sallar. Bu bakışı çok iyi bilirim, ama genellikle insanların kızgın olmaktan çok sinirli olduklarını gösterdiği için, sanırım bir sorun yok.

"Sen de işemek mi istiyorsun, Bennet? Yoksa ikiniz sonunda onu antrenöre götürebilecek misiniz?" diye sorar koç.

"Kıç" kelimesini duyduğumda gülmeme engel olamıyorum - görünüşe göre beynimden çıkanlar çocukça mizahımı daha da kötüleştiriyor - ama Bennet kendini tutuyor ve özür gibi bir şey mırıldanıyor, sonra beni kapıya yönlendiriyor.

Birkaç dakika sonra, hala gülümserken, antrenman masasında bileğimi sargı yaptırıyorum. *Beni mastürbasyon yaparken izledi ve kaçmadı. Bir adım ileri, sıfır geri.*

Bennet

Güneş daha yeni doğmuş, ama ben tamamen uyanığım. Gece boyunca antrenmanda olanları düşünerek uyanık kaldım.

Damien işlerini hallederken bana nöbet tutmamı istediğinde, öfkelen dim, bunun benim cinselliğimi sorgulamak için yaptığı bir başka girişim olduğunu düşündüm. Heteroseksüel olmadığımı kanıtlamak için.

İlk içgüdüm onu itip, görmemem gereken bir şey görmeden oradan kaçmaktı. Şimdiye kadar onun penisini birkaç kez görmemiştim, ama hiç uzun uzun bakmamıştım ve bakmayı da düşünmüyordum. Sonra o, *onun durumunda* onu binaya sokmanın riskli olacağını doğru bir şekilde belirtti, ben de kendimi onu köşeye götürürken buldum.

Ve benim için tam bir kabus a dönüşen bu olay, onun uzun, kalın penisini gizlice dikizlememle sona erdi ve yemin ederim ağzımın suyu akmaya başladı. Donakaldım, nöbet tutmam gerektiğini tamamen unuttum ve o elini penisinin etrafına dolayarak hızlı ve sert bir şekilde pompalamaya başladığında...

Gözlerimi başka yere çevirecek gücü nereden bulduğumu bilmiyorum, ama Tanrıya şükür buldum, yoksa onun kadar sertleşmiş olurdum. O kadar seksi görünüyordu ki, tek bir amaçla yoğun bir şekilde boşalmak için çabalıyordu.

Ne yazık ki, başka yere bakmak gördüklerimin hatırasını ya da mastürbasyon yaparken çıkardığı sesleri silmedi. Kafamda alıştırma lar yapıp, derinin çarpma sesini bastırmaya çalıştım, bu kesin bir çözüm değildi, ama en azından kendi penisimi kontrol altında tutmam için yeterince etkili oldu.

Onun duvara boşalmasını izlemek... Sessiz bir çığlık atarken ağzı açık, sessiz kalmaya çalışırken göğsü şişmiş ama hareket etmiyordu ve yumruğunun içindeki penis zonkluyordu.

Eminim ki, koç ve birkaç takım arkadaşımızın bizim bulunduğumuz yere doğru geldiği gerçeği, benim de kendiminkini yapmamı engelledi. Şu anda, gözlerimi her kapattığımda bu görüntüyü tekrar tekrar göreceğimi hissediyorum... sonsuza kadar.

Ve onu bitiş çizgisine ulaştırmak için kışını çalıştırmakla ilgili söylediklerime gelince, bunu çok yakından incelemek istediğimden emin değilim. Onu şaplaklamak mı yoksa başka bir şey mi demek istediğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim, hayatımda hiç böyle bir düşünceye kapılmadığım ve o anda ağzımdan çıkan bu sözlerin benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmediğim.

Yani, *sapkınlık*. Ne zamandan beri sapkınlığa ilgi duyuyorum?

Damien'i rakibim olarak görmekte çok başarısızım. Bu odada, spermleri benim sikimi kaplarken, zayıflığa boyun eğmeyeceğime yemin etmemin üzerinden sadece iki gün geçti. *Yine*. Sonra onun kendini tatmin etmesini dinledim, *bana* yakın olduktan sonra bunu yapma ihtiyacı hissetti ve ben de geceyi o anı tekrar yaşayarak geçirdim.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Ona karşı hissettiğim çekiciliğe karşı koyabileceğimi sanmıyorum. Artık bunu istediğimden de emin değilim.

Bu tehlikeli bir düşünce, eğitim partneri olarak eşleştirildiğimizden beri mücadele ettiğim bir düşünce. Ama vücudum da aynı şekilde direniyor ve bu içsel mücadeleden yoruldum. Tamamen pes ettiğimden değil, hala eşcinsel bir erkek olarak yaşamaya niyetim yok, tabii eşcinsel doğru bir tanımlama ise, ama bazı temel dürtülerimi tatmin etmek cennet gibi geliyor. Ve bu kadarla kalırsa, ailemi veya kariyerimi riske atmış olmayacağım.

Odam giderek aydınlanırken, yatakta daha fazla uzanmanın bir anlamı olmadığını anlıyorum. Uyku gelmeyecek. Bu yüzden kendimi aşağıya kahvaltıya sürüklerim ve Aiden'ı kanepede uyanık ve sessizce telefonuyla uğraşırken bulurum.

Odaya girip ona doğru ilerlerken başını kaldırıyor. Yanına otururken "Senin için erken bir saat" diyor.

"Uyuyamıyorum."

"Antrenman yapamadığın için kendini suçluyor musun?"

Dudaklarımın köşesi gülümsüyor. "Beni iyi tanıyorsun. Sen neden bu kadar erken kalktın?"

"Denver'da katılmak istediğim bir konferansın biletleri bugün satışa çıkıyor."

Eğlenmek için konferansa gitmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum, ama Aiden'in bilgiye olan tutkusu benim futbola olan tutkum gibi. "Ne tür bir konferans?"

"Protezlerde yapay zeka kullanarak kullanımlarını ayarlamak ve optimize etmek için bir öneri yapan bir adam var."

"Yani ne demek oluyor bu?"

Bana her şeyi basit bir dille açıklamaya alışkın olduğu için sırtıttı. "Protezleri daha sezgisel hale getirecek."

"Bu Terminator durumuna benzemiyor mu?"

"Tanrım, o film herkesin yapay zeka anlayışını mahvetti." Bana bir kitap uzattı ve arka kapaktaki koyu saçlı adamın resmini gösterdi. "Kier, yapay zekayı vücudun sinir sistemine bağlamaya çalışıyor."

Resimdeki adam, Aiden'in sahip olduğu aynı çalışkan, profesör havasına sahip, ancak bir konuda uzman olmak için çok genç görünüyor, tıpkı Aiden'in bu kadar zeki olmak için çok genç görünmesi gibi. Onu yirmili yaşların sonlarında tahmin ediyorum, en son teknolojiler hakkında dersler vermek için etkileyici bir yaş.

"Terminator benzetmeni anlıyorum," diyor Aiden, "ama daha iyi bir karşılaştırma Luke Skywalker'ın biyonik kolunun nasıl çalıştığı olurdu."

"Hadi canım, bu çok havalı."

"Öyle. Bu yüzden uyanığım. Konferansın biletleri çabuk tükenecek ve yerimi ayırtmak istiyorum." Aiden saatine bakar ve "On dakika" diye mırıldanır. Sonra telefonunda bir pencere açar ve haber spikeri "*Son Dakika Haberleri*" diye bağırır ve yaklaşan seçimlerle ilgili bir şeyler söylemeye başlar. Ancak ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum, çünkü ekrana baktığımda haber spikerinin bir balık olduğunu görüyorum. Çocukken izlediğim SpongeBob çizgi filmindeki bir karaktere ürkütücü bir şekilde benzeyen bir balık.

"Ne izliyorsun?" diye soruyorum. "Bikini

Bottom News."

"Bir daha söyler misin?"

"Bikini Bottom News. Bilirsin, SpongeBob'dan."

"Yani, bu bir parodi mi?" Balığın ağzını izliyorum, ki bence bu sadece vücudun bir parçası gibi görünmesi için boyanmış bir yumruk, sanki konuşuyormuş gibi hareket ediyor.

"Hayır, bu gerçek haberler. Tam bir program değil, sadece küçük haber parçaları." İzlediği videoyu kapatıp ekranında geziniyor ve düzinelerce başka videoyu gösteriyor.

Bu mantıklı gelmiyor. Aiden tanıdığım en zeki adam, bu yüzden haberleri bir çizgi film karakterinden aldığı fikri... hayır. "Ciddi olamazsın."

"Nasıl geldiğini biliyorum. İnan bana, ilk başta ben de aynı şeyi düşündüm, ama şaşırtıcı derecede bilgilendirici. Ve tarafsız."

"Konuşan bir balık." Ona göz kırpıyorum.

"Gündemi yok. Sadece gerçekleri söylüyor, başka bir şey değil. Bu biraz ferahlatıcı."

Onunla birkaç klip izledim ve kabul etmek bana zor gelse de, balığın oldukça açık sözlü olduğu tartışılmaz. Bir nevi ferahlatıcı.

"Tanıdığım en zeki adam nasıl böyle bir şeye başlar?" diye soruyorum, çünkü bu Aiden'a hiç yakışmıyor.

"Damien. Ders başlamasını beklerken onu izliyor."

Bilmeliydim. Bu çok... Damien'e göre.

Küçük gerçeklerden oluşan haberleri konuşan bir balıktan almak hem tarafsız hem de eğlenceli olurdu ve Damien'in bu küçük parçası ona o kadar yakışıyor ki, yüzümden hüznü gülümsemeyi silmek zor oluyor.

Damien ile geçirmek zorunda kaldığım zaman arttıkça, antrenman partnerimin sevimli bir sadeliği olduğu daha da belirgin hale geldi. Eskiden bunun bir rol olduğunu, beni kışkırtmak için kasten sözlerimi çarpıtarak masum görünmek için yaptığı bir şey olduğunu düşünürdüm. Ama Aiden'ın da belirttiği gibi, onun sadeliğine aslında olmayan bir neden atfediyorum. Damien sadece anı yaşıyor, zihnindeki zikzaklı düşüncelerin onu götürdüğü yere gidiyor.

Ve lanet olsun, bu düşünceler onu çok tuhaf yerlere götürüyor.

Son iki ayda, hayatım boyunca yaşadığımdan daha saçma sapan konuşmalar yaptım, ama garip bir şekilde, bu konuşmaları futbol, okul, hatta genel olarak hayat hakkında yaptığım daha anlamlı konuşmalar kadar kolay hatırlıyorum. O anda, zombiler, köpekler ve aklına gelen diğer saçmalıklardan bahsettiğinde çok sinirlenmişim, ama geriye dönüp baktığımda... Antrenmanı ilginç hale getirdi, orası kesin.

Adam kesinlikle tuhaf, ama sanırım bunu seviyorum.

Kahretsin. Eğer bu doğruysa, hissettiğim çekim sadece fiziksel olmaktan öte olabilir ve eğer sadece vücudunu değil, adamı da seviyorsam... Hayır. O konuya girmeyeceğim. Adamı eğlenceli bulabilirim ama ondan hoşlanmam. Onunla yatmak için ondan hoşlanmam gerekmez. Bu, Üniversite Flörtleri 101 gibi bir şey.

Ayrıca, onunla yatıp *yatmayacağıma* bile karar vermedim. Belki bir dahaki sefere onu gördüğümde sikim sertleşmez. Belki pantolonunu

belki de...

Aiden'in telefonu çalar ve hatırlatma mesajı onu biletini satın almak için aceleye getirir, elleri Taylor Swift'in konserine bilet almaya çalışan bir genç kız gibi titrer. Satın alma işlemi tamamlandığında, zaferle yumruğunu havaya kaldırır ve rahat bir nefes alarak kanepenin arkasına yığılır.

"Konferanslar senin gibi bir dahinin tam da ilgisini çekecek türden olduğunu biliyorum, ama lanet olsun, sanki piyangoyu kazanmış gibi görünüyorsun," diyorum ona.

"Evet, tabii. Bu biletler için çok fazla rekabet var, bu yüzden bir tane alabileceğim garanti değildi. Ayrıca, şuna bir bak." Aiden hala elimde tuttuğum kitabı işaret eder. "Akıllı ve yakışıklı. Onu şahsen görmekten çekinmem." Yazarın resmine tekrar bakarım ve bana özel bir şey hissettirmese de, biraz yaşlı bir adam için yakışıklı olduğunu düşünürüm.

"Profesörlerin senin tipin olduğunu bilmiyordum." Onu kızdırarak yüzünün kızarmasına gülerek koluna hafifçe vuruyorum.

"Özellikle profesörler değil, sadece... Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olanlar." Kitabı geri alır ve kapağı yukarı, yazar fotoğrafı aşağı gelecek şekilde çevirir.

"Bu çok klişe."

"Dolgun göğüslü sarışınları seven adam diyor."

Birkaç ay önce bu harika bir cevap olurdu, ama artık bunun doğru olduğundan emin değilim. Damien geldiğinden beri ne göğüslü sarışınları ne de başka birini kovaladım. Ve bil bakalım, o pislik de sarışın.

"Touché." İtiraz etmenin ona, kendime bile cevap vermeye hazır olmadığım, ona ise hiç cevap veremeyeceğim sorular sorması için bir neden vereceğini bildiğimden iç çekiyorum.

Ne yazık ki, bu sorular bütün gün aklımdan çıkmadı ve o öğleden sonra Damien'in kapısını çalarak Koç'un bize ödev olarak verdiği filmi izlerken de hala zihnimin bir köşesinde duruyordu.

Doğal olarak, bu, daha başlamadan sinirlerimin çok gergin olduğu anlamına geliyor. Damien, geniş göğsünü saran beyaz tişörtü ve kalçalarına kadar uzanan gri eşofman altı ile kapıyı açtığında sinirlerim daha da gerginleşiyor. Herhangi bir yerini göstermiyor olsa da, nedense gömleksiz halinden daha samimi bir görüntü veren çıplak ayakları dışında, yine de son derece günahkar görünüyor.

"Hadi şunu bitirelim," diye homurdanarak onu itip geçiyorum.

Yolumdan çekilirken, "Kızgın Lucy geldi. Bu eğlenceli olacak," diye mırıldanır.

"Buna sevinmem mi gerekiyor?" Kanepesine doğru yürüdüm ve köşedeki koltuğa oturdum, sözlü atışmaya hazırdım. "Sadece antrenmanı kaçırmakla kalmıyorum, aynı zamanda ikimiz odada yalnız kaldığımızda her seferinde sikini çıkarıyorsun ve ben bu boka maruz kalmaya pek de hevesli değilim."

Damien, yürüyüş botuyla mutfığa topallayarak gider, dairesindeki tereyağı kokusunun kaynağı olan bir kaseyi alır ve kanepenin karşı ucuna otururken onu önümüzdeki sehpa koyar. "İkimizin de sikleri duşta ortaya çıktı, sonra da senin odanda, ki bunu sen istedin bu arada."

Onunla tartışmak, bedenimin dürtülerine boyun eğmediğimi hissettiriyor, bu yüzden bu saçma tartışmaya katılıyorum. "Hâlâ bu mazereti kabul etmiyorum. Ve dün sana sikini çıkarıp masturbasyon yapmanı istediğimden eminim."

"İzlemek zorunda değildin." Başını geriye eğip ağzına birkaç tane patlamış mısır atıyor, bu da gırtlığındaki elma çekirdeğinin çıkıntı yapmasına neden oluyor ve bu da midemde kelebekler uçuşuruyor.

"İzlemedim," diye ısrar ettim.

"Bu yalanı tekrarlamak onu doğru yapmaz."

"İzlemedim, ama gördüm evet. Birkaç metre uzaktaysan görmemek zor. Bugün yine aynı şeyi yapma."

"Bana dokunma, dokunmayayım. Popcorn ister misin?" Ulaşabileceğim şekilde kaseyi uzattı.

Elimi kaseye sokup bir avuç dolusu alıyorum ve televizyona dönerek, yemek yerken seksi boğazının hareketlerini görmek zorunda kalmam. "Koçtan gönderdiğim videoları aldın mı?"

"Evet." Uzaktan kumandayla oynayarak ilgili videoları açar ve telefonunda videolarla ilgili notları kontrol eder. "Koç, Pacheco ve Tindall'ın birbirleriyle nasıl oynadıklarına dikkat etmemizi istiyor." Bu maçta bizim pozisyonlarımızı (alıcı ve köşe) tutan profesyonel takımlardaki iki oyuncuyu kastediyor. "Tindall, Pacheco'nun topu yakalama yeteneğini engellemeden onu sıkıştırmada oldukça iyi ve Pacheco'nun açık alan bulmak için birkaç kaçma hareketi var. Koç, senin de bunları taklit edebileceğini düşünüyor."

"Bu maçı hatırlıyorum," diyorum ilk oyun başladığında. "Lise son sınıftaydım. Buraya gelmeden önce babamın beni götürdüğü son maçtı." Üniversitede futbol oynamak, eskisi gibi profesyonel maçlara gitmeme izin vermiyor, bu da ikimizin birlikte izlediği son maç oldu.

"Çok maça gittin mi?" Damien ağzına bir tane daha mısır tanesi atar, ama duruşu çok gergin olduğu için yakalayamaz ve mısır tanesi dudağının köşesinden seker.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, en azından yılda bir kez. En azından üniversiteye başlayana kadar."

"Harika." Aynı hareketi tekrarlar, bu sefer popcorn'u ağzında tutar, ama hala biraz fazla gergin olduğu için onun sıradan bir sohbet yaptığını düşünemiyorum. Çaballıyor, ama bir şey onu rahatsız ediyor. "Sanırım bu yüzden ödül olarak ayakkabıları seviyorsun. Maçlara gitmek özel bir şey değil."

"Tabii ki özel. Kalabalığın enerjisi, yiyecekler, hatta hava durumu bile her maçı benzersiz kılıyor."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Top Stallions'da." Ekranı ve izlemem gereken Denver takımının alıcısını işaret ediyor.

Kanepeden uzaktan kumandayı alıp duraklat düğmesine basıyorum. "Neden hiç maça gitmedin?"

"Neden soruyorsun?" Damien, bir parça patlamış mısır çiğnerken çenesi neredeyse kilitlenmiş durumda.

"Çünkü genelde çeneni kapatmazsın ama şu anda neredeyse hiç konuşmuyorsun.

Ayrıca, söylediğin her şeyin bir keskinliği var." "İçimdeki Lucy'yi ortaya çıkarıyorum."

Ah. Damien'e karşı genellikle - neredeyse her zaman - biraz kaba davrandığımı biliyorum, ama bunu onun yaptığı bir şeye tepki olarak kendime haklı çıkardım. Oysa şu anda tek yaptığım bir anıyı gündeme getirmektir ve o zamandan beri huysuz davranıyor. Anılarım onun bu tavrının sebebi olamaz, ama şimdi o bunu işaret ettiğine göre, benim ona karşı yaptığım gibi, benimle ilgili olmayan bir konuyu bana olan öfkesini haklı çıkarmak için kullandığını görebiliyorum.

Öyle biri olmak istemiyorum, ama bunu nasıl önleyeceğimi de bilmiyorum. Onunla olmaz. Aramızdaki dinamik o kadar... kökleşmiş ki.

"Neden hiç maça gitmediğini söyleyecek misin?"

"Neden eşcinsel olmadığını bana söyleyecek misin?" Dudaklarımı sıkıştırdığımda, "Öyle düşünmüştüm" diye homurdandı.

Oynat düğmesine basıp uzaktan kumandayı yanımdaki yastığa atıyorum, Damien ellerimin ne kadar sıkı yumruk yaptığını görmesin diye kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

Üç saniye sonra, ekranı duraklatan o oldu. "Canlı maçları izlemeye paramız yetmiyordu."

Ben de öyle tahmin etmişim, ama bunu yüksek sesle söylemek ona açıkça acı veriyor, yine de söyledi. Onun beni alt etmesine izin veremeyeceğimden mi, yoksa sırrımı saklamaktan yorulduğundan mı bilmiyorum, ama kendimi karşılıklı bir itirafta bulunurken buluyorum ve "Eşcinsel olsaydım ailem beni reddederdi" diye mırıldanıyorum.

"Oh." Damien'in alnında bir çizgi belirir. "Yani, istismar falan görmedin mi?"

"İstismara uğradım mı?" Az önce itiraf ettiğim şeyin şoku, onun sözlerini tekrar ettiğimde iki katına çıktı. "Neden böyle düşündün?"

"Her seferinde, yani, biz... yani, sen çıldırırsın. Belki de kötü bir deneyimi yeniden yaşıyorsundur diye düşündüm."

Dolaylı olarak, her seviştiğimizde kötü bir deneyimi yeniden yaşadığımı söyleyebilirim, ama bu benim değil, amcamın deneyimi. Ve benim yaşamak istemediğim bir deneyim. "Hiç istismara uğramadım. Sadece ailemi kaybetmek istemiyorum."

"Yani hayatının geri kalanında kadınları seviyormuş gibi mi davranacaksın?" Damien'in çenesinin ne kadar düştüğünü görseydim gülerdim, ama onun gerçekten utanç duyduğunu bildiğim için gülmedim. "Bu..." diye kekeledi. "Neden?"

"Numara yapmıyorum."

"Gerçekten kadınlardan hoşlanıyor musun?"

"Onları tercih ederim..." Kot pantolonumdaki bir ipliği çekmeye odaklanıyorum. "...yüzde doksan dokuz oranında."

"Peki ya geri kalan yüzde bir?"

Gözlerim pantolonuma sabitlenmiş durumda, çünkü onun gözlerine baktığımda, görmezden gelmeye çalıştığım her şeyi itiraf edeceğimi hissediyorum.

"Bunu anlamamaya çok uğraşıyorum."

Damien

Bennet'in kot pantolonundaki gevşek ipliğe dalmış gibi davranmasını izlerken ağzım birden kurudu. Sanırım bana bakmaya cesaret edemediği için.

Kutsal itiraf.

Soyunma odasında ilk itiraf ettiği şey, bana karşı sıcak davranıp sonra her karşılaşmamızdan sonra soğuk bir şekilde geri çekilmesi... Hepsi birbirini tamamlıyor. Bennet, belki *benimle* ilgili olanlar hariç, kendini eşcinsel olarak tanımlamıyor.

Ve bu onu korkutuyor.

Onu anlamak istiyorum, ama gerçekte anlamıyorum. Ailem her zaman kim olduğumu kabul etti, bu yüzden kiminle çıktığımın ilişkimizi nasıl etkileyeceğini hiç sorgulamak zorunda kalmadım. Muhtemelen Bennet de bunu hiç sorgulamak zorunda kalmamıştı, ta ki ben ortaya çıkıp onun rahat hayatını bozana kadar.

Beni uzaklaştırmak için bu kadar çaba göstermesine şaşmamalı. Ben onun kıyameti gibiyim, tüm hayatını havaya uçurabilecek bir atom bombası. Ve onarılamaz zararlar verebilecek çoğu şey gibi, tehlikeye rağmen bana çekiliyor.

Egom bu fikri olması gerekenden çok daha fazla seviyor.

Bennet hakkında başından beri haklı olduğum için, yürüyüş botuyla olabildiğince küstahça ortalıkta dolaşmak istiyorum. En azından benim açımdan öyle. Ama nihai hedefim hala onu kazanmak ve ailesini kaybetme korkusunu görmezden gelirimsem bunu başaramam.

"Karşı çıkacaklarından emin misin?" diye soruyorum ona. "Yüzde doksan dokuzu değil de yüzde birini tercih ettiğini anladıysan?"

"Daha önce de yaptılar."

Yalan söylemeyeceğim, bu beni çok üzdü, ama bunu son söz olarak kabul etmiyorum. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmeden bunu yapamam.

"Bu dini bir mesele mi? Bu yüzden mi özel bir Hristiyan okuluna gittin?"

Bennet hala bana bakmıyor, ama en azından başını sallıyor. "Sanmıyorum. Büyürken kiliseye çok giden bir aile değildik, ama belki beni Hristiyan okuluna göndermek ailemin düşüncesini etkilemiştir? Aslında bu sorunu çoğunlukla babam yaşıyor, ama o hiçbir zaman İncil'in etkisinden bahsetmedi."

Sesimin tonunu yumuşak tutarak, Bennet'in kırılmadığımı, sadece merak ettiğimi anlaması için, "Din değilse, gerekçesi nedir?" diye soruyorum.

Bennet doğru kelimeleri bulmaya çalışırken yanağını ısırıldığını görebiliyorum. "Bence erkeklerin flört etmesine karşı çıkıyor çünkü bunu iğrenç buluyor. Kullandığı kelimeyi hatırlıyorum, 'doğal olmayan' demişti."

"Doğal olmayan mı?" Sesim artık o kadar yatıştırıcı değil, ama takıntımın nesnesini korkutmayacak kadar sakın tutmayı başarıyorum. Onu kaçırmayacak kadar. Sonunda bana bakıyor, mavi gözlerinde utanç gibi bir şey var.

"Kullandığı kelime buydu. Dürüst olmak gerekirse, bir yanımda bunu anlıyor, çünkü iki erkek heteroseksüel bir çiftin yaptığı gibi bir aile kuramaz."

Konuşmadan önce kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Doğru, ama bu kelime aynı zamanda eşcinsel olmanın yanlış bir şey olduğunu da ima ediyor, sanki insanlar bu konuda bir seçim yapabiliyorlmuş gibi, doğuştan böyle olmadığımızı ima ediyor."

"Senin olduğun gibi yaratıldığını bana kanıtlamana gerek yok." Bennet başını sallayarak gülmeden bir kahkaha attı. "Alınma ama, bu gezegende çekici bulacağım son kişi, görünüşe göre karşı koyamadığım tek kişi olduğu için, 'böyle doğdum' argümanının bir anlamı var."

"Sadece sen aynı cümlede hem bana hak verebilir hem de beni aşağılayabilirsin."

"Alınma dedim." Yüzündeki ifade utançtan mahcupluğa dönüşür. "Orada sana iltifat etmedim mi?"

"Nasıl anladın?"

"Sen, hayatımda çekici bulduğum tek erkeksin. Kelimenin tam anlamıyla tek."

"Benim özel olduğumu mu söylüyorsun?" "Hayır, sen söyledin."

"Ama öyle düşünüyorsun." Yüzümde zafer dolu bir gülümseme yayılır.

"Tanrım, egon çok büyük. İşte bu yüzden senden nefret etmek istiyorum." Bennet'in sözleri, dudaklarında hafif bir gülümseme olmasaydı çok sert olurdu.

"Toma..."

"Evet, evet. Bu tartışma yeter. Ama fazla heyecanlanmadan önce, birkaç muhteşem orgazmın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmelisin."

"Müthiş orgazmlar mı?"

Bennet gözlerini devirdi ve kolumu itti. "Kibirilenme." "Siktir et. Senin sakin beni seviyor ve henüz içime bile girmedir."

Yani, genelde ben üstteyim, ama senin güzel, etli bir sakin var ve eminim harika hissettirecektir, o yüzden ben senin pasifin olacağım."

Ağzımı onun ağzına yaklaştırmak üzereyken geri çekilir ve "Benim neyim?" der.

"Altta olan."

"Ben..." Bennet gözlerini sıkıca kapatıp başını sallar. "Lütfen bir daha bunu söyleme. Ve ikimizin sevişmesi konusunda bu kadar heyecanlanma. Babam bir erkekle birlikte olduğumu veya bir erkeğe ilgi duyduğumu öğrenirse beni reddeder ve muhteşem orgazmlar ailemi kaybetmeye değmez."

"Baban homofobik bir pislik gibi görünüyor." Derin bir nefes alıp kanepenin arkasına yaslanıyorum ve *yüzde bir* itiraftan *hiçbir şeyin değişmemesine* nasıl gelindiğini merak ediyorum. Yine.

Bennet açıklamaya çalışırken gözleri yalvarır gibi bakıyor. "Homofobik olabilir, ama harika bir baba. Futbol hayallerimi tamamen destekledi, bir kez bile daha gerçekçi bir şey seçmemi söylemedi. İngilizce derslerimde zorlandığımda yanımda oldu ve ihtiyacım olan ekstra yardımı sağladı. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oldu, ama beni asla şımartmadı, böylece çalışmanın değerini anlayabilecektim. Ve ben, sokağa çıkma yasağına uymadan dışarı çıkmak veya okulu asmak gibi hak ettiğim bir şey yapmadıkça, asla sinirlenmedi. O zaman bile şiddet uygulamadı, sadece hayal kırıklığına uğradı ve cezaları haksız değildi. Eşcinsellerin doğal olmadığını düşünmesi dışında, benim için harika bir rol model."

"Evinizin eşcinsel erkeklerle dolu olduğunu biliyor mu?"

"Birkaç takım arkadaşım ve bir kardeşlik üyesiyle birlikte yaşadığımı biliyor..." "Ama hangi takım arkadaşlarım olduğunu bilmiyor." Cümlesini onun yerine ben tamamladım.

"Hayır."

Hiçbiri her fırsatta bunu özellikle belirtmese de, Cruz, Cameron ve Jagger erkeklerle ilişki içinde olduklarını saklamıyorlar, bu yüzden Bennet'in babası, oğlunun ev arkadaşlarının isimlerini bilseydi, oğlunun eşcinsel erkeklerle birlikte yaşadığını anlayacağını söylemek doğru olur. Bennet'in babasına kiminle yaşadığını bile söylememiş olması, onunla resmi olarak çıkmaya başlamayı hedeflediğim için pek de iyiye işaret değil.

Şu anda küçük adımlarla yetineceğim. Zaten birkaç adım attık, gizli bir şekilde daha fazlasını atabiliriz ve sonunda bana aşık olduğunda bu durum kalıcı hale gelecektir. Ve kabul edelim, gittiğimiz yön bu. Bana karşı koyamadığını söylediğinde bunu resmen itiraf etti.

"Zaten bu sırrı saklıyorsun. Bizimle ilgili başka bir sırrı da saklayabilirsin." Çenemi eğip gözlerine bakarak ona en çekici bakışımı attım. "Eğer istersen."

"Ben..." Bennet gözlerini kapatıp yavaşça nefes verdi. "Bunu düşündüm."

Birden dikleşip nefesimi tutarak, "Öyle mi?" diyorum.

Vücudum kanepeden zıplayacakmış gibi titriyor, bu yüzden tüm gücümle hareketsiz kalmaya çalışıyorum, her ne kadar zıplayıp durmak için can atıyor olsam da.

"Ben... muhteşem orgazmları seviyorum. Ama ailemi riske atacak kadar değil." Dilini çıkarıp dudaklarını ıslatır. "Ama biraz daha yaşamak için yeterli. Kimse bilmediği sürece. Ve kimse demek, kimse demek."

Omuzlarım biraz düşüyor. "Oda arkadaşların bile mi?"

"Onlara güvenmediğimden değil," diye açıklıyor Bennet. "Sadece küçük bir hata yaparsam her şey ortaya çıkar, bu yüzden bu şekilde daha kolay."

Dudaklarımı ısıırken gözlerim Bennet'in vücudunu tarar. Bir yandan, tabii ki evet. Öte yandan, oda arkadaşlarının gizli buluşmalarımızı bildiğini ve bunun Bennet'in bizi kabul etmesine büyük katkı sağlayacağını düşünmüştüm.

Neyse. Zaten başından beri bu zorlu bir mücadele oldu.

"Anlaştık." Yine onu öpmek için öne eğildim. Ve o yine geri çekildi.

"Buna hazır olduğumdan emin değilim." Gözleri dudaklarımla gözlerim arasında gidip geliyor.

"Neye hazırsın?"

"Acaba biz..." O, kendi kucağına bakmadan önce benim kucağıma bir göz attı. "...siklerimizi birbirine sürtebilir miyiz? Ben daha önce... daha önce izlemedim ve görmek istiyorum."

..."

"Birlikte nasıl görüldüğümüzü mü? Tabii ki evet. Pantolonunu çıkar." Bennet kot pantolonunu çıkarmaya başlamadan önce gömleğim çoktan çıkmış ve eşofmanımın yarısı çıkmış durumda. Gözleri benim sikime takılır takılmaz kotunu çıkarmayı unutuyor. Geniş ve -sanırım merakla- gözleri benim üzerimde kalıyor, ben de onun önüne geçiyorum.

"Nasıl bu kadar sertleştin?"

"Sana söyledim; bu senin bana yaptığın etki." Hala ayakta dururken üzerine çömelıyorum, böylece sikim onun yüzüyle aynı hizada oluyor. "Dokunabilirsin."

Çekingen safir gözler bana doğru kırpışır, sonra tekrar sikime döner. Dudakları hafifçe aralanmış, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkarken, Bennet'in eli pantolonundan kalkar ve öne doğru uzanır, sikimin ucundan birkaç santim uzaklıkta durur. Kalçalarımı öne doğru sallayarak, yarım santim daha ileri iterse bana dokunabileceği kadar mesafeyi kapatıyorum. Sonra durup, o son adımı atıp atmayacağını bekliyorum. Parmağı yarıklarımın üzerinden geçtiğinde, gözlerim kapanıyor ve nefesim boğazımda takılıyor.

Bu gerçekten oluyor mu?

Başımın etrafında dönen karıncalanma evet diyor ve gözlerimi açtığımda Bennet hala orada, parmağını ereksiyonumun üzerinde gezdiriyor.

Dolgun dudaklarından geçen kesik kesik nefes... Yanaklarında hafif bir kızarıklık... Koyu saçlarının altında gizlenmiş gözlerindeki merak... Gerçek hayatta daha seksi, hayal ettiğim tüm fantezilerden daha iyi ve daha yeni başladık.

"Ee?" diye soruyorum, o parmaklarını benim uzunluğum boyunca gezdirirken.

"Övgü bekleme, zaten güzel bir penisin olduğunu biliyorsun."

"Bu, başka birinin aletine ilk kez dokunduğun için nasıl olduğunu kontrol etmek istedim."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, az önce yaptığımız konuşmadan. Ayrıca, ona zar zor dokunuyorsun, sanki... *Lanet olsun.*" Bennet beni avuçlayıp sertçe çektiğinde, öne düşmemek için karın kaslarımı sıkıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Senin aletinden korkmuyorum. Veri topluyorum." Bana bir kez daha sertçe çekip, elini testislerime indirip avucunda nazikçe yuvarladı.

avucunda yuvarladı.

Bunu, ona oral seks yaptığım zamandan mı hatırladı? Kahretsin, bu çok tatlı. Bana tamamen aşık oluyor.

Bennet benim sikimi keşfederken, başımın kenarlarını okşarken, çevresini sıkarken, yumruğunu uzunluğum boyunca kaydırırken, beni mümkün olan en iyi şekilde tahrik ederken, ben tamamen hareketsiz duruyorum. O kadar iyi ki, hala ayakta durmam bir mucize, çünkü Tanrı biliyor ki, bir hayvan gibi eline sürtünmemek için tüm irademi kullanıyorum. Hala saldırganlığın onu korkutacağına ikna olmasaydım, dürtülerimi kontrol edebileceğimden emin değilim.

Ve dürüst olalım, o tamamen giyinikken onun önünde çıplak durmak, kendimi zor tutarak okşanmak, başıma gelen en seksi şey. Ve buna bizim yaramaz düşümüz ve onu emdiğim zaman da dahil.

Kendi vücudunuz gibi sergilenmeyen birinin dokunması, çok *ilkel*, çok *ham* bir şey. Bu, teması yasak olduğu kadar tahrik edici de kılıyor. Sikim hayran kaldı. Öyle ki, kendimi kenardan çekmek için birkaç kez saymak zorunda kaldım.

"Umarım tüm verilerini aldın, çünkü böyle devam edersen siklerimizi birbirine sürtmeye kısımlarına gelemeyeceğiz."

"Hiç verim yok. Sen hiç inlemedin bile." Bırakmadan önce son bir kez çekiyor.

"Çünkü dikkatimi dağıtmak için çarpım tablosunu ezberliyorum."

"Boktan bir el işi yaparken duygularımı incitmemek için mi uğraşıyorsun?"

diye burun kıvrıyor. "Sen sikini çıkarmadan boşalmamaya çalışıyorum. Bu birinci sınıf bir el işi

iş. Bak, titriyorum." Parmaklarımın titrediğini görebilmesi için kolumu uzattım.

"Cidden, kıyafetlerini çıkar. Daha fazla bekleyemem."

"Nadiren sessiz olduğun için bu mantıklı geliyor." Bennet'in yarı gülümsemesi beni neredeyse çıldırıyor, ama o hızla pantolonunu çıkarıyor ve kalçalarını kaldırıyor, böylece ben de pantolonunu tamamen çıkarabiliyorum. Sonra gömleğini başından çıkarır çıkarmaz, onu dizlerinin üzerine çekip kucağına tırmanıyorum.

"Oh, evet, lanet olsun." Ağırlığım onun uyluklarına yerleşirken ve penislerimiz birbirine değdiğinde iç çekiyorum.

Doğrusu, hiç zevk almadan sikimi bir şeye sürttüğüm olmadı, ama başka bir erkeğin aletine sürtmek en sevdiğim şey. Ve o alet, düz, kalın ve düpedüz *güzel* bir sik sahibi olan Bennet'e aitse... Tam anlamıyla cennetteyim.

Kalçalarımı ileri geri sallayarak, bir an durup manzarayı takdir ediyorum. Onun zeytin rengi teninin benim biraz daha soluk tenimle oluşturduğu kontrast... Geri çekildiğimde siklerimizin seğirmesi, sanki temasın kesilmemesi için yalvarıyor gibiler...

Bennet'in kapsamlı veri toplama çalışması sayesinde ucum güzelce ıslandığından, onu onun penisinin uzunluğu boyunca sürükleyerek, birbirimize sorunsuzca kayabilmemiz için yeterince kaygan hale getiriyorum. Bu sefer, daha önce bastırdığım inlemelerden birini dışarı çıkarmaya izin veriyorum ve biraz daha derin bir tonda karşılık veren bir inlemeyle ödüllendiriliyorum.

"Hissettiğin hoşuna gitti mi?" diye utangaçça soruyorum.

Bennet dişlerini sıkarken boynundaki tendonlar belirginleşir, "Bu biraz alaycı bir soru ama... evet. Hoşuma gidiyor."

"Peki ya gördüklerin? Söyle bana."

"Bu çok seksi." Parmağını, hareket ettikçe kasılan ve büzülen karın kaslarımın üzerinde gezdirir. "Ve penisinin biraz pembe görünmesini seviyorum, tıpkı koşarken yanaklarının pembeye dönmesi gibi."

Yanaklarımı fark etmiş olması, erkek arkadaş olacağımıza dair inancımı güçlendiriyor.

"Bizi mastürbasyon yapalım mı, yoksa böyle sürtünmeye devam edelim mi?" Kalçalarımı çevirerek pozisyonumu değiştiriyorum ve kalın bir yudumla adem elmasının sallanışını izliyorum.

"Siktir, ben..."

"Bugün olmaz." *Lanet olsun, o dudakları öpmek istiyorum.* "Umarım yakında olur, ama bunun için şu anda sahip olduğumdan daha fazla sabır gerekecek."

"Senin beni sikmeni istediğimden emin değilim." Bennet'in biraz kapalı olan gözleri şimdi biraz temkinli görünüyor.

"Aslında, *senin beni* sikmenden bahsediyordum. Sana pasif olacağımı söyledim, ama hazırlık yapmak için çok heyecanlıyım. Ama parmağını kullanmana itirazım yok."

"Ben..."

"Ya da sadece kıcımlı sıkabilirsin. Kendini tatmin etmek için istediğin gibi hareket ettir." Bu bir uzlaşma gibi görünüyor, ama bu, onu rahat ettirmek kadar, benim sikimi okşarken kontrol ettiği şeyi yeniden yaratmakla da ilgili. *Bu çok seksi idi.*

İki büyük el sırtımı okşayarak, sıkarak ve çekerek beni tam da onun istediği şekilde ona sürtünmem için yönlendiriyor. Ve ben de buna çok hazırım.

Hem boy hem de kas açısından daha iri bir adam olarak, hareketlerimi kontrol edecek güce sahip pek fazla partner bulamadım. Genellikle onlara bir şekilde yardım etmek zorunda kalırdım, örneğin bir partnerin beni kendine çekmesi yerine kendi kalçalarımı itmek gibi

ama Bennet o kadar güçlü ki kaslarımı gevşetip nasıl hareket edeceğimizi ona bırakabiliyorum.

Ve lanet olsun, biz birbirimize çok *yakışıyoruz*.

Penislerimiz boyut olarak birbirine çok uygun, bu yüzden onun penisinin tüm uzunluğum boyunca sürtünmesini hissediyorum. Ve birbirimize sürtünme şeklimiz mükemmel bir şekilde senkronize, sanki içgüdüsel olarak birbirimizle nasıl hareket edeceğimizi biliyoruz. Bu çok havalı, çünkü genellikle takım arkadaşlarım dışında kimseyle aynı frekansta değilim, ama o durumda, aynı frekansta nasıl olacağımız öğretiliyor ve sonra bunu uyguluyoruz.

Bennet ve benim şu anda nasıl hareket ettiğimize dair bir oyun kitabı yok. O önde ve ben de ona eşlik ediyorum, ama birlikte iyi bir ritim yakaladık. Tek dokunan onun penisi olmasına rağmen, benim penisini patlamaya hazır hale getiren bir ritim. Hazır laf açılmışken...

"Böyle devam edersen sikini tekrar boyayacağım," diyorum nefes nefese.

"Burada amaç bu değil mi?"

"Geçen sefer yaptığında pek hoşuna gitmemişti."

"Hoşuma gittiğini itiraf etmek istemedim." Bennet, siklerimizin birbirine sürtünmesini izlerken gözleri şehvetle bulanıklaşıyor. "Devam et, muhtemelen beni boşaltır."

"Önce sen." Elimi uzatıp meme ucunu sıkıyorum, morartacak kadar sert değil ama acı verecek kadar sert, çünkü bunun sikinde hissedeceğini biliyorum. Tabii ki, o güzel örnek göğsüne fişkırmaya başlıyor ve benim sikim de onun sikine boşalıyor. Ve geçen seferki gibi, onun teninde benim spermimin görüntüsü coşkumu uzatıyor gibi. Sonrasındaki sarsıntılar beni sararken uzuvlarım kaskatı kesilir, bitkin düştüğümde gevşer. Sadece koltuğun kol dayanağına dayadığım elim, Bennet'in göğsüne yığılmamı engelliyor, onun muhtemelen buna hazır olmadığını fark edecek kadar akli başında olduğumdan.

"Vay canına!" Bennet nefesini toparlamaya çalışırken göğsü inip kalkıyor. "Bu... Sen benim sikimi bile tutmuyordun. Nasıl bu kadar iyi olabildi?"

"Birkaç teorim var."

Ben ayrıntılara girmediğimde, kaşlarını çatıp, "Paylaşmayacak mısın?" diyor.

"Gerçekten açıklamamı mı istiyorsun?" "Sordum, değil mi?"

Dudaklarımı ısırarak, kızarmış tenini, karnında birbirine yapışmış yumuşayan penislerimizi izliyorum — bundan sonra sık sık aklıma gelecek bir görüntü

ve onun gitmesini istediğim yöne doğru küçük bir iteklemenin zararı olmayacağını düşünürüm.

"Seninle aynı donanıma sahip biriyle birlikte olmanın bazı avantajları var." Bu benim tek teorim değil, ama şu anda onun duymaya hazır olduğu tek teori bu.

"Mantıklı, sanırım." Kıcımda olan ellerim uyluklarıma kaydı ve beni çok mutlu eden bir şekilde orada kaldılar, muhtemelen bu yüzden ağzım durmadan konuşuyor.

"İçeriden bilgi gerçekten oyunun kurallarını değiştirir. Sana prostatını tanıtana kadar bekle." Tamam, belki *bu* biraz fazla oldu, ama onun yüzünü buruşturmamaya çalışmasını izlemek buna değer.

"Evet, onunla tanışmaya hazır olacağımı sanmıyorum."

"Şimdi öyle diyorsun, ama benimkini gördüğünde ne olacağını bekle."

Tam da o anda, Bennet'in gözleri kafasının arkasına kaydı. "Seni sikmeyi kabul ettiğim kısmı kaçırdım mı?"

"Hayır, ama ikimiz de bunun olacağını biliyoruz."

"Tanrım, neden gezegendeki en büyük egoya sahip adam benim sikimin hoşlandığı adam olmak zorunda?" diye mırıldanır.

"Bu ego değil, verilerin gösterdiği eğilim." Listeyi incelerken parmaklarımı kaldırıyorum. "Sana verdiğim orgazmları seviyorsun. Senin gizli sevgilin olmaya hazırım. Ve bir noktada, sikini kıcıma sokma isteğine karşı koyamayacaksın."

"Dürtüye karşı koyamamak nasıl ego olmaz?" Bennet uyluğumu çimdikleyerek beni kucağında kıvrandırıyor, ama şaşırtıcı bir şekilde beni itmiyor.

"Belki biraz ego olabilir," diye kabul ediyorum, "ama merak ettiğin şeylerin peşinden gitmek de insan doğasıdır ve benim istekli olduğumu bildiğine göre... O noktaya geleceğiz."

"Bunu söyleme şeklin beni senden uzaklaştırmak istememe neden oluyor, farkında mısın?" Kaşlarını kaldırır ve yüzü artık normal rengine dönmüştür, bu da ona benim doyamayacağım karanlık melek havasını verir.

"Anladım, Lucy. Ama henüz yapmadığın için, bu benim kucağında olmama aldırmadığın anlamına geliyor. Ya da sakinle biraz daha oynamamı istiyorsun."

Bennet, sinirli bir iç çekişle başını kanepenin arkasına yaslar. "Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Sen ne yapardın? Başka bir şey denemek isteseydim?" Gözleri benimkilerle buluşacak kadar başını kaldırır.

"Ne istersen."

Bennet

Telefonumdan saati kontrol ediyorum ve içimden bir iniltiyi bastırıyorum. Bu gün bir an önce bitsin istiyorum.

Garip, eskiden Damien'le birlikte katlanmak zorunda kaldığım antrenmanlara kadar geçen saatleri korkuyla beklerdim. Şimdi ise geri sayıyorum.

İkimiz de geçmişimizdeki olayları birbirimize açtığımız o ilk günden beri, işler... farklılaştı. Onunla konuşmaktan artık o kadar da rahatsız değilim. Kesinlikle onun vücudunu keşfetmekten rahatsız değilim. Ve ayrılmak zorunda kaldığımda bundan nefret ediyorum.

Ben kimim ki?

Çoğunlukla, bunu çok fazla irdelememek konusunda iyi iş çıkarıyorum. Damien de bu konuyu aramızda saklamaktan memnun olduğu için, benim de buna gerek yok. Hayatım veya kariyerim için ne anlama geldiğini sorgulamadan, kimseye fark ettirmeden fiziksel zevke kapılabiliyorum.

İronik olarak, bunun için koça teşekkür etmeliyim. Birlikte film izlememiz yönündeki talimatı, onun evine gitmem için geçerli bir bahane sağlıyor ve bunu oda arkadaşlarıma şikayet ederek, onunla baş başa kaldığım zamanlardan aslında mutlu olduğumu kimse şüphelenmiyor.

Ancak bu durum sona ermek üzere. Ayak bileği burkulması hafif olduğu için her an antrenmana çıkabilir ve ben de gripten neredeyse tamamen kurtuldum. Bir buçuk haftalık özel film incelememizin ardından, bugün izleyeceğimiz filmin sonuncusu olacağını tahmin ediyorum. Eğer öyleyse, onun haklı olarak beni suçladığı merakımı gidermek çok daha zor olacak, bu yüzden bu filmi iyi değerlendirmeliyim.

O şekilde değil... Hala gerçek seks için cesaretimi toplayamadım, ama belki bu sefer ağzımı kullanabilirim.

Birkaç gündür bunu yapmayı düşünüyorum ve bu fikir gittikçe daha çekici hale geliyor. Sanırım bunun nedeni, bana oral seks yaparken tahrik olması. Ayrıca, onun penisini birkaç kez gördükten sonra, onun beni ne kadar b y lediğini fark ettim.

Elimde tutmak... Benimkine s rt nd ğ n  hissetmek... Onun okşadığını izlemek bile... Beni ıplak bir kadın kadar heyecanlandırıyor ve -beni çok şaşırtan bir şekilde- onun bana oral seks yaparken verdiği hazzı ona da vermek istiyorum.

Bunun rekabetçi dinamiklerimizin bir yan ürünü m , yoksa onun için özverili bir şekilde yapmak istediğim bir şey mi olduğunu bilmiyorum. Sadece bu deneyimi yaşıamak istiyorum, hayır, yaşıamam gerekiyor.

Profes r m ara sınavlardan bahsettiğinde tekrar gerçeğe dönüyorum. Gözlerimi ona odaklayarak, ses tonundaki hoşnutsuzluğu fark ediyorum. Notlar onun istediği kadar iyi çıkmamış, bu yüzden normal  devlerimizin yanı sıra bir de tekrar yapacağız. *Harika.*

Sonraki bir saat boyunca, en az yarım düzine matematik problemini çözdük, ama matematik benim için kolay bir konu olduğu için çoğunu dinlemedim ve ilk örnekten sonra öğrettiği şeyi anladım. Sonunda ders bittiğinde, doğruca Damien'in evine gittim.

Kapıyı çaldığımda cevap gelmedi, bu yüzden yere oturup bekledim, onun gelmesinin sadece an meselesi olduğunu biliyordum. Perşembe günleri dikkatinin dağılmayacağı kütüphanede ders çalışır ve son dersimin kütüphaneden daha yakın olduğu için muhtemelen ondan önce geleceğimi söylemişti.

Onun tüm programını bildiğimden falan değil tabii.

"Hey, geciktiğim için  zg n m." Damien asansörden çıkıp kapıya doğru ilerlerken anahtarlarını arar. "Görünüşe göre kütüphanedeki penceresiz beyaz odada bile dikkatimi dağıtan bir şeyler bulabiliyorum."

"Dur tahmin edeyim, insanların masaya yazdığı aptalca şakalar ve tavlama c mleri." Ayağa kalkıp onu içeriye kadar takip ettim.

Damien, anahtarlarını kapının yanındaki kancaya asarken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Hangi odada çalışıyorsun?"

"Görünüşe göre, seninkinde değil. Peki, dikkatini çeken ne oldu?"

"Telefonum. Genelde resepsiyona bırakırım ama bu sefer unutmuşum. Bir mesaj geldiğinde telefonu aldım ve kaydırmaya başıladım

ve birdenbire zamanım doldu."

"Rastgele dikkat dağınıklığından bahsetmişken, bugün ne bulduğumu asla tahmin edemezsin."

Kaşlarını kaldırdı.

"İki erkek balinanın ilk kez seks yaptığı gözlemlendi."

Damien genellikle saçma sapan şeyler söyleyen biri olduğu için, şoktan ağzının açık kaldığını pek sık görmem. Bu biraz heyecan verici.

"Nereden biliyorsun?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Aiden haberleri nereden aldığını söyledi, ben de ders aralarında kontrol ettim."

"Oh. Çok havalı, değil mi?"

"Balinaların cinsel ilişkisi mi, yoksa konuşan bir balığın güvenilir bir kaynak olması mı?"

"İkisi de." Omuzlarını silkiyor ve kanepeye doğru yöneliyor. "Koç bugün hangi maçı izlememizi istiyor?"

Telefonumu çıkarıp talimatlara bakıyorum. "Görünüşe göre geçen yıl birbirimize karşı oynadığımız maç. Notlar alıp, ikimizden birinin veya ikimizin de daha iyi oynayabileceği durumları tespit etmek için karşılaştırmamız gerekiyor."

"Tamam." Damien oturur, bacaklarını genişçe açar ve aralarındaki yastığı okşar. "Ben senin sakinle oynarken sen ikimiz için not alabilir misin?"

"Eğer şimdi sikimi çıkarırsam, bu ödevi asla bitiremeyeceğiz." "Ama iki gündür görmedim. Yoksunluk belirtileri yaşıyorum." Aiden'in boyundaki bir erkeğin

Aiden'in boyundaki bir erkeğin nasıl sevimli bir surat yapabildiğini bilmiyorum, ama bu pislik bunu başarabiliyor.

"Birkaç hafta öncesine göre nasıl daha da sinir bozucu olabiliyorsun?" diye homurdanarak yanındaki yastığa oturup defterimi çıkarıyorum.

"Orgazmların sinir bozucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Orgazm değil. *Sen*. Sen sabırsız bir çocuk gibisin." Birkaç hafta önce bu bir hakaret olurdu, ama bugün daha çok eğlenceli bir gerçek, ki o da bunu biliyor çünkü şikayet ederken ona sırtıyorum. "Sabırsız olduğum şeyin senin sakin olduğunu anlıyorsun, değil mi? Ağzımda sıcak ve sert olabileceğini bilirken nasıl hala giyinik kalabiliyorsun?" Damien kucığıma tırmanıyor, defterimi alıyor ve bir kenara atıyor, böylece

pantolonumla uğraşmaya başlar.

"Bu ödevi yapmazsak koç bizi yedek bırakacak," diye uyarıyorum, ama yine de kalçalarımı kaldırıp kot pantolonumu aşağı çekmesine izin veriyorum.

"Azginken buna konsantre olamayacağım." Kafasını sallarken sarı saçları alnının üzerine düşüyor. "Sadece bunu içimden atmama izin ver, filmi izleyene kadar bir daha dokunmayacağıma söz veriyorum."

Şu anda pantolonum ayak bileklerimde ve Damien dudaklarını yalıyor, sikimi yutmaya hazır. Tanrı biliyor ki bunu istiyorum - ağzı tam bir cennet - ama yüzündeki şehvetli ifadeyi daha da anlamak istiyorum.

"Önce sen," diye hırıltıyla söylüyorum, o ağzını bana koymadan önce.

Damien'in gözleri benimkilere çevrilir, o kadar hızlı kırpıştırır ki rengini ayırt etmek zorlaşır. "Ne?"

"Seni emmeye hazırım. Buna ihtiyacım var."

Sözlerimin anlamının kavranması yaklaşık dört saniye sürüyor, ama kavrandığında Damien ayağa kalkıyor, pantolonunu çıkarıyor ve ben gömleğimi çıkarırken hevesle "Evet, lanet olsun" diyerek üzerime çıkıyor. Sonra, ağırlığını bana yüklemek yerine, sert sikini dudaklarımla aynı hizaya getirmek için diz çöküyor. "Aç."

Kontrolü ele geçirmeye mi çalışıyor yoksa sadece bana rehberlik mi ediyor emin değilim, ama her halükarda dediğini yapıyorum ve o inlerken, "Tanrım, Lucy" derken, dolgun başının içeri girdiğini hissediyorum.

Sadece bir santim kadar olsa da, ağzımı tamamen dolduruyor ve daha fazlasını vermemesi için dudaklarımı kapatıyorum. Neyse ki, kendini koruma ihtiyacımı anlıyor gibi görünüyor ve ben ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışırken hareketsiz kalıyor. Damien'in rahatlamış bir inilti çıkardığını duyana kadar ne yaptığımı *fark* etmiyorum. Sanki bir soda gibi onun ucunu emiyorum.

Dudaklarımı kapattığımda, içgüdüsel olarak onun penisini çok büyük bir pipet olarak hayal etmiş ve onu emmeye başlamış olmalıyım. Bu planlı bir şey değildi ve biri bana oral seksin bu şekilde yapıldığını söyleseydi, gülmekten yerlere yatardım. Ama Damien'in boğazından çıkan müstehcen inlemeler, bunun penis emmek için tamamen kabul edilebilir bir yöntem olduğunu gösteriyor, bu yüzden ben de buna uyuyorum, ağzımı onun uzunluğu boyunca gittikçe daha ileriye doğru kaydırarak onu daha fazla alabiliyorum.

Ağzımda sıcak ve sert, çok erkeksi olduğunu söyleyebileceğim, tam olarak tanımlayamadığım misk kokusu var. Hafif ve çiçeksi değil, zengin ve dolgun. Yüzümde sert kıllarını hissedemiyorum ama parmak uçlarımla

basıyorum, böylece beynim ucun nerede olduğunu biliyor ve onu bütün olarak yutmaya çalışmak gibi hırslı fikirler üretmiyor.

Ben emmeye devam ederken, Damien kalçalarını sık bir şekilde tekrar tekrar pompalıyor, nefesimi kesmiyor ama bana da hiç rahat vermiyor. Çenem onun penisinin gerginliğinden ağrıyor ve o biraz geri çekildiğinde, ağrıyan ağzıma biraz rahat vermek için tamamen uzaklaşıyorum.

Onu yavaşça pompalarken, uyluklarının ve kalçalarının derisini emiyorum, arkamda parlak kırmızı izler bırakıyorum.

"Hak iddia etmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" Koyu renkli gözleri neşeyle parıltıyor. "Benim sikimle oynayabilecek tek kişi sensin."

Göğsümde yakıcı bir sıcaklık hissediyorum, o kadar hızlı gelip geçiyor ki, tek bir düşünce dışında bunun hayal gücümün ürünü olduğuna yemin edebilirim. *Benim.*

Damien benim *olmadığı* ve benim olmamı istemediğim için, bu rahatsız edici düşünceyi kafamdan atmak için başımı sallıyorum. Bu sadece sekse karşı saçma bir maço tepkisi, daha fazlası değil.

"Seni sahiplenmiyorum, sadece geri kalanının da sikin gibi tadı olup olmadığını kontrol ediyorum."

Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce, ağrıyan çenemin daha az aşağılayıcı bir bahane olacağını fark ettim, ama Damien tüm orgazmlara rağmen hala bir pislik olduğu için, penisini tutup yukarı doğru çekerek karnına bastırdı ve "Şimdi de taşaklarımı tat" dedi.

Öyle yapıyorum, önce birini, sonra diğerini ağzımın içinde emiyorum. Daha rahat oturmasına rağmen, gevşek derinin verdiği his daha az çekici ve Damien bundan zevk aldığını açıkça belli etse de, dilim hızla onun sertleşmiş derisine geri dönüyor ve onu tekrar yutana kadar boyunu yalıyorum.

Bu sefer onu biraz daha derine alıyorum, hala tam uzunluğuna ulaşamıyorum ama tahminime göre yarısından fazlasını alıyorum, boş elimle ağzıma sığmayan kısmı pompalıyorum. Dikkatsiz ve koordinasyonsuz bir hareket ama onu ne kadar ıslatırsam o kadar inliyor ve karşılığında ben de o kadar sertleşiyorum.

Ben seks konusunda yabancı değilim ve kendimi özverili bir sevgili olarak görmüyorum. Sevişirken birlikte olduğum insanların da benim kadar eğlendiğinden emin olmak için gerçekten çaba gösteriyorum, bu yüzden başkalarını memnun etmek benim için yeni bir şey değil. Ama bundan dolayı çok sertleşmek... Başkalarıyla ön sevişme sırasında sertleşmişliğim var, ama kendi sikim ağlamaya başlayacak kadar değil, ve şu anda

şimdi hiçbir şey penisime dokunmamasına rağmen oldukça ıslak hissediyorum. Hava dışında hiçbir şey.

Damien bana oral seks yaparken olduğu kadar tahrik olmuş mu görünüyorum? Hiçbir fikrim yok. Ama şu anda ikimiz için yeterince inliyor ve ben şu anda havayı sikmeye çalışıyorum, yani muhtemelen öyleyim.

"Sikimin ne kadar sert olduğunu hissedebiliyor musun?" Kalçalarını ileri geri sallıyor, karın kasları dalgalanıyor, sikini dilimin üzerinde kaydırıyor. Cevap veremediğim için sadece mırıldanıyorum, bu da onun seksi vücudunda bir titreme yaratıyor. "Hiç bu kadar sert olduğundan emin değilim. Şaka yapmıyorum." Dudaklarını ısırtıyor ve birkaç kez daha hafifçe ileri geri hareket ediyor. "Ben sadece... Tanrım, sikimin senin ağzında olduğunu görmek çok seksi. Hiç düşünmemiştim... ve sen çok... Tanrım, dayanamıyorum. Dayanamıyorum..."

Damien geri çekilir, sikini yumruklar ve birkaç çılgın hareket yapar. Sonra patlar ve süt beyazı sıvıyı karın kaslarıma üzerine fişkırtır. Bu çok seksi, ama boğazından çıkan vahşi inilti daha da seksi. Bu, sürtünme arayışında kalçalarımı havaya kaldırmama neden olur ve bunu Damien'in kıkırda bulurum.

Penisimin ucu onun yanağını sıyrıyor, ama o küçük zevk kıvılcımı sanki onun içine gömülmüş, tamamen yutulmuşum gibi tüm vücudumda dalgalanıyor. Ağlama ile inilti arasında bir şey hafifçe aralanmış dudaklarımdan çıkıyor - her ne ise çok ihtiyaç duyuluyor - ve bu Damien'in penisimi yakalamak için çabalmasına neden oluyor.

"Tanrım, şu güzel penise bak." Beni acımasızca pompalıyor. "Beni emmek seni tahrik etti, değil mi Lucy? Kalın, sert bir penisin ağzında nasıl hissettirdiğini seveceğini biliyordum ve bu, bana yaptıklarını görmekten hoşlandığının kanıtı."

Damien'in oral seksin harikaları hakkında gevezelik ettiğini belli belirsiz fark ediyorum, ama kelimelerin kendisi kafama girmiyor. Onun eline yumruk atmakla, sunduğu tatmini kovalarken deli gibi kıvranmakla çok meşgulüm.

Hiç bu kadar derinlemesine, bu kadar sert bir şekilde ele alınmamıştım. Ve görünüşe göre vücudum bunu çok seviyor, çünkü ben çok yaklaştım ve o bana neredeyse hiç dokunmadı.

Bu yüzden olmalı, uçuruma ulaştığımda zaman durmuş gibi geliyor. Görüşüm kararıyor, kulaklarım sesi engelliyor ve beni bu boşlukta bırakıyor. Sadece bir saniye sürüyor, sonra duyularım geri geliyor, parlak ışıklar ve sürekli bir uğultu gözlerimi ve kulaklarımı dolduruyor, Damien'in yumruğunda penisim zonklamaya başlıyor, dalga dalga coşku içimi kaplıyor.

Kalçalarım sarsılırken, spermim Damien'inkiyle karnımda birleşir, ikisi bir süt havuzu haline gelene kadar karışır ve artık hangisinin kimin olduğunu ayırt edemem.

Göğsüm inip kalkarken, titremeler uzuvlarımı sararken, onun yoğun bakışları altında donup kalıyorum. Sonra Damien parmağını birleşmiş boşalmalarımızın içinde döndürüyor ve dudaklarına götürüyor, gözlerini kapatıp bizim özümüzün tadını çıkarıyor.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olabilir.

Aynı hareketi tekrarlar, bu sefer parmağını benim ağzıma götürür. Ne yaptığımı düşünmeye vakit bulamadan dudaklarım açılır ve dilimde bizim boşalmalarımızın tuzlu tadını hissederim. Yine içgüdüsel olarak ağzımı kapatırım ve Damien, parmağını emdiğimde titreyerek nefes alır.

Kalbim göğsümün derinliklerinde yavaşça atıyor.

O, şehvetin vücut bulmuş hali, doymuş ama parmağına yaptıklarımın etkilenmiş. Bu durumda ikimiz de aynıyız, çünkü parmağını bırakmak istemememe rağmen hareket edemeyecek kadar gevşek durumdayım.

Bu farkındalık beni şok ediyor - bu, kararlılıkla kaçındığım öpüşmekten daha samimi olabilir - ama bu konuda paniğe kapılmıyorum. Aslında kendimi mutlu hissediyorum.

Seks sonrası kimseyle bu şekilde vakit geçirmemiştim, çünkü bunun yanlış bir izlenim yaratabileceğinin farkındaydım. Ama burada böyle bir şey olamaz, çünkü Damien bunun sadece uygun bir anlaşma olduğunu biliyor, o yüzden ben de bundan yararlanıp istediğimi yapabilirim. Şu anda, bu da bizi tatmak gibi görünüyor.

"Böyle devam ederseniz film eleştirisine gelemeyeceğiz."

Gözlerim kucağıma kayıyor, yumuşak penisi benimkine hafifçe dokunuyor. Penisim buna tepki vermeye çalışıyor ama çenem buna karşı çıkıyor ve bu sefer gururumu korumaya çalışmak yerine, parmağını dudaklarımdan çekip ona gerçeği söylüyorum. "Bugün başka bir oral seks yapamayacağım ama en azından bir kez yapabildiğim için mutluyum."

"Tekrar yapmak için yeterince hoşuna gitmedi mi?" Parmağını bizim pisliğimizin içinden geçirip, onu benim cildime sürüyor.

"Hoşuma gitti, ama tekrar olacağından emin değilim."

Parmağı, ihtiyatlı gözleri benimkilerle buluştuğunda hareketsiz kalır. "Neden bunu tekrar yapmayalım ki?"

"Bugünden sonra film çalışması yapacağımızı sanmıyorum..." Parmağıma bir damla sıvımızı alıp onun uyluğuna sürüyorum "...bu yüzden senin evine gelmem için

senin evine gelmem için bir nedenim kalmayacak."

"Beni görmek bir neden değil mi?" Damien'in ses tonunda zoraki bir şakacılık var, sanki çok ciddi ama öyle değilmiş gibi davranıyor.

"Senden nefret etmem gerektiği için insanların satın alacağı bir şey değil."

"Bu rolü oynamaya devam etmek zorunda değilsin, biliyorsun. Arkadaşım olmak, doğal olarak birlikte takılacağımız anlamına gelmez."

Kilitli çenemi ileri geri hareket ettiriyorum. "Eğer arkadaşsak, ev arkadaşlarım senin bizim evde takılmanı beklerler."

"Bu kötü bir şey mi?"

"*Orada* sevişmiyoruz, sen söyle. Odama gizlice girmeye çalışmadan gidebilir misin?"

Bunu düşünmesi yaklaşık iki saniye sürer ve sonra "Tamam, o zaman burada takılalım" der.

"Tekrar söylüyorum, film çalışması olmadan burada olmam için bir neden yok."

"Yani, bunun son buluşmamız olmasını mı istiyorsun?" Damien'in tüm vücudu, kötü bir haber için kendini hazırlar gibi kaskatı kesildi. Bu, onun çoktan bu işe bulaştığının bir işareti olmalıydı, ama ben eğlendiğim için bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Hayır, öyle demiyorum. Sadece bundan sonra nasıl devam edeceğini bilmediğimi söylüyorum."

"Sana anahtar versem nasıl olur? Ne zaman boş vaktin olursa, gelirsin."

Normalde anahtarların tehlike işareti olduğunu söyledim, ama bu durumda en mantıklı çözüm bu olabilir. Tabii, kimsenin öğrenmeyeceğinden emin olabildiğim sürece.

"Ya arkadaşların gelirse falan?"

Damien burun kıvrarak, "Hiç arkadaşım yok. Buraya yeni geldim, sadece takımdaki birkaç kişiyi tanıyorum ve antrenman dışında takılabileceğimiz kadar iyi tanıdığım kimse yok. Kimse burada olduğunu bilmeyecek."

Yine kalbim göğsümde hızla atıyor, ama bu sefer bunun nedeni kemiklerime işleyen bir memnuniyet duygusu değil, daha çok... suçluluk duygusu. Damien'in burada gerçekten kimsesi yok ve onu ben ve oda arkadaşlarımla takılmaya davet ederek bunu değiştirebilirim. Ama bunu yapmayacağım, çünkü bu sadece iki dünyanın çarpışması olasılığını artıracaktır.

Bunun yerine, kolay yolu seçiyorum. "Tamam, bana bir anahtar ver."

Damien

"Hiçbir şeyin yok gibi görünüyor," diyor Aiden, Filmde Kültür ve Cinsiyet dersinde yanıma otururken.

Başımı yana eğip ona bakıyorum. "Neden yaralanmayayım ki?"

"Bennet dün gece oldukça geç geldi ve doğruca odasına gitti, bu yüzden kanıtları saklamaya çalışıyor olabilir diye düşündüm."

"Ne kanıtı?"

"Bilirsin, morarmış gözler, çürük parmak eklemleri. Bir ceset."

"Ha, ha." Gözlerimi devirip ona alaycı bir bakış attım. *Kanıt var, ama gözlerde ya da yumrukta değil. Kalçalarım ve uyluklarım başka bir hikaye.*

"Artık çok daha iyi anlaşıyoruz, çok teşekkürler."

"Senin hakkında daha az şikayet ediyor gibi görünüyor. Bunu nasıl başardın?"

"Her zaman rekabetçi olmaya çalışmamak konusunda tavsiyeni dinledim. En azından saha dışında."

Aiden'a gerçekte neler olduğunu söylememek bana acı veriyor, çünkü beni en başından beri kabul eden ve defalarca benimle arkadaş olmaya çalışan kişi o. Ama Bennet'in tek kuralı, yaptığımız şeyin sır olarak kalması, oda arkadaşlarından bile. Ve ben, ağzımdan kaçırarak yaptığımız şeyi tehlikeye atmayacağım. Bana her zaman eşit davranan tek kişi olsa bile.

Hala oda arkadaşlarının ona destek olacağına inanıyorum, ama bu sırrı mezara kadar götüreceğim, her ne kadar saklanmamız gerekmeyen birkaç kişi olması ve onların evinde

ama Bennet'in şartlarını bilerek bu işe girdim, bu yüzden şimdi itiraz etmem adil olmaz. Sözümü tutmaktan başka seçeneğim yok.

"İkinizin her zaman rakip olduğunuz için bunun zor olduğunu biliyorum, ama işe yaradığına sevindim. Bennet gerçekten tanıdığım en iyi adamlardan biri, bu yüzden ikinizin arkadaş olabileceğiniz bir noktaya gelmeniz harika olurdu."

"Evet, umarım bir gün olur." Bennet'i görmeye devam etmek istiyorsam, bunun yapmam gereken yalanların sadece başlangıcı olduğunu fark edince midem bulandı.

Dün gece, bundan sonra benim evime gizlice gelmesi gerektiği konusunda anlaştığımızda bunun böyle olacağını biliyordum, ama o anda bunun nasıl görüneceğini anlamamıştım. İkimizden biri ya da ikimiz de sürekli olarak onun ev arkadaşlarına nerede olduğumuzla ilgili bir hikaye uydurmak zorunda kalacaktık ve bu hikayeler farklı olmalıydı ki kimse bizim birlikte olduğumuzdan şüphelenmesin.

Bu çok fazla yalan demek.

Burada oturup Aiden'a saçma sapan şeyler anlatırken kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum, ama başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bennet ile olan ilişkimiz hala çok yeni ve ona yalan söylemek istemediğimi söyleyerek onu tekrar dolaba sokmak istemem. Ayrıca, henüz sevişmedik bile ve bence seviştığımızda, birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu görmezden gelmesi daha da zor olacak. Sadece fiziksel olarak değil, ki şu ana kadar muhteşemdi, ama birbirimizi nasıl tamamladığımızı, birbirimizi mükemmelliğe ittiğimizi ve bunu yaparken eğlendiğimizi de.

Benim olmadan yaşayamayacağını anlaması için biraz daha zamana ihtiyacı var. O zamana kadar, onun oyununa devam etmeliyim.

"Artık iyi anlaşıyorsunuz, bu akşam kardeşlik evine gelmelisin," diyor Aiden. "Ara sınavlar bittiği için parti veriyorlar ve takımdan birçok kişi orada olacak."

"Senin kardeşlik evinde olduğunu sürekli unutuyorum. Pek bahsetmiyorsun."

Aiden omuzlarını kayıtsızca silkiyor. "Evden taşındığımdan beri pek aktif değilim, ama bir gece dışarı çıkmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Artık, birinin odamı ele geçirip biriyle takılmasından endişe etmeden partinin tadını çıkarabilirim."

"Bu sık sık oluyor mu?"

"Hava soğuk olduğunda ve evin arkasındaki ormana gizlice girmek, sıcak bir yatak odası kadar çekici olmadığına daha sık olur."

"Yurt evini, soyunma odasından bile daha az mahremiyeti olan bir yer gibi anlatıyorsun," diye gülümserim.

"Soyunma odalarını çok iyi bilmiyorum, ama tahminimce muhtemelen eşit durumdadırlar. Ee, ne dersin? Bu gece partiye ne dersin?"

"Bennet bu konuda huysuzluk yapmaz mı? Yani, birbirimizi boğazlamak istemediğimiz bir aşamayı geçtik," diye aceleyle açıklığa kavuşturuyorum, "ama bu, onun beni kendi alanında istemediği anlamına gelmez."

"Orası benim alanım da. Ve bu eski rekabet yüzünden insanları tanımaktan kaçınmaktan nefret ediyorum. Sen ve Bennet hiç olmadığınız kadar iyisiniz, ona rastlamamak için odanda kış uykusuna yatmaya devam etmek zorunda değilsin. Söz veriyorum, o buna bir şey demez."

Aiden, Bennet'in benim gelmeme itiraz etmesinin gerçek nedenini bilmediği için, reddedersem onunla arkadaş olmak istemediğimi düşünecektir, ki bu gerçeklerden çok uzak bir düşünce. Ayrıca, dışarı çıkıp biraz sosyalleşmek güzel olurdu, transfer olduğumdan beri bunu pek yapmadım.

Partiye pek düşkün değilim, futbol hayallerim çok önemli, bunu pervasız davranarak mahvedemem, ama takım arkadaşlarımı daha iyi tanımamın bir zararı olmaz. Ve Aiden'ın yanında olduğum sürece, Bennet'in benim gelmeme itiraz edeceği bir neden düşünemiyorum. Aynı yerde olamayacağımızı söylemedi, sadece kimse bilmediğinden emin olmadıkça aynı yerde *yalnız* kalamayız.

"Tamam, olur. Bir partiye bakabilirim sanırım."

Parti demek yetersiz kalır. Çılgın parti desek daha doğru olur. Öğrenci yurdu ağzına kadar dolu, insanlar ön verandaya, çimlere, hatta evin yanındaki çatı terasına bile taşmış durumda.

Henüz içeri girmedik ama Aiden'ın kulağına eğilip müzik sesini bastırmam gerekiyor. "Saat daha dokuz bile değil. Nasıl bu kadar kalabalık oldu?"

"Ara sınavlar bitti." Aiden kapıdaki adama başını sallıyor ve bizi içeriye götürüyor, yapışkan zeminde adımını kaçırmıyor, ben ise ayaklarımın yapıştığını hissediyorum. Sarhoş olmayı planlamıyorum, ama kendimi yaralamamak için sarhoş olmamaya karar veriyorum, çünkü bu zemin beni tuzağa düşürmeye kararlı gibi görünüyor.

Kalabalığın arasından ilerlerken, sonsuz bir insan akını Aiden'i yumruk tokuşturarak, el sıkışarak, hatta birkaç kucaklaşarak selamlıyor. Kampüsün popüler çocuğu gibi bir izlenim bırakmadığı için, insanların onu gördüklerine sevindiklerini, çünkü gerçekten iyi bir insan olduğunu düşünüyorum. Tüm bunlar, Bennet hakkındaki gerçeği ondan sakladığım için kendimi daha da pislik gibi hissettiriyor.

Daha iyi bir arkadaş olmam gerektiğini, onu evime davet etmem gerektiğini falan kafamda not ediyorum, ama daha iyi arkadaş olmak beni daha suçlu hissettireceği için hemen vazgeçiyorum. Ayrıca, Bennet'in anahtarı olduğu için, Aiden oradayken içeri girmesi tam bir felaket olur.

Tek seçenek, yaptığım şeyi yapmaya devam etmek ve Bennet'in bir an önce bana aşık olmasını ummak. Belki o zaman tüm yalanlar geride kalır.

Bir düzine tanıştırma sonra, nihayet fıçıya ulaşıyoruz ve Aiden bana köpüklü bir bira uzatıyor. Tadı alabilecek kadar köpüğü yatıştırdığında yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum - insanların karbonatlı su içmenin eğlenceli olduğunu düşünmelerini anlayamıyorum - ama Aiden'ın bastırduğu kahkaha, iyi bir oyuncu olmadığımı gösteriyor. Yine de gülümsüyor ve bir yudum daha alıyorum. Uzun zaman önce, sizi kendi alanlarına kabul eden ve size dolu bardaklar sunanların seçimlerini aşağılamaman gerektiğini öğrendim. Teşekkür edip, kimse yeniden doldurman gerektiğini düşünmesin diye yavaşça içmek daha iyidir.

İçeceklerimizi elimizde, yarım düzine bira pong oyununun tüm hızıyla devam ettiği yemek odasına doğru yol alıyoruz. Parti için yer açmak amacıyla masalar kenara itilmiş. Hoparlörler oturma odasında olduğu için burası daha sessiz, ama top bardağa girip insanlar tezahürat yaptığında, konuştuğunuz kişiye yaklaşmak zorunda kalıyorsunuz.

Takımdan tanıdığım bazı katılımcılar var ve ayak bileğimin durumu ve son birkaç gündür antrenmanlarda kaçırdıklarım hakkında küçük bir sohbet yapıyoruz. Ayakkabı yarışmasında savunma, hücumu göre biraz daha avantajlı görünüyor. Sahte bir gülümsemeyle sırtarak, kazanmak istememin tek nedeni kaybetmekten nefret etmem olmasına rağmen, heyecanlanmış gibi davranıyorum.

Kazanmanın ödülü övünme hakkı ve olağanüstü bir akşamdan kalma olmaktan ibaret olmasına rağmen, takım arkadaşlarım da en az benim kadar heyecanlı görünüyorlar. Sanki maçı kazandıran golü atmışlar gibi bağılıyor, çığlık atıyor ve içki içiyorlar. En azından eğlenceli bir manzara.

Beni de oyuna dahil etmeye çalışıyorlar ama ben onları geri çeviriyorum. NFL kariyerine odaklanmamış olsaydım, onlarla birlikte eğlenebilirdim ama nihai hedefimden gözümü ayırmamam gerekiyor. Ailem bu noktaya gelmem için her şeyi feda etti. Ayrıca, gereğinden fazla bira içmek istemiyorum.

Yoksul bir çocuğun bira konusunda biraz snob olması ironik, ama karar verme yeteneğimi bozacaksam, en azından bu sürecin tadını çıkarmak isterim.

Üçüncü daveti reddettikten sonra Aiden, "Oynamak istemediğinden emin misin?" diye soruyor. "Cruz'dan daha kötü olamazsın."

Cruz aslında gördüğüm en kötü bira pong oyuncusu olduğu için gülmemeye çalışıyorum. Nişan alma yeteneği berbat olmakla kalmıyor, ya masayı aşıyor ya da kupaya çok uzak kalıyor. Bu adam bir alıcı için inanılmaz ellere sahip, ama bileği berbat. Ya çok sert ya da çok gevşek ve ne kadar çok içerse o kadar kötüleşiyor.

"İzlemiyorum çünkü berbatım, izliyorum çünkü susuz kalırsan antrenmanlar berbat olur."

"Yarın antrenmanın yok, değil mi?"

"Hayır, ama alkol toleransım oldukça düşük, bu yüzden akşamdan kalmalığı atlatmam günler sürer."

Aiden, itiraz etmemi beklermiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Birayı sevmediğini itiraf edebilirsin."

"Tamam, birayı sevmiyorum. Ama toleransımla ilgili söylediklerim doğru." Küçük bir şey ama yine de bu konuda dürüst olabildiğim için minnettarım. "Neden oynamıyorsun?"

"Cruz'dan sadece biraz daha iyiyim."

"Dalga geçiyorsun."

"Maalesef hayır. Bu, yemin törenini berbat hale getirdi. Bennet, benim takımımda oynamayı kabul eden tek kişiydi ve onun benim eksikliğimi telafi etmesi sayesinde, birinci sınıfta tüm yılı hangoverla geçirmedi."

Sanki onun adını anmak onu çağırmış gibi, gözüm odanın diğer ucunda Bennet'i gördü.

Bir kızla derin bir sohbeta dalmış, kız onun pazılarını elleriyle bırakamıyor gibi görünüyor, Bennet ona gülümsüyor ve kızın söylediklerine gülüyor.

Kıskançlık hissi içimi kapladığında kanım kaynıyor ve istemeden biramdan daha büyük bir yudum alıyorum, bu da öksürük krizine yol açıyor ve Bennet de dahil olmak üzere birkaç kişinin başı benim yönüme dönüyor. Kendimi

kendimi kontrol altına aldığımda, onun bana her zamanki gibi kaşlarını çatarak baktığını fark ettim. Aiden de bunu gördü.

"Siz ikiniz iyi geçinmeye karar vermemiş miydiniz?"

Bakışlarımı tekrar Aiden'a çeviriyorum. "Öyle yaptık."

"O zaman neden Bennet'e sanki senin kızına asılıyormuş gibi baktın?"

Kahretsin, o bakışı mı gördü? Bu oyunculuk işinde çabucak daha iyi olmam gerekecek. En azından kız için kıskandığımı düşünüyor.

Boğazımı temizledim. "Alışkanlık mı?" Gözlerim Bennet'e, daha doğrusu hala ona dokunan kıza kaydı ve onun da benim gibi flört etmediğini gördüğümde gerginliğim biraz azaldı. Muhtemelen bana öfkeyle bakıyor olması yüzündendi.

"Bu alışkanlığından bir an önce vazgeçsen iyi olur, yoksa ikinizin kaydettiği tüm ilerleme boşa gidecek."

"Evet, tamam. Daha çok çabalayacağım." İçkimi yudumlarken, odada odaklanabileceğim başka tanıdık yüzler arıyorum, böylece yüzüm gerçekte ne düşündüğümü ele vermesin. Yaklaşık yirmi saniye sonra bakışlarım tekrar Bennet'e kayıyor. Bu bir zafer sayılabilir, ama o benim bakışlarımı fark ediyor, kıza bir şey söylüyor ve uzaklaşıyor.

Aiden içinden küfür eder. Duyamıyorum ama bu ifadeyi tanıyorum çünkü Bennet beni her gördüğünde yüzünde bu ifade oluyor. En azından geçen haftaya kadar öyleydi.

"Yemin ederim ona bakmadım. Sadece yanlışlıkla onun yönüne baktım." Kendimi savunuyorum.

"Onun zaten gergin olduğunu bilirken neden böyle bir şey yaptın?"

Dudaklarımı sıkıştırıp omuzlarımı kaldırıyorum ve garip bir şekilde enseme ovuyorum. "Hiç bir şeyi yapmamak için o kadar uğraştın ki, sonunda yine de yaptın mı? Mesela ailen küfür etme diyor ama sen yapmaya mecbur hissediyorsun?"

"Tanrım, ikinizin birbirinize düşmanlık etmek gerçekten bir alışkanlık haline gelmiş."

"Gidip özür dilemeli miyim, yoksa..." Kendime güvenemediğim için daha fazla konuşmadan sözlerim kesildi.

"Şu anda bana daha açık olabilir." Aiden iç çeker. "Ben gidip ona bakarken sen burada kalabilir misin?"

"Evet." Odaya bakıyorum, tanıdık birkaç yüz görüyorum. "Ben bu arkadaşlarla takılacağım."

Aiden, Bennet'i son gördüğümüz yere doğru ilerliyor ve yaklaşık beş dakika boyunca ben de bira pongunun havasına girmeye çalışıyorum, tezahürat yapıp

ama sulu bira ve şu anda ekşi olan ruh halim arasında, tam olarak rahatlayamıyorum, bu yüzden sıvışıp evime geri dönüyorum.

Yalan söylemeyeceğim, yürüyüş yalnızlık dolu, ve bunun sebebi sadece yalnız olmam değil. Bennet'le ve belki de Aiden'la da bir şekilde işleri mahvettiğimden korkuyorum, çünkü ona birdenbire ortadan kayboldum. Belki de buraya transfer olmak kötü bir fikirdi. Yani, kağıt üzerinde çok mantıklı görünüyordu, ama diğer fırsatlar da öyle görünüyordu ve ben bunu Bennet yüzünden listenin en başına koydum. Onunla bir şansımı denemek istedim ve aynı okulda olmanın bunu elde etmenin tek yolu olduğunu biliyordum.

Kapının anahtarını çevirirken kendi kendime mırıldanıyorum, "Muhtemelen her şeyi mahvetmişimdir..."

Daireme girdiğim anda sırtım kapıya dayandığı için bu cümleyi bitiremedim. Ciğerlerimden hava boşaldı ve bir kolum boğazımın dibine bastırıldı.

"Aiden'la o partide ne yapıyordun?" Bennet'in indigo rengi gözleri, benimkilere delici bir bakışla bakarken buz gibi bir hava yayıyordu.

"Ben... Ne?"

"Orada ne yapıyordun, Damien?" "*Sen* orada ne yapıyordun?"

Boğazıma bastırılan kol daha da sertleşir. "Ben üyeyim. Orada olmam bekleniyor. Sen değilsin, özellikle de oda arkadaşımınla birlikte."

"Aiden'la takılmamdan rahatsız mısın?" "Duruma bağlı. Sen de onunla yattıyor musun?" Gözlerim kendiliğinden büyüdü.

"*Kıskanıyor* musun?"

"Hayır, tabii ki değil." Bennet'in geleneksel zeytin rengi teni hafifçe pembeleşti. "Aiden'ı kolluyorum. Peki, onunla yattıyor musun?"

Bu sorunun saçmalığı beni sinirlendirir, ama normal bir insan gibi durumu yatıştırmak yerine eski halime dönerim. "Sen o kızla yattıyor musun?"

"İnsanlar benim kızlarla takılmamı bekliyor." "Yani evet mi demek istiyorsun?"

"Onunla takılıyor olsaydım, burada olur muydum?" "Burada ne yapıyorsun?"

"Oda arkadaşımınla ne yapıyordun?"

Bennet'in burun deliklerinin genişlemesi, ukala bir cevap vermenin ölüm fermanımı imzalamak gibi olacağını gösteriyor. Bu yüzden, hala biraz

doğal gelmese de, gerçeği söylüyorum.

"Hiçbir şey. Takılıyorduk. Aiden, takımdan bazılarının orada olacağını ve burada kimseyi tanımadığım için insanlarla tanışmam gerektiğini söyledi. Sıra sende. O kızla takılacaktın mı?"

Kolunu biraz gevşetir. "Hayır."

"Neden? İnsanlar bunu beklerdi, değil mi?"

Görünüşe göre, onu kızdırmaya devam ediyorum.

"İçimden gelmedi."

"Öyle görünüyordu."

"Sanırım iyi bir oyuncuyum."

"Sanırım öyle. Ama bu, burada ne yaptığını açıklamıyor."

Bennet kolunu indirir, çenesi hala gergin olmasına rağmen buz gibi bakışları biraz yumuşar. "Şu anda çıkmak istediğim tek kişi sensin."

"Gerçekten mi?" Yüzümde kocaman bir gülümseme belirir. "Bunu bir sorun haline getirme."

"Kesinlikle bir şey."

Bennet gözlerini devirdi. "*Seks meselesi.*"

"Senin aletini sertleştiriyorum." Kaşlarımı oynatırım.

Bennet'in kaşlarının arasındaki çizgi derinleşir, bu da beni daha da cesaretlendirir. "Az önce ben söyledim, değil mi?"

"Tekrar söyle." Dudaklarımı ısırarak imalı bir şekilde söylüyorum. "Hayır."

"Tekrar söyle, yoksa sikini yalarım."

"Ya senin ağzını istemiyorsam?" O mavi gözler yaramazca parıltıyor ve çenem yere düşüyor.

Eğer ağzımı istemiyorsa, geriye sadece...

Elini tutup onu yatak odasına götürdüm. "Üstte mi, altta mı?" "Ne?"

"Bakirenin seçimi. Hangisini tercih edersin?" "Ben bakir değilim."

"Yapacağımız şey için öylesin." Yatağa vardığımızda ona dönüp pantolonunu tutup, dizlerimin üzerine çökerek onu ve boxerını aşağı çekiyorum. "Vermeyi mi, almayı mı istersin?" diye soruyorum ve onu sonuna kadar yutmadan önce, içgüdüsel olarak kalçalarını öne doğru itip ağzıma doğru gelmesini seviyorum.

"Kıçın da ağzın kadar sıcak ve ıslak mı?" İki büyük el başımın yanlarını kavrar, sabit tutar, böylece sikini içime sokabilir. Tek yapabileceğim, onayımı inleyerek ifade etmek. "O zaman vermek istiyorum."

Bennet

Damien'in inlemesi penisimin etrafında titreşiyor, neden onunla yatmak istediğimi bana çok da ince olmayan bir şekilde hatırlatıyor. Yani, başka hiç kimse bana oral seks yapmak için yalvarmadı ya da bunu yaparken heyecandan titremeye başladı, yani evet... Neden bunu başka biriyle sıradan bir seksle takas edeyim ki?

En azından benim mantığım bu.

Ona bağlı olduğumdan falan değil. Sadece bana hissettirdiklerini seviyorum ve sana zevk veren şeylerden daha fazlasını istemek tamamen mantıklı. Bunun için suçluluk duymam için de hiçbir neden yok. *Hiçbir neden.*

Tamam, belki de az önce onu boğazlamak üzere olduğum için biraz suçluluk duyuyorum, çünkü Aiden'ı aldatıyor olabileceğini düşündüm... Ama bunun tek nedeni, ikisini birlikte gördüğümde düşündüğüm gibi, Aiden'ın arkasından benimle aldatmadığı ortaya çıktı. Damien'ı kendime saklamak istememle hiçbir ilgisi yok.

Bunu istemiyorum. Onu işaretlemedim de. Hak iddia etmiyorum ya da öyle bir şey. Ben sadece... Dişlerimi alt dudağıma sıkıştırarak iniltiyi bastırıyorum.

Tanrım...

Adam benim sikim boğazına kadar girmişken nasıl nefes alabiliyor? Ben sınıırıma ulaşmadan önce onun yarısını bile almadım, ama benimki ağzına tamamen girmiş durumda ve ben daha fazlasını verecekmişim gibi kalçalarımı sallıyorum, ama o hiç öğürmüyor bile.

Damien'in elleri baldırlarımdan aşağı, uyluklarımın içinden yukarı doğru kayıyor, sonra testislerimi hafifçe çekiyor. Dudakları sıkıca beni sarmış haldeyken, ellerini alt karın kaslarıma doğru kaydırıyor. Hafif dokunuşları, sikimi yalayıp emişiyle tam bir tezat oluşturuyor, beni zevkin zirvesine doğru iterken, aynı zamanda zevkin zirvesinden uzaklaştırıyor.

Bu hem sinir bozucu hem de uyarıcı.

Ayak parmaklarım ayakkabılarımda içinde kıvrılmaya çalışıyor, ama gidecek yerleri yok. Tek yapabileceğim, baş döndürücü zevkten devrilmemeye veya boşalmamaya çalışmak. Kendim söyleyeyim, bu Herkül'ün gücüyle yapabileceğim bir şey. Penisimi saran ıslak sıcaklık, erotik emiş ve Damien'in mutluluk dolu ifadesi arasında, hiç olmadığım kadar sertleşmiş durumdayım. Penisimi başka bir yere sokmak istesem de, kalçalarımı onun ağzına pompalamayı durdurmakta çok zorlanıyorum.

"Vay... lanet olsun," diye inliyorum, o benim uzunluğumu yutarken. "Senin üstüne çıkmamı istediğini sanıyordum."

"Mmhmm." Dilini başımın üzerinde döndürmek için yeterince geri çekiliyor ve tekrar dalıyor.

"Böyle devam edersen o kısma gelemeyeceğiz."

Dolgun dudakları, geri çekilirken, tükürüğüyle parıldayan penisimin tabanını ortaya çıkarır, sonra tekrar öne doğru dalar ve yenilenmiş bir enerjiyle emmeye başlar.

"Tanrım, sen doymak bilmiyorsun."

"Elimde değil." Gözlerini kapatarak, penisimin ucunu yalıyor. "Ağzımın sana yaptıklarını izlemeyi seviyorum."

Parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye doğru çekiyorum, böylece sadece dudakları bana ulaşabiliyor. Tabii ki, onları kullanarak yarıklarımı minik öpücüklerle dolduruyor. "Ağız takıntın falan olmadığına emin misin?" Dişlerimi sıkarak, sikimi şişmiş dudaklarının ötesine itmemeye çalışıyorum.

"Mm Mm." Başını salladı, dudakları benim ucumu okşadı. "Sadece senin sikini kendime istiyorum."

"Görev tamamlandı." Ağır penisim, dudaklarını yalamak için dışarı çıkan dilin ulaşamayacağı bir yerde sallanıyor. "Şimdi soyun ve yatağın üzerine diz çök." Kafasını istediğim yöne hafifçe itiyorum ve o da aynı şeyi yaparken ben de soyunuyorum.

Damien komodinden bir prezervatif ve biraz kayganlaştırıcı alır ve bana uzatır, sonra yatağa girerken yorganı yatağın ayak ucuna çeker. Benim söylediğim gibi diz çökmek yerine, başlığa yaslanır ve yanındaki yatağı okşar.

"Ne oluyor lan? Bu oyun saati değil."

Gözlerini devirir ve koluma uzanır, ben pes edene kadar beni çeker ve yanına otururum, başımı kaldırmadan vücudumun tamamını görebilecek şekilde yastık yığınınına yaslanırım. Sonra prezervatifi alır, penisime geçirir ve kayganlaştırıcı sürmeye başlar.

"Hazırlık yapması gereken sen değil misin?" diye soruyorum, o da sıvıyı penisimin üzerine sürüyor.

"Sanırım ben hazır olacağım. Senin penisin kadar büyük bir dildo aldım ve her gece kullanıyorum, bu yüzden sana hazır olacağım." Uyarı yapmadan kayganlaştırıcıyı bir kenara atar, bacağına üzerime atar ve uyluklarımın üzerine oturur, böylece sertleşmiş penislerimiz birbirine sürtünür.

Kaplı olsa bile, sürtünme inanılmaz bir his veriyor ve kendimi daha fazlasını elde etmek için kalçalarımı kaldırırken buluyorum. O zaten sızmaya başlamış, ucu karın kaslarıma her değdiğinde ön sıvı izi bırakıyor ve kısa bir an için, penisimde hissedebilmek için prezervatifi çıkarmak istiyorum. Bunun yerine, ellerim kalçalarını bulur ve orada dururlar - nedenini tam olarak bilmiyorum - ama bu bana bir miktar kontrolüm olduğunu hissettirir, sanki şu anda altta oturuyor olsam da planladığım gibi üstteymişim gibi.

Asla altta olmayı denemeyeceğimden değil, sadece... Kendim denemeden önce başkası için nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. İstiyorum...

Bekle, dildo mu dedi?

"Bunun için benim penisim büyüklüğünde bir dildo ile pratik mi yapıyordun?"

"Nasıl hazırlanacağını bilmediğinden emin değildim, ben de hallettim." Damien öne eğilip köprücük kemiğini öpmeye başladı, böylece bana bakmak zorunda kalmadı.

"Benim sikime benzeyen bir dildo ile."

Dişleriyle nazikçe meme ucumu çeker, ben titrek bir nefes aldığımda bırakır. "Aslında parlak mor ve hafif kavislidir, seninki ise düz ve tabii ki mor değil, ama senin sikine uyan tek parlak renkli olanı vardı."

"Bunun gerçekten seksi mi yoksa gerçekten berbat mı olduğuna karar veremiyorum."

"Gerçekten seksi." Damien yukarı doğru iterek dik oturur, sırtının arkasına uzanıp testislerimi okşarken siklerimiz birbirine baskı yapar. Evet, testislerimi okşarken bana sürtünmesi seksi, ama mor dildodan emin değilim.

"Ben yokken benim sikimin kopyasıyla oynamanın tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu bir kopyası değil, ama sanırım öyle bir şey yaptırabilirsin. İyi bir doğum günü hediyesi olabilir." Testislerimi hafifçe çekiştirip, penislerimizi birbirine sürüyor. Bir kez daha, bana prezervatif takmamış olmasını diliyorum, nasıl hem tahrik olup hem de eğlenebildiğimi merak ediyorum.

Cidden ona doğum günü hediyesi olarak penis replikası almayı mı düşünüyorsun?

Onun doğum günü ne zaman ki?

"Gördün mü, seksi." Bana göz

kırıyor. "Öyle demedim."

"Aklından geçirdin."

Kalçalarımı yukarı kaldırıp onu itiyorum. "Bu, senin dört ayak üstüne çöküp seni arkadan becermem için gereken kısım değil mi?"

"Başka bir zaman."

"Neden şimdi değil?" Bunu yüz yüze yapmamayı planlamıştım, bu yüzden kucağıma oturması beni biraz tedirgin ediyor. Yani, ona oral seks yaptığımda ve sonra ikimizin tadını aldığımda, bu hedonistik bir şekilde seksi gelmişti. Ancak, bu biraz fazla samimi bir durumdu ve bundan nefret etmemiş olsam da, böyle şeyleri teşvik etmem gerektiğini sanmıyorum.

Şimdilik, o olayı *o anda doğru gelen* şeylerden biri olarak değerlendiriyorum, ama bu farklı bir an.

"Bir erkeği arkadan sikerken onu mastürbasyon yapmak biraz koordinasyon gerektirir," diyor Damien, "ve seni sikimde ve kıkımda hissetmek istiyorum, bu yüzden sen benim sikimi pompalarken ben de seni sikacağım."

Tamam, kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Sikişirken izlemek seksi olabilir.

"Ayrıca, boşaldığın anki yüzünü görmek istiyorum."

Siktir. Tam da duymak istemediğim şey buydu.

"Bunu daha önce gördün." Kendi istediğim gibi davranmak için makul bir bahane arıyorum.

"Pfft, amatör saçmalığı. Sıkı bir kığın nasıl olduğunu görene kadar bekle. Aklını kaçıracaksın."

Damien'in arkasında gizlenmişken, ancak şimdi fark ettiğim, taşaklarımı bırakmış olan el -sanırım hazırlık yapıyordu- sikimi tutup onun girişine dayadı. Sonra, sikim santim santim, acı verici bir şekilde yutulurken, boğazımdan bir hışırtı çıktı.

Kutsal... Ana... Lanet olsun.

Beynim kısa devre yapıyor, tamamen devre dışı kalıyor, görüşüm kararıyor. Ya da belki de gözlerim kafamın arkasına doğru yuvarlanıyor. Her halükarda, hiçbir şey göremiyorum

. Sadece penisimi sıkıca kavrayan mengene gibi bir tutuş hissedebiliyorum, o kadar sıkı ki istemsiz titremelerin yayılmasını engelliyor ve penisim boyunca küçük titremeler yayılıyor.

Görüşüm geri geldiğinde, Damien'i görüyorum, başı tavana doğru eğilmiş, yanakları kızarmış, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyor ve hafifçe aralanmış dudaklarından uzun bir inilti çıkıyor.

Sanki cennetteymiş gibi görünüyor.

Sanırım bu, pasif olmakla ilgili sorumun cevabı.

Adam her zaman yakışıklı olmuştur, ağzından çıkan bazı saçmalıkları bir kenara bırakırsanız, hatta seksi bile, ama şu anda sadece vücudu değil, *kendisi de* inanılmaz görünüyor. Dış görünüşü, yüzünde açıkça görünen içsel duygularıyla birleşiyor. O... şehvetli. *Büyüleyici.*

Ve sonra hareket etmeye başlıyor.

Parmaklarım kalçalarını iz bırakacak kadar sıkı kavrarken, "Tanrım" diye homurdanıyorum. "Güzel, değil mi?" Kalçalarını yavaşça döndürürken sinsi bir şekilde sırtıyor. "Sen

"

"Dur." Onu sabit tutmaya çalışıyorum. "Kıpırdama. Nefes bile alma yoksa kendimi kaybederim."

Damien donar, alnında bir çizgi belirir ve bakışları üzerimde dolaşır, sonra bana anlamlı bir gülümseme atar. "Anladım." Göğsümün üzerinde tembel dalgalı çizgiler çizmeye başlar.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni sakinleştiriyorum. Ve seni okşuyorum, ama çoğunlukla seni sakinleştiriyorum.

Sadece parmaklarıma konsantre ol."

Şımartılmaktan nefret ederim, ama boşalmaya çok yakın olduğum için dediğini yapıyorum. Gözlerimi kapatıp, parmaklarının derimin üzerinde kayışına, göğüs kaslarımın ve karın kaslarımın hatlarını izlemesine odaklanıyorum.

Göğsümün ritmik iniş çıkışları dışında tamamen hareketsiz kalarak, bir parça kontrolümü geri kazanabiliyorum. Tabii ki hala penisimde yoğun bir baskı hissediyorum, ama göğsümü okşayan yatıştırıcı dokunuşları bu baskıyı biraz hafifletiyor.

"Çok seksi meme uçların var." Damien'in parmağı dairesel hareketler yapıyor ama sol göğüs kasımdaki meme ucuna hiç dokunmuyor. "Sana ne yaptığını bildiğim için dokunmayacağım ama lanet olsun... Patlayana kadar yalamak istiyorum."

"Bir insanda hoşlanılacak rastgele bir şey," diyorum, sıradan sohbet zihnimi zonklayan penisimden uzak tutmama yardımcı olsa da.

"Genelde böyle şeyler sevmem. Başka birinde hiç fark ettiğimi sanmıyorum, ama seninkiler o kadar büyük ve pembe ki, sadece emmek istiyorum."

Gözlerimi devirip elini itiyorum. *Damien'e bırakın, ortamı garip hale getirsin.*

"Bu seni tahrik etmezmiş gibi davranma." Yine karın kaslarımı okşamaya başladı. "O kadar hassas değiller."

"Bunu test edebiliriz." Parmağı meme ucuma doğru ilerliyor, son anda göğüs kaslarımın arasındaki çukura yöneliyor.

Titrememi bastırıyorum. "Senin bu veri toplama takıntın da ne?" "Gözlemci insanlar en iyi sevgililerdir."

"İğrenç, bize sevgili deme."

"O zaman bize ne demeliyim?" Damien'in parmakları karın kaslarımı okşuyor. "Sevgili değil. Seks arkadaşı falan."

"Arkadaş olamayacağımızı söyledin, o yüzden arkadaşlık da söz konusu olamaz." İşaret parmağının ucu, göbek deliğimin üzerindeki çizgiyi okşadı.

"Gerçek arkadaşlar değil, sadece... Ne halt ediyoruz biz?" Sinirli bir şekilde iç çektim.

"Seni neyin tahrik ettiğini biliyorum, meme uçlarını sıkmak neredeyse her zaman seni boşaltır."

İtiraz etmek üzereyim ki, o kalçalarını döndürür ve aniden tüm vücudumu saran kıvılcımlar, onun kıkına taşaklarımın dibine kadar girdiğini hatırlatır. Nasıl unuttum bilmiyorum, ama dikkatimi dağıtmak için yaptığı voodoo bilmem ne işe yaradı ve artık uçurumun kenarında değilim.

Yine de hareket etmem gerekiyor, bu yüzden kıkına hızlı ve sert bir şaplak atıyorum. "Oyalamayın bırak ve bu sıkı kıkının neler yapabileceğini göster bana."

Zaten şehvetle dolu olan Damien'in gözleri, yüzünde sinsî bir gülümseme yayılırken birkaç ton daha koyulaşır. "Tamam, Lucy."

Az önce ona meydan okuduğum için, benim sikimin üzerinde pervasızca zıplamaya başlayacağını bekliyorum. Bunun yerine, geriye doğru uzanıyor, ellerini uyluklarımın iki yanına dayıyor ve birleşmiş vücutlarımızı engelsiz bir şekilde görmemi sağlıyor. Sikimin sadece en alt kısmını görebiliyorum, geri kalanı etrafını saran gergin delik tarafından gizleniyor. Ta ki o sürtünmeye başlayana kadar.

Bu hareket her dönüşte penisimin sadece bir santim kadarını ortaya çıkarıyor, ama kıkının benim etrafımda esnediğini ve kasıldığını izlemek beynimi onun içine derinlemesine girdiğime inandırıyor ve bir kez daha boşalma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Onu *her yerde* hissedebiliyorum.

Acı verici derecede yavaş olan bu tempo alaycı ama aynı zamanda son derece erotik. Damien'in vücudundaki her kas, kendini dik tutmak için gergin bir şekilde kasılmış durumda, ancak abartılı bir dikkatle dönerek baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanıyor. Penis pembeye dönmüş ve gökyüzüne doğru dik duruyor, her seferinde aşağıya doğru indiğinde testisleri kasıklarına baskı yapıyor.

Lanet olsun. Sadece... lanet olsun.

Damien'in vücudunu - ya da herhangi bir erkek vücudunu - hayranlıkla izlemek için hiç zaman ayırmamıştım, ama kasları, iriliği ve bariz uyarılması, hepsi bir araya geldiğinde gerçekten çarpıcı. Tabii ki, sahip olduğu ham güç ve beni vücuduna neredeyse şefkatle tanıtması da beni tamamen büyüledi.

Ben hiç kıpırdamıyorum, sadece hareketsizce yatarken o benim sikimi yavaşça sikiyor ve ben hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Beni mükemmel dolduruyorsun." Damien daha derine girerken iç geçiriyor. "Dildodan daha mı iyi?"

Bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Emin olmak için daha fazla veriye ihtiyacım var, ama şimdilik iyi gidiyor."

Alaycı bir şekilde burnumu çekiyorum, ama Damien aniden hareketsiz kalıp etrafımı sıkıca kavradığında sesim kesiliyor.

Ve ben onun daha önce de sıkı olduğunu düşünüyordum.

"Vay canına," diye nefes nefese kalıyorum.

"Veri toplama işlemini alay etme." Tekrar sıkıyor ve yemin ederim yıldızlar görüyorum. "Bu senin yararına."

"Benim hatam." O gevşediğinde nefes almaya çalışıyorum.

"Bu iki yönlü bir şey, biliyorsun. Sikimi pompalayın ve ne olacağını görün."

Uzuvlarım titriyor olsa da - fark ettiğimden daha gergin olmalılar - elimi kalçasından penisine kaydırıyorum, yumruğumla sıkıştırıp, onun beni becerdiği aynı yavaş tempoda onu mastürbasyon yapıyorum.

"Oh, evet, sık beni." Damien derin bir nefes vererek başını geriye atıyor ve ayak parmaklarımı kıvrılmaya neden olan seksi bir boğuk inilti çıkarıyor. Göğsü birkaç kez inip kalkıyor, sonra bakışlarını tekrar birleştığımız yere çevirip benim onun sikini okşamamı izliyor.

"Hangisi daha iyi hissettiriyor bilmiyorum, kıcımlı doldurman mı yoksa sikimi okşaman mı. Bu... Oh lanet olsun, işte o nokta." Vücudunu ileri geri sallıyor, sikimin ucu, elime sızmaya başlayan sıvısından dolayı prostatı olduğunu tahmin ettiğim yere sürtünüyor. "Bunu hissetmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bu kadar çok mu hoşuna gidiyor?" Başparmağımı onun başının üzerinde gezdirip ön sıvısını yayıyorum. "Genelde veren tarafın sen olduğunu sanıyordum."

"Genelde öyle, ama dediğim gibi, sen tam bana göre birisin." Sırtını kavisleyip, kalçalarını dairesel hareketlerle sallarken, penisini parmaklarımın arasından iterek boğazından yumuşak bir inilti çıkarır. "Ve bir penis seni tam olarak doldurduğunda... Tanrım, bunun gibisi yok. Tabii aynı anda kendi penisin de okşanmıyorsa."

Damien'in gözleri titreyerek kapanır, vücudu bir titremeye sarsılır, ki itiraf etmeliyim ki bu, pasif olmayı denemek için oldukça ikna edici bir argüman. Eğer şu anda benim sikimi boğduğu şekilde iki kat daha iyi hissettiriyorsa, denememek aptallık olur. Gerçi pasifken aktif olmak da oldukça muhteşem bir pozisyon.

Hiçbir şikayetim yok.

Damien'in üstümde kıvranışını görmek hayal edebileceğimden daha ateşli ve bir yanımla bunun tadını çıkarmak istiyor. Aynı zamanda, bu yavaş tempo beni onun ilk kez benim içime girdiğinde hissettiğim duruma geri götürdü ve giderek artan bir seks yapma ihtiyacı hissediyorum. *Çılğınca.*

Elimi onun penisi etrafında kıvrarak, vuruşlarımın hızını artırıyorum, bu da onun daha hızlı dönmesine neden oluyor. Zaten büyüleyici olan karın kasları, hareketlerinin yoğunluğuyla parıldamaya başlayınca yeni bir çekicilik kazanıyor. Ben de topuklarımı yatağa gömüp ona doğru iterek kaslarımı kasıyorum, ikimiz de zevk derinleştikçe inliyor ve homurdanıyoruz.

Yatak çerçevesi ağırlığımız altında gıcırıyor ve biz şiddetli bir sona doğru koşarken duvara çarpıyor, ikimiz de arzuyla o kadar tükendik ki, sıva duvardan dökülse bile durmayacağımızdan eminim.

"Oh, evet, evet," Damien, penisi elimde daha da sertleşirken tekrarlıyor. "Dayanamıyorum..."

Sperm akışı ucundan fışkırıyor, çoğu göğüs kaslarıma düşüyor, ancak bir kısmı hala onu pompalayan elime geliyor ve son damlasını da çıkarmak için elimden geleni yaparken ıslak bir ses çıkarıyor. Bu çok seksi, tıpkı kıcının beni sıkıca kavrayıp, yumruğumda sıkışmış penisimle ritim tutarak titremesi gibi. Ama beni onunla birlikte doruğa ulaştıran şey, meme ucumu çimdikleme.

Ellerim Damien'in kalçalarını bulduğunda kalçalarım yukarı doğru yükselir ve kendimi mümkün olduğunca onun içine gömmek için çaresizce onu kendime doğru çekerim... Ona verdiğim boşalmanın her kasılmasını hissetmek için. Ve daha derine giremediğimde

, hayatım pahasına ona tutunuyorum, artçı sarsıntılar vücudumuzda dalgalanırken ona sarılıyorum.

İkimizden biri ya da ikimizin de testisleri boşalırken çıkardığı derin iniltiyi belli belirsiz fark ediyorum... Akciğerlerimiz hızla atan kalplerimize yetişmeye çalışırken çıkan nefes nefese kalışımızı... Göğsümdeki nemi...

Ama şehvetin sisi bana çarpar, o kadar yoğundur ki Damien'in üstüme çöktüğünü söyleyemem. Tek bildiğim, ecstasy'nin etkisinin azalmaya başladığı sırada gövdesi benimkine yapışık ve kollarım onun sırtına dolanmış.

Ve en berbat olan şey... Bundan nefret etmiyorum.

Ne yapacağımı da bilmiyorum.

Seks sonrası hiç sarılmadım. Üniversitedeki kızlarla kesinlikle sarılmadım, lisedeki kız arkadaşım ile bile sarılmadım. İronik olarak, Damien benim dikkatimi çekmek için yanlış bir girişimde bulunarak çalmaya çalıştığı kızdı. Çıplak kalktığımızda bile, yakalanmaktan çok korkardık ve çıplak olarak yatmaya cesaret edemezdik.

Sarılmaya en yakın olduğum an, geçen gün Damien'e oral seks yaptıktan sonra kucağıma oturduğu zamandı, ki bunu da hiç sevmedim, ama aynı zamanda bir nevi tartışıyorduk ve şimdi... tartışmıyoruz. Üzerimde ağır bir battaniye gibi yatıyor ve ben onu bırakmak için hiçbir çaba sarf etmiyorum. Aramızda kuruyan spermi silmek için bile.

Hareketsiz kalmalı
mıyım? Uyuyormuş
gibi mi
davranmalıyım?
Kollarımı çekmeli
miyim?

Kararsızlıktan felç olmuş durumdayım. Boynumun köprücük kemiğiyle birleştiği yerde yumuşak bir öpücük hissedene kadar nefes aldığımı bile emin değilim ve şaşkınlıkla nefesimi içime çekiyorum.

"Lanet olsun, Lucy." Damien'in sıcak nefesi boğazımın yanını gıdıklıyor. "Bir dakika daha zaman ver, sonra temizlenelim."

Yine boynumun yanına öpücük konduruyor ve ben omuzlarımı silkip kafasını uzaklaştırmak ya da kendi kafamla onun kafasını geri itmek yerine, çenemi eğip ona daha fazla yer açıyorum. Bu benim tarafımdan bilinçli bir karar bile değil, ama o pislik bunu kaçırıyor.

"Senin için başka bir tetikleyici mi açtım?" Açık ağzıyla kulağımın yanına bir öpücük kondurur, oradaki deriyi yalar ve yemin ederim ki sikim canlanmaya çalışır. Hala onun kışkırtıcı gömülü olduğu için bunu saklayamam. "Ooh, bu çok eğlenceli. Seni tekrar sertleştirmek için kaç yalama gerekir?"

"Çok fazla," diye homurdanıyorum, sağ elimi sırtında yukarı kaydırarak saçlarını tutup beni işaretlemek gibi çılgın bir fikir aklına gelmeden onu uzaklaştırmak niyetindeyim. Ama parmaklarım boynuna ulaştığında, geri dönüyorlar ve farkına varmadan, omurgası boyunca tembel çizgiler çiziyorum.

"Bu bir meydan okuma gibi geliyor." Damien kulak mememin boynumla birleştiği yeri yalıyor ve başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu titretir. Hala çoğunlukla yumuşak olduğum için, bu beni onun deliğinden kaydırır.

"Kahretsin, tekrar sertleşmeni hissetmeyi umuyordum." Benden yuvarlanıp kalkar ve göğüslerimizi örtmek için atılmış bir tişörtü alır, sonra da penisimden prezervatifi çıkarır, hafifçe okşar ve lateksi düğümleyip yere atar. Sonra yanıma yığılır, başını omzumun kıvrımına koyar, böylece kolum onu sarar. "Onu sonra atarım. Gece yarısı tuvalete kalkarsan orada olduğunu unutma. Halıdan sperm yıkamak istemiyorum."

"Eğer ben... Ben burada kalmayacağım." Bu itirazına rağmen, kalkmak için hiçbir hareket yapmıyorum.

"Tabii ki kalacaksın. Penisin henüz hazır olmayabilir, ama hazır olmak istiyor ve daha sonra azarsa ve sen yalnız kalırsan hayal kırıklığına uğrayacak. Kalırsan, senin için halledebilirim."

"Aww... İyilikten mi benim gelecekteki ereksiyonumu halledeceksin?" Burun kıvırıyorum. "Mantığın biraz geliştirilmeye ihtiyacı var."

"Sikiş arkadaşları böyle yapar."

En azından bu sefer sevgililer yerine seks arkadaşları dedi.

O göremese de gözlerimi devirdim. "Her neyse. Uykun hafif olsa iyi olur. Seks için burada kalırsam, sertleşmiş olarak uyanmak ve senin uyumaya devam etmeni istemem."

Damien kolunu göğsüme atar ve daha da yaklaşarak mırıldanır, "Uyanmam."

Spoiler uyarısı, uyanmaz. Ve sonra onu kendine çeken benim.

Damien

Yanımdaki sıcak beden ilahi bir his veriyor. En sevdiğim yemek ya da çocukluk anılarım gibi rahatlatıcı.

Ya da benim durumumda, çocukluk hayali gerçek oldu.

Bu gerçek değil tabii. Bennet'in seksin daha kolay olacağı yanılsamasıyla benimle aynı yatağı paylaştığını biliyorum. Yine de kaldı ve saatlerdir kolunu bana dolamış durumda. Bu bir başlangıç ve bütün gece paylaştığımız bu alandan uzaklaşarak bunu bozmak istemiyorum.

Ama benim sikim
sert. Onunki de öyle.

Ve sanırım, kafam onun göğsünde değil de, sikiyle ağzımda uyanırsa daha az ürkek olacaktır.

Evet, gece yarısı iki kez seviştik.

Hayır, bu beni uyanınca doygun hissettirecek kadar yeterli değildi. Yatağında çıplak Bennet varken olmazdı.

Benim boyumdaki bir erkeğin sahip olmaması gereken bir gizlilikle, vücudumu onunkinden ayırıp yataktan yavaşça aşağı kayıyorum. Ağzım onun sikiyle aynı hizaya geldiğinde, dudaklarımı onun başının etrafına sarıp nazikçe emmeye başlıyorum.

Bennet'in güzel penisi daha fazlasını isteyerek yukarı doğru kalkıyor, ama ben acele etmiyorum. Elime alıp sabit tutmaya çalışıyorum ve pürüzsüz ucunu yalamakla emmek arasında gidip geliyorum. Gece boyunca ondan çektiğim meninin hafif kokusu var, Bennet'e özgü bir misk kokusu, ki bu koku hızla benim yeni favori kokum haline geliyor.

Burnumu kökünden ucuna kadar sürüyorum, sonra dilimi şişkin başının etrafında döndürüp ağzıma çekiyorum. Ona oral seks yapmak beni tahrik edebilir. Sadece bu düşünce bile penisimi taş gibi sertleştiriyor ve istem dışı olarak onun uzunluğu etrafında inlemeler mırıldanıyorum.

"Kalkma zamanı," diye fısıldayarak ucunu öpüyorum. "İşte böyle, Triple B." *Öpücük.* "Bana ne kadar çok burada kalmayı sevdiğini göster." *Yalama.*

"Sikimle mi konuşuyorsun?"

Gözlerimi Bennet'in gözlerine çeviriyorum, uykulu, şehvetle sarhoş bakışları benimkilerle buluştuğunda kalbimin çarpışını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Onun adı Triple B. Bennet'in Güzel Canavarı." Onu boğazımın yarısına kadar alıyorum.

Bana daha iyi erişebilmem için pozisyon değiştirirken yumuşak bir inilti çıkarır. *Böyle uyanmayı tercih edeceğini biliyordum.*

"Kendi sikimin adını ben seçemiyor muyum?"

"Hayır. Sana verilmesi gerekiyor." Onu tekrar yudumladım. "O zaman senin adını ben koyabilir miyim?"

"İstersen."

"Üçlü D." Bennet yutkunurken gırtlığı hareket etti. "Damien'in Hayalperest Penis." "

"O rol yapmayı seviyor," diye fısıldayarak penisine bir kez daha yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ama sen ve ben onun bunu ne kadar istediğini biliyoruz."

"Ne diyorsun?"

"Eğer uslu durursa, ona istediğini vereceğim." Emirken, başının altını dilimle okşuyorum.

"Sence benim sikim ne istiyor?" Bennet, kalçalarını sabit tutmak için çarşafı kavrıdı.

"Ben senin kışını sikerken elime boşalmak." "Bu senin fantezin gibi geliyor."

"Tabii ki." Penisini birkaç kez yavaşça pompalıyorum. "Ama dün gecedan sonra sen de bunu düşünüyorsun." O itiraz etmeden onu boğazımın derinliklerine alıyorum, ağzımı dolduran boşalmasını hissedene kadar onu yutuyorum. Sonra, o nefes nefese kalırken, onun üzerine diz çöküp, onun karın kaslarına boşalana kadar penisimi okşuyorum.

"Ya ben de bunu isteseydim?"

Bennet benim boşalmamı hiç tatmadı, en azından kendisinininkiyle karışık olarak, ve bu fikir zihnime kötü bir tohum ekiyor. Ellerimi kollarının iki yanına dayayarak

eğilip spermimi yaladım ve onu biraz dilimle alay ettikten sonra kendim yuttum.

"Bir daha yap," diyor, göz bebekleri büyümüş.

Gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek, bir damla daha yaladım. Ama ona gösteremeden, elini ensemin arkasına doladı ve beni kendine çekti, dudaklarımızı birbirine yapıştırdı.

İlk başta o kadar şaşırırım ki karşılık veremem, ama dilinin ağzımda olduğunu fark edince başımı eğip öpücüğü derinleştiririm, pervasızca onu yalarım.

Dudaklarımız, dişlerimiz ve dillerimiz kaotik bir karışım halinde, sanki sahada yaptığımız gibi birbirimizi domine etmeye çalışıyoruz. Ama bu sadece kontrolü ele geçirmeye çalışmaktan daha fazlası. Bu, sonunda bir çıkış yolu bulan aciliyet, çaresizlik ve ihtiyaç, ve ikimiz de bunu geri çekmek istemiyoruz. Bunu yapabileceğimizden bile emin değilim.

Onu nihayet sınırın ötesine iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama yıllardır onun ağzını istiyordum, bu yüzden bana vermek istediği her santimi keşfediyorum. Her vuruşunda ona karşılık vererek, birbirimizi okşarken dillerimiz birbirine kayıyor, bizi daha da yakınlaştırmamanın yollarını arıyoruz. Aramızdaki kalan boşluğu ortadan kaldırmak için.

Bennet uyarı vermeden ayağa kalkıyor, dudaklarını benimkilerden hiç ayırmadan beni kucağına oturtuyor. Birbirimize yapışık halde, elleri ensemi kavrarken, benim ellerim göğsünde dolaşüyor, çenesine kadar çıkıyor, saçlarının arasından geçerek onu daha da yaklaştırıyor. Ağzıma derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle inliyor, göğsü benimkine çarpıyor ve ben de karşılık olarak inliyorum.

Bu en seksi ses değil, ama onu güldürüyor ve bu çılgın öpücüğümüzü yavaşlatsa da, dudaklarımın üzerinde gülümsediğini hissediyorum.

"Böyle iri bir adam nasıl bu kadar muhtaç ses çıkarabilir?" Alt dudağımı ısırır. "Ve neden bunu seksi buluyorum?"

"Beni seksi mi buluyorsun?" diye mırıldanıyorum ağzına, heyecanlı gülümsememi saklayamadan.

"Senin yatağında çıplak duruyorum, ne sanıyorsun?" Bana hızlı ve yumuşak bir öpücük verir.

"Ya rüya görüyorum ya da sen kötü ikizinle yer değiştirdin. Şikayet ettiğimden değil," diye aceleyle açıklığa kavuşturmak için masum bir öpücük konduruyorum. "Ama Lucy'ye ne yaptın?"

Yüzündeki şakacı gülümseme kaybolur ve yatağa geri uzanır. "O hala burada. Bu konuda fikrimi değiştirmedim için, muhtemelen bu dairenin dışında onu sık sık göreceksin."

Hayal kırıklığımı belli etmemek için ifadesiz kalmaya çalışıyorum. "O zaman öpüşmenin anlamı ne? Bunun seks arkadaşı tanımına uymadığını düşünüyorum."

Bennet elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine geçirir, gözlerime değil parmaklarımıza bakar. "Nasıl bir şey olacağını merak ettim."

"Ve?"

"Hayatımda yaşadığım en ateşli öpücük." Hâlâ gözlerime bakmıyor.

"Ama benim hakkımdaki fikrini değiştirecek kadar sıcak değildi."

O kobalt mavisi gözler sonunda bana bakar. "Sebeplerimi biliyorsun. Artık bununla sorunun varsa, anlarım. Anahtarını geri verebilirim."

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı, altımda sperm lekeli bedeni, Bennet'in yüzündeki acı dolu ama kararlı ifadeyi içime çekip derin bir nefes alıyorum. *Bunun uzun soluklu bir oyun olduğunu başından beri biliyordum.*

"Anahtarı sakla."

Neredeyse iki haftalık aradan sonra ilk antrenmanımız ve tesadüfen kışın sıcak hava dalgasıyla çakışıyor, bu yüzden koşu sırasında şapka takmam gerekmeyecek kadar hava rahat. Ayak bileği bandajı takmam gerekiyor — antrenörün emri — ki bu çok sinir bozucu, ama en azından koşabiliyorum. Bennet'le birlikte.

"Bundan sonra başka bir antrenman daha yapmak ister misin?" Kısa bir aradan sonra ciğerlerim dayanıklılığını biraz kaybetmiş olduğu için nefes nefeseyim.

"Zaten nefes nefese, ter içinde kalmışsın ve bundan sonra daha fazlasını mı yapmak istiyorsun? Ayak bileğin buna dayanabilir mi?"

"Daha yatay bir aktivite düşünüyorum, evet. Bileğimde sorun olmayacağını düşünüyorum."

"Siktir," Bennet başını çevirip kimse bizi duymadığından emin olmak için iki kez kontrol etti.

"Aynen öyle." Ona yaramaz bir gülümseme atıyorum.

"Bu gizli buluşmayı kabul ettiğimizde, senin bu kadar seks düşkünü olduğunu bilmiyordum. Sence seni ne sıklıkla becerebilirim?"

"Her gün."

Bennet gözlerini devirir, ama sırtıtmamak için uğraştığı belli olduğu için bunun sadece numara olduğunu anlarım.

"Doğum günün ne zaman?" diye sorar.

Ayak bileği bandajı, biraz sendelememe rağmen dengemi koruyor. "Ne? Neden?"

"Bilmek istiyorum."

"Bana senin penisin şeklinde bir dildo mu alacaksın?"

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Bu sefer gözlerini devirmesi ironik değil.

"İnternette bir kit sipariş ediyorsun, penisinin kalıbını alıp geri gönderiyorsun. Çok kolay."

"Penisimin kalıbını postayla göndermeyeceğim."

"Peki." Onu kızdırmak için dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Gerçek olanı daha iyidir zaten. Öyleyse, antrenmandan sonra antrenman, tamam mı?"

"Önce doğum günü sorusunu cevapla."

"Haftaya."

Bennet aniden durur. "Siktir, gerçekten mi?"

"Evet." Yerinde koşarken ona dönerek bakarım. "Şimdi hareket etsen iyi olur, yoksa koş sahaya dönmeye hazır olmadığınızı düşünecek."

Yüz metre kadar sessizce koştuğundan sonra artık dayanamıyorum. "Neden doğum günümü sordun?"

"Senin hakkında bir şeyler bilmek istemem yanlış mı?"

"Evet, ama neden bunu sordun?" Son kar fırtınasında kısmen kırılan bir dalın altından geçiyorum. "Neden en sevdiğim yemeği ya da en sevdiğim filmi sormadın?"

"Peki, en sevdiğin yemek nedir?"

"Benim sorumu çalamazsın, kendi sorunu sor." "Sordum, ama sen garip davrandın."

"Garip bir soruydu."

"Bir keresinde bana köpeklerin ne hayal ettiğini soran adam diyor bunu," diye mırıldanır Bennet.

"Bu, köpek sever birine sorulabilecek gayet geçerli bir soru."

"Benim köpek sever biri olup olmadığımı bilmiyordun." Bana dirseğiyle şakacı bir şekilde dürttü. Dengemi bozmadı ama bozmuş gibi yaptım. "Beni ortadan kaldırmaya mı çalışıyorsun? Bu burkulmadan sonra işe döndüğüm ilk günüm"

"Sadece reflekslerini test ediyorum."

"Sadece reflekslerini test ediyorum." Bana göz kırptı ve kalbim biraz eridi. *Aptalca şakalar. Özel bakışlar. Gerçekten oluyor. Bana aşık oluyor.*

"Yatay tangomuz sırasında reflekslerimi test edebilirsin."

"Sürtük." Hafifçe başını sallayarak gülüyor. Ona öpücük gönderir gibi yapıyorum.

Bennet

Geçen hafta Damien'e doğum gününü sorduğumda, bu kadar yakın olduğunu söyleyeceğini beklemiyordum. Bu bana plan yapmak için neredeyse hiç zaman bırakmadı, ama her şey o kadar sorunsuz gitti ki, evren benim bir şeyler peşinde olduğumu düşünüyor olmalı.

Neredeyse.

Hiç futbol maçına gitmediği ve en sevdiği spor olduğu için onu bir futbol maçına götürmeyi tercih ederdim, ama bizim sezonumuz ve doğum gününün hokey sezonu ile çakışması nedeniyle Colorado Bulldogs maçına bilet almam gerekti. Ve şanslıydım ki, en üst katta olmayan iki koltuk bulabildim.

Damien'in hokeyi sevip sevmediğini bilmiyorum, ama canlı maç canlı maçıdır. Onun hiç profesyonel bir maça gitmediğini öğrendiğimden beri, bunu gerçekleştirmek için bir dürtü hissediyorum. İlk profesyonel maçı, onun oynadığı bir maç olabilir... Onu nefret etmek istediğim zamanlarda bile, bu bana doğru gelmiyordu.

Kendi NFL hayallerim, stadyumun enerjisini görerek besleniyordu ve onun bunu hiç deneyimlemediğini düşününce kendimi kızgın hissettim. Birkaç hafta önce doğum günleriyle ilgili bir şey söylediğinde, ona bilet almayı düşündüm. O zaman, birkaç ay vaktim olduğunu düşünmüştüm, ama işte buradayız.

Hokey sahaları soğuk olduğu için belki de sevdiğim o bereyi takar.

İçeri girdiğimde televizyonda bir film var, ama Damien kanepede uzanmış onu izlemiyor. Sabun kokusunu takip ederek yatak odasına gidiyorum ve onu bir çift boxer giyerken buluyorum. Saçları hala ıslak, ara sıra damlayan damlalar oyulmuş göğsünden aşağı kayıyor.

"Mükemmel zamanlama. Ne kadar temiz ve güzel olduğumu görmek ister misin?"

Omzumu kapıya dayayıp, şortunun bel kısmıyla oynadığını izliyorum. "Ağzın çok kirli olduğu için kışından bahsettiğini varsayıyorum."

"Tabii ki."

"Belki sonra. Bir gecelik çanta hazırla. Ve sıcak giyin."

Kemer, hareketsiz kaldığında cildine çarptı ve gördüklerine anlam veremiyormuş gibi başını bana doğru eğdi. "Bir yere mi gidiyoruz? Birlikte mi?"

"Başka neden çanta hazırlamanı isteyeyim ki?"

"Senin çantan nerede?"

"Arabada."

"Yani, bana tek yön otobüs bileti almadın mı?"

"Bilet aldım, ama otobüs bileti değil." Ona, maç biletlerimizin resminin bulunduğu telefonumu atıyorum.

Damien ekrana o kadar uzun süre bakıyor ki, neredeyse okuma gözlüğüne ihtiyacı olup olmadığını soracağım. Sonunda bana bakıp gözlerini kırdığında, yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

"Bana... Cidden mi? Neden?"

"Oyunumu geliştirmem için bana ipuçları verdin, antrenmanları eğlenceli hale getirdin, seninle sevişmeme izin verdin, sen seç." Omuzlarımı rahatça kaldırıyorum.

"Bunların bazıları kendi çıkarın içindi."

"Buna doğum günü hediyesi deyin. Her halükarda, ilk profesyonel maça oyuncu olarak gitmemelisin. Bir taraftar olarak deneyimlemelisin. Futbol olmadığı için üzgünüm."

"Futbol olmadığı için üzgünüm... Bana maç bileti aldın! Bu... Bu ayakkabılardan çok daha iyi."

Hiçbir uyarı olmadan, aramızdaki mesafeyi bir anda aşar. Kollarını boynuma dolarken, bacakları belimi sarar. Onu tutmak için kışını kavramak ve kendime doğru çekmek gibi bir akıl varlığım olduğu için ikimiz de devrilmiyoruz. Gerçi, dili ağzıma dalmışken bunu nasıl yapabildiğimi bilmiyorum. Onu kollarımda tuttuğumu fark ettiğimde

kollarımda tuttuğumu fark ettiğimde aklıma iki şey geldi: bu çok seksi ve o çok ağır.

"Teşekkürler, teşekkürler," diyor Damien öpüşmelerin arasında.

"Bana örümcek maymunu gibi yapışmak için çok büyüksün," diye homurdanıyorum, ama içten içe bunu seviyorum. Kendimi onun kahramanı gibi hissediyorum.

"Buna alış." Yüzümü ellerinin arasına alır ve onun büyüklüğü ve gücüne bakılırsa, yapabileceğini düşündüğümde daha şefkatli bir öpücük verir. "Teşekkür ederim."

"Bunu sorun etme." Onu incelemek istemediğim nedenlerden dolayı ona aynı derecede tatlı bir öpücük veriyorum ve şakacı bir şekilde kıçına bir şaplak atıyorum, böylece onu bırakmak üzere olduğumu anlasın. "Çantayı topla."

Damien odasında koşturup çoraplarını, iç çamaşırlarını ve flanel gömleğini alıp çantasını kapatırken, tuvalet malzemelerini almadığını fark edip telaşla banyoya koşarken gülmemeye çalışıyorum. Parlayan bir gülümsemeye ortaya çıkıyor ve çantasını, topu başarıyla yakalayan bir köpek gibi havaya kaldırıyor.

"Bitti," diye şarkı söyler gibi söyler.

"Emin misin?"

Dudaklarını büzerek çantasını inceler, sonra içindekileri kontrol etmek için çantayı açar. Uzun bir süre sonra, kesilmesi gereken saçlarının altından bana bakar. "Evet."

"Daha aşağıya bak," dedim.

"Aşağı mı?" Aşağıya bakıp, hala sadece boxer giydiğini fark edince, sevimli bir pembeye büründü. "Tamam," diye mırıldanır, üzerine ikinci bir deri gibi oturan bir kot pantolon ve Henley tişörtünü giyer, ki daha sonra onu çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Çoraplar, ayakkabılar, mont ve "beni becer" şapkası giydikten sonra, Denver'a bir saatlik yolculuk için arabaya bineriz.

"Oda arkadaşların bu hafta sonu nereye gittiğini düşünüyor?" diye sorar.

"Ailemi ziyarete eve."

"Peki benim nerede olduğumu düşünüyorlar?"

"Nereye istersen. Kendi hikayeni uydurursun."

"Hikayem maç olabilir mi? Eski bir takım arkadaşımın buluştuğum falan derim, ama apartmanımda takıldığımı ciddi bir yüzle söyleyemeyeceğimden eminim. Bu çok havalı."

Midem suçluluk duygusuyla kıpır kıpır oluyor. Bunun oda arkadaşlarıma yalan söylediğim için mi, Damien'in onlarla arkadaş olmasını engellediğim için mi, yoksa ikisinin birleşimi için mi olduğunu söyleyemem. Ama burada gerçek bir seçenek değil, bu yüzden

o hafta sonunu benimle değil de başka biriyle geçirdiğini anlatması hoşuma gitmese de, buna uyacağım.

"Tabii." Ellerim kramp girmeye başladığı için direksiyonu kavradım.

Denver'a vardığımızda, doğrudan otele gidip check-in yapıyoruz, ardından maçı izlemek için stadyuma doğru yola ıkıyoruz. Girişe doğru ilerleyen insan seliyle birlikte sürüklenirken, Damien'in başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, geniş, hayranlık dolu gözleri her şeyi içine çekiyor. Taraftarlar, birkaç kat ykseklіęe uzanan cam giriş, yiyecek, bira ve hediyeelik eşya satan büfeler.

"Burası çok büyük." Ayaklarının ucunda zıplıyor gibi görünüyor ve ben onun dizginlenemeyen heyecanına glmsememek için yanağımı ısıırıyorum.

"Daha önce stadyumlar görmüştün, ne bekliyordun ki?" Onun coşkusu kalbimin atışını hızlandırmıyormuş gibi davranıyorum.

"Açık hava stadyumlarında bu kadar pencere, kiriş ve çaprazlama yürüyen merdivenler olmaz. Yürüyen merdivenleri var mı ki?"

"Bazıları var. Bira, yiyecek veya başka bir şey ister misin?"

"Bir şeyler yiyebilirim. Sosisli sandviçler nerede?" Etrafında dönerek tüm seçenekleri inceliyor.

"Sadece onu istiyorsan, tribnlerde dolaşan bir adamdan alabiliriz. Ama nachos'tan sandvilere kadar her şeyi yiyebilirsin."

"Eh, cipslerin üzerine koydukları o kalın sarı peyniri pek sevmiyorum. Lise maçlarından sonra bize artıkları verirlerdi, böylece israf olmazdı —sanki özel bir ikrammış gibi—ama ben her zaman tadı bok gibi olduğunu düşünmüşümdür." "nk yle. Ama buradaki nachoslarda gerçek peynir var ve

istediğin her şeyi koyabilirsin, sebze ya da biftek gibi. Sanırım bir yerlerinde ıstakoz bile koyuyorlar."

Damien'in gözleri daha da büyüdü. "Hadi canım. Hokey maçında ıstakozlu nachos mu yiyebiliyorsun?"

Aptalca sırtışı bulaşıcıdır. "İster misin?"

"Hayır, ıstakozu pek sevmem. Burada bulabileceğine şaşırdım. Stadyumlarda sadece bar yemekleri ve boktan şeyler servis edildiğini sanıyordum."

"Artık yle değil." Elimi beline koyup onu özel sandviç satan bir yere doğru itekledim ve yürürken elimi orada bıraktım. Nedenini bilmiyorum, elimi oradan çekmek, orada bırakmaktan daha az doğal geldi sanırım.

Yemeğimizi ve Damien'in ısrarla ısmarladığı biraları aldıktan sonra, gece benim ısmarlama olmasına rağmen, koltuklarımıza doğru yola çıktık.

Koltuklar orta seviyede, buz pistinin ortası ile kale arasında, bu yüzden tüm pistin harika bir manzarasını görüyoruz.

"Hokey hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum ona.

"Çok kavga etmiyorlar mı?"

"Eskisi gibi değil. Kuralları biliyor musun demek istedim."

"Hayır." Damien Reuben sandviçinden bir ısırık alır ve üzerine koydukları özel sosun küçük bir damlası dudağına yapışır. Onu kendim silmek için garip bir dürtü hissederim ve ona uzanmamak için kendimi zorlayarak kendi sandviçimden bir ısırık alırım.

Kendine gel, Bennet. Siz sadece seks yapan iki erkeksiniz, bir maçı izliyorsunuz. Daha fazlası değil.

"Bana açıklayacak mısın?" Damien'in dili sosu yalamak için dışarı çıkar ve benim sikim pantolonumun içinde sertleşir, bu her zaman yaptığı bir şeydir... hemen hemen her şeyde.

"Evet." Yemeğin boğazımdan geçmesi için göğsümü yumrukladım. "Maç sırasında sana bazı şeyleri göstereceğim."

Puck düşer düşmez, ortalık kaosa dönüşür. Kalabalığın gürültüsü artar, hoparlörlerden müzik çalar ve paslaşmaları ve şutları takip etmeye çalışırken başlarımız ileri geri sallanır.

Düdük her çaldığında kararları işaret ediyorum ve ilk periyodun ortasına gelindiğinde Damien, futbol da benzer bir ceza olduğu için, icing, hooking ve holding hakkında her şeyi biliyor. Ofsayt konusunda ise daha az bilgili, ki maç çok hızlı ilerlediği için benim de takip etmekte zorlandığım bir konu, ama tüm detayları bilmeseniz bile, hayatının en güzel anlarını yaşadığını söyleyebilirim. Sarı saçlarının altından gözleri parlıyor ve bu durum benim penisimin durumuna hiç yardımcı olmuyor.

O lanet şapkanın beni neden bu kadar etkilediğini asla bilemeyeceğim.

Bulldogs gol attığında, etrafımızda oturan taraftarlarla high-five yapıyoruz ve penaltı aldıklarında yuhalıyoruz. Seyircilerin hepsi, aslında o kadar da kötü olmayan hakemlerden şikayet ediyor, ama Roma'da... Maçın yarısını, kaleciden daha çok bir duvar gibi duran çaylak fenomeni hayranlıkla izleyerek geçiriyoruz. Adam ikinci yarıya bir golle başlıyor.

İnanılmaz bir maç, ama hangisini daha çok izlediğimi bilemiyorum, maçı mı yoksa yanımdaki adamı mı?

Onun egoist bir pislik olduğuna kendimi nasıl ikna ettim?

Evet, kendinden emin biri. Evet, aklına ne gelirse düşünmeden söylüyor, ama artık onun söylediklerinin hiçbirinin kötü niyetli olmadığını anladım.

kötü niyetli olmadığını fark ettim.

O sadece dürtüsel biri. Elbette, zihni benim asla tam olarak anlayamayacağım şekilde çalışıyor, ama hepsini bir araya getirdiğinizde gerçek bir insan ortaya çıkıyor. Onda sahtecilik yok, numara yok. Sır yok, benim ona saklamasını zorladığım sır hariç.

Sadece Damien var.

Cinsel keşifleri bir kenara bırakırsak, onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Sadece *var olma* yeteneğine hayranım.

Üçüncü periyodun başında, zihni hala aşırı hızda çalışıyor, her küçük detayı emiyor. Ama oyun, her oyun arasında uzun bir ara almaya alışkın iki futbolcu için hala çok hızlı ilerliyor.

"Buzun üzerinde o kadar küçük bir şeyi nasıl görebiliyorlar?" Damien'in başı baş döndürücü bir hızla sağa sola dönüyor. "O kadar küçük ki, her yere sekip duruyor. Şimdiye kadar alışırım sanmıştım, ama hala yarısı yanlış yere bakıyorum."

"Değil mi? Bazen güneşte futbol topunu bile kaybediyorum, oysa o top bu disklerin on katı büyüklüğünde. Asla hokey oyuncusu olamazdım."

"Topun büyüklüğü ne olursa olsun, patenle ayakta duramam herhalde."

"Yolda takılıp bileğini burktun." Gülümsemeyle koluna dirsek attım.

"Bunun dengeyle bir ilgisi yoktu. Flört ediyorduk ve dikkatim dağıldı."

"Tartışıyorduk."

"Bizim flört etme şeklimiz bu." Bana kaşlarını kaldırarak, ona karşı çıkmam için sessizce meydan okudu. Haklı olduğu için bunu yapamadım.

O zamanlar öyle söylemezdim. Onu nefret etmekle meşguldüm, ama bizim atışmalarımıza karşı her zaman içgüdüsel bir tepki gösterirdim. O benim aletimi tutana kadar bunun öfkeden başka bir şey olabileceği aklıma gelmemişti. O zaman bile, bunun olabileceğini kabul etmek *istemedim*.

Bir parçam hala istemiyor. Birini nefret etmekten arzulamaya geçmek, sanki kendini ilk kez tanımak gibi, kafanı karıştıran bir şey. Ama yine de, bu halim her zaman oradaydı, sadece derinlere gömülüydü. Damien'le her fırsatta kavga etmek, o kişiyi gömülü tutmaya çalışmamın bir yoluydu. Şimdi bana açık ki, o tarafım ortaya çıkmak istiyordu, en azından onun için.

Belki de kavgalarımız öfkeden çok ilgiden kaynaklanıyordu...

"Sence bu her zaman flört etmek miydi?" diye soruyorum, cevap verirken yüzünü görememek için kot pantolonumdaki hayali bir kırıntıyı alıp duruyorum. Görmek istemediğimden değil,

sadece onun söylediklerini yorumlamadan yapamayacağımı düşünüyorum. Kendi bilinçaltımı anlamaya çalışmakla meşgulüm, bir de onun bilinçaltını deşifre etmeye çalışmak şu anda sahip olduğumdan daha fazla zihin gücü gerektirir.

"Evet. Ama ben bunun farkındaydım, sen ise inkar ediyordun." "Belki."

"Kesinlikle."

Hiç komik bulmadan gülümsüyorum. "Bu biraz berbat, değil mi?"

Damien'in eli benim elimi kapattı ve dikkat çekmeden onu bacaklarımızın arasındaki boşluğa çekti. Başkalarına ellerimiz yanlarımızda duruyor gibi görünecek, ama uyluklarımızın arasındaki boşlukta parmaklarımız birbirine bağlı. Küçük bir temas noktası, ama kolumdan boynumun arkasına kadar tüm vücudumu karıncalandırıyor.

"Ben bunu değiştirmezdin." Başparmağı elimin arkasını okşadı.

"Neden?"

"Bu, oldukça yoğun... anlara yol açtı."

"Ve artık aynı şekilde flört etmediğimize göre, sence işler yoğun kalacak mı?" Ne sorduğumu ya da neden sorduğumu bilmiyorum, sadece şu anda olanları sevdiğimi ve hiçbir şeyin değişmesini istemediğimi biliyorum. Bunun ötesinde... Başka hiçbir şeyle yüzleşmeye hazır değilim.

Damien parmaklarımı nazikçe sıktı. "Bunu bu gece daha sonra anlayabiliriz."

Damien

Oyun sırasında ellerimizi birleştirdiğimizden beri penisim yarı sertleşmiş durumda, ama otel odamızın kapısını kapattığımız anda tamamen sertleşiyor.

Adam bugünü *önemsiz bir şey* gibi göstermeye çalışabilir, ama *öyle* değil. Onu korkutmadan bunu kelimelerle ifade edemeyebilirim, ama ona gösterebilirim.

Onu kapiya doğru bastırarak başlıyorum, kollarımın arasında hapsederken ağzını yağmalıyorum. Beni durdurmaya bile çalışmıyor, sadece itaatkar bir şekilde ağzını açıyor ve dilini benimkine sürtüyor, her seferinde daha fazla tatmak için içine daldığımda inliyor. Yine de, kendini bana teslim etmesine rağmen, uysal olmaktan uzak, sunduğu kadarını alıyor ve benim onu aradığım aynı çaresizlikle beni tüketiyor.

Birbirimize duyduğumuz bu açlık cinsel. Hatta güzel.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Elbette, insanlarla öpüştüm ve bu tahrik ediciydi. Ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı, sanki partnerim ve ben öpüşerek birbirimizin vücuduna girmeye çalışıyorduk. Bennet ve benim şu anda olduğumuzdan daha yakın olmanın fiziksel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum. Yine de, bu bizi denemekten alıkoymuyor ve birbirimizi bu kadar çaresizce sahiplenmek istememiz, öpüşmenin kendisi kadar heyecan verici.

Bir parçam, bir araya geldiğimizde böyle olacağını biliyordu. Bu yüzden bunun olmayacağını düşünmeme izin vermedim. Tabii ki, onu takip etmenin onu ailesiyle çatışmaya sokabileceğini bilmiyordum...

Bir parçam, onu takip ettiğim için suçluluk duyuyor, çünkü eğer istediğimi elde edersem, bir gün ikimizden birini seçmek zorunda kalabileceğini biliyorum. Ama bu... Şu anda olanlar... Hiçbir şey bu kadar *doğru* gelmemiştir. O da aynı şeyi hissetmiyorsa çok şaşırırm. Bu yüzden ona ruhumda hissettiklerimi göstermeyi bırakmaya niyetim yok.

Biz birbirimiz için yaratılmışız.

Bir gün bunu söyleyeceğim ve o da kabul edecek. O zamana kadar, biraz kirli oynamaktan çekinmeyeceğim.

"Çıkar sikini," diye homurdanıyorum, alt dudağını ısırıp ağzıma alıp acısını dindiriyorum. "Doğum günü hediyem için sana düzgün bir teşekkür etmek istiyorum."

Ben onun havasını yağmalamaya devam ederken, o kot pantolonuyla uğraşüyor, dudaklarım onun dudaklarından hiç ayrılmıyor, ancak onun geç saatlerdeki sakallarından dolayı şişmeye başladıklarını hissedebiliyorum.

Zaten onunla işim bittiğinde dudakları daha da şişmiş olacak.

Bennet, soğuk hava ısınmış cildine değince nefesini tutar ve kendi sikimi çıkarıp onun sikine sürtmek için canım çok çekse de, dizlerimin üzerine çöküyorum.

Onun muhteşem, dolgun, uzun penisi beklenti içinde sallanıyor ve ben onu hemen emmeye başlamayınca, kalçaları mesafeyi kapatmak için hafifçe öne doğru kayıyor. O temas kurmadan geri çekiliyorum ve ona şeytani bir gülümseme atıyorum.

"Sabırlı ol. Düzgün bir teşekkür zaman alır."

Bennet, ellerini yanına sıkıştırarak kapıya hafifçe başını vurur ve ben onun uyarılmasını hayranlıkla izlerken, hareketsiz kalmak için elinden geleni yapar.

Evet, sınırlarını test ediyorum, ama çoğunlukla ona bakmaktan hoşlanıyorum. Penisi gerçekten çok güzel.

"Damien," diye hafifçe inler, sağ eli penisine uzanır.

İki elini de ellerimle kavrar, parmaklarımızı birbirine kenetler ve uyluklarının yanında sabit tutarım. Sonra, ucuna iffetli bir öpücük kondururum.

"Teşekkür ederim." Dilimi yavaşça hareket ettirerek, yarık boyunca bir çizgi halinde yalarım. "Teşekkür ederim." Sonra başının etrafında dairesel hareketler yaparım. "Teşekkür ederim."

Sonunda, onu ağzıma alırım, sadece ilk birkaç santim kadar, ve nazikçe emerim, ellerini kapıya bastırırm, sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi ellerimi sıkarken.

"Teşekkür ederim," derim, onun cildine fısıldayarak, sonra onu boğazımın derinliklerine alırım. Yutkunur, emer ve onun arzusuyla titremesini tadını çıkarırım. Sonra ona istediğini veririm.

Onun uzunluğu üzerinde sallanarak, penisi dudaklarımın arasında zahmetsizce kayacak kadar ıslatırım, sonra hareketsiz kalırım ki ağzımı kullanabilsin. Kalçaları düzensizce ileri doğru itilir, ama elleri sabitlendiği için kafamı tutup yüzümü sikemez. Tek yapabileceği, ben onu yalayıp sürtünerek kızdırırken ağzıma girmeye çalışmaktır. Onu doruğa ulaştırmaya yetmez, ama onu alay etmek ve sallantıda bırakmak için yeterlidir.

Bu onu kıvranan, inleyen bir dağınıklığa dönüştürüyor, beni sikebilmesi için onu serbest bırakmam için yalvarıyor.

Ona teslim olmak istiyorum, ama aynı zamanda dilimde boşalana kadar sikini ağzımda tutmak da istiyorum. Uygun bir teşekkür.

"Damien." Ellerimi sıkıyor. "Beni böyle boşaltırsan seni sikemem."

Şehvetle dolu gözlerle, onun penisini ağzımdan çıkarır ve baş döndürücü bakışlarıyla karşılaşmak için yukarı bakarım. "Ya seni beceren ben olursam?"

Bennet'in tutuşu mengene gibi sıkılaşıır. Parmaklarımı kıracak diye korkuyorum, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Dakikalar geçer, ya da belki de dakikalar gibi gelen saniyelerdir. Bir şekilde, birbirimize bakarken zaman durmuş, tüm anlamını yitirmiştir. Sessizce, ikimiz de durumun farkındayız, bakışlarımız, bunu kelimelere dökersek her şeyin biteceğini bildiğimiz şeyi söylüyor.

Bu her şeyi değiştirecek.

Dudakları söyleyemese de gözleri söylüyor ve şimdilik ihtiyacım olan tek onay bu. Eşcinsel olmadığı, bunun bir şey olmadığı, sadece seviştiğimiz konusunda ısrarının arkasında... gerçek duygular gelişiyor. Güven duyguları.

Bennet elini gevşetince parmaklarımda hissettiğim karıncalanma azalıyor. "Tamam."

"Emin misin?" Bennet'in beni vücuduna hafifçe davet etmeyeceğini biliyorum. Bu kararı dikkatlice tartmış, ama yine de bir kez daha kontrol etmek istiyorum.

Kalçaları öne doğru sallanıyor, bana daha fazla penisini sunuyor. "Evet. Ben... bunu istiyorum."

Göz teması kurmaya devam ederek öne eğildim ve onu tekrar ağzıma aldım. Bana kendini beslemek için biraz çaba sarf etti, pelvisini yavaşça, şehvetli bir şekilde salladı, ama onun dışında oldukça hareketsizdi ve benim onun penisini emişimi izliyordu.

Onu ne kadar derine alırsam, işler o kadar dağınık hale geliyor, o da o kadar sertleşiyor, ta ki arzusu kontrol edilemez hale gelene ve boğazıma boşalana kadar.

Onun tohumu beni doldururken, sonunda gözlerimi kapatıp, duyularımı kasıp kavuran misk kokusunun tadını çıkarırım. Bu normalde yaptığım bir şey değildir - elbette yutarım, ama asla tadını çıkarmam. Yine de, Bennet'le birlikteyken, onun tadına doyamıyorum. Dili, teni, spermi... Hepsini seviyorum.

Bennet yorgun düştüğünde vücudu çöküyor ve ben onun ucuna yumuşak, tatlı bir öpücük kondurup ayağa kalkıyorum ve onu yatağa götürüyorum, orada kalan giysilerini çıkarıp onu karnının üstüne yatırıyorum.

"Bu sefer boşalmamı görmek istemiyor musun?" Sesi hem doymuş hem de meraklı.

"Her zaman, ama ilk seferin bu şekilde daha rahat olabilir." Omuzlarının arasına öpücükler kondurup kıyafetlerimi çıkarırım, prezervatif ve kayganlaştırıcıyı alıp yatağa onun yanına uzanırım.

Uyluklarının üzerine oturarak, parmak uçlarımla omurgasında tembel çizgiler çiziyorum, adonis gibi vücudunu takdir ediyorum.

"Beni uyutma tehlikesi var," diye uyarıyor, memnun bir iç çekişle.

"Üzgünüm. Daha önce hiç sırtını keşfetmek için zaman ayırmamıştım ve bu çok seksi."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Her şey için aynı şeyi söylüyorsun."

"Çünkü senin her şeyin seksi. Vücudun, gözlerin, ağzın." Ellerim kalçalarını bulur ve o yanakları okşarım, benim dokunuşlarımla onun kıvrımlarının dalgalanışını izlerim. "Ve bu kalça. Çok pembe, çok güzel ve çok saf."

"O bir göt deliği," diye ciddi bir ifadeyle cevaplar.

"Seksi bir göt deliği. Onu sikimle doldurmak için sabırsızlanıyorum. Beni çok iyi boğacak." Sikim arzuyla zonkluyor, ama şimdi sabırlı olmanın ve Bennet'e hak ettiği hazırlığı yapmanın sırası bende.

Yağlayıcıyı alıp parmağıma bolca sıkıyorum ve o küçük yıldızı nazikçe yokluyorum. Bennet, soğuk jel cildine değdiğinde geriliyor, ama elimle ovuşturduğumda ısınırken gevşiyor ve parmağımın ucuyla onu deldiğimde yumuşak bir iç çekiyor.

"İyi mi?" diye

soruyorum.

"Farklı."

"Anlat bana." Biraz daha baskı uyguluyorum, tam olarak içine girmeden, sadece gelecek olanın tadını veriyorum.

"Bu... ilginç." Bana karşı kıvrılıyor. "Penisimde bir tür his var, ama çok zayıf. İyi, ama zayıf."

Bence beni böyle uyutabilirsin."

"Burada amaç bu değil, Lucy." Kas halkasını biraz daha derine itiyorum ve o düzensiz bir nefes alıyor. "Hala iyi misin?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Nefret etmiyorum, ama sevdiğim de söylenemez," diyor.

"Peki ya şimdi?" Parmağımı abartılı bir dikkatle içeri ve dışarı kaydırıyorum, hazır olduğunda sikimle yapacağım şeyi taklit ediyorum ve kalçaları geri çekilen parmağımı takip etmeye başlıyor.

"Daha iyi." Parmağımın üzerinde sürtünmeye çalışır. "Biraz ilgi çekici, ama *daha* fazlasını *istiyorum* diyecek kadar değil. Aynı zamanda da..."

"Yeterli değil," diye öneriyorum, o cümleyi bitirmediğinde.

"Evet." Ölçülü bir nefes verir. "Bunun mantıklı olmadığını biliyorum," der, gerçekten hoşuna gittiğinden emin olmamasına rağmen parmağımın üzerinde kıcını kıvrır.

"Bu çok mantıklı," diye onu sakinleştiriyorum, sırtını okşarken parmağımı daha derine sokuyorum, nefes alıp verişine dikkatle kulak veriyorum, böylece ne zaman geri çekilmem, ne zaman ilerlemem gerektiğini ve onu vahşi bir arzuya sürükleyecek noktayı bulduğumu anlayabiliyorum.

Benim ilk kez pasif olduğumda da böyleydi, merak ve heyecan, kafa karışıklığı ve şüpheyle karışmıştı. Partnerim Bennet'e davrandığım kadar nazik davranmamıştı, ama bu benim iyiliğimi umursamadığı için değil, ikimizin de deneyimsiz olması nedeniyledi. Kafa karışıklığı ve şüphelerin bilinmeyenden korkmaktan kaynaklandığına inanıyorum.

Erkek çocuklar büyürken cinsel organlarını keşfederler, bu bir gerçektir, bu yüzden bu şekilde boşalmak, kıcına bir şey sokarak boşalmaktan doğal olarak daha tanıdıktır. Anal seksle ne kadar aşına olursan, o kadar zevkli olur. Ve doğru kişiyle mi? Nirvana gibidir.

Bennet'i ilk kez içime aldığımda, onun benim için doğru kişi olduğunu anladım. Aslında, daha önceden de biliyordum, ama birbirimize mükemmel uyduğumuzu görünce bu inancımı yeniden teyit ettim. Ve eminim ki bu geceden sonra o da aynı şeyi hissedecek. Yavaş davranırsam ve ona zevk verirken korkusunu giderirsem, şu anda yaptığım gibi, bu deneyimi tekrar yaşamak isteyecektir.

Onun böyle benim altımda uzanması, uysal ve güven dolu olması, benim yarıklarımın bastıramayacağım bir beklenti sızmasına neden oluyor. Ama acele etmiyorum, hareketlerimi ölçülü tutuyorum, böylece Bennet sonunda ona girdiğimde rahatsızlıktan çok zevk hissedecek.

Onun kanalını ne kadar uzun süre çalıştırırsam, o kadar kolay gerilir. Kısa süre sonra, herhangi bir direnç olmadan içeri girip çıkabiliyorum, bu da biraz daha derine inmemi sağlıyor. Ve vücudu gırtlaktan gelen bir iniltiyle gerildiğinde, o kutsal, coşkulu yeri bulduğumu bilerek, iki kat daha fazla çaba gösteriyorum.

Onu bağımlı hale getirecek olan.

Onu benim yapabilecek olan yer. Sonsuza kadar.

"Tanrım..." Bennet göğsünü yataktan kaldırır ve parmağımı sıkıca kavrar, ilk şok geçene kadar bir dakika hareketsiz kalır. "Bu prostatım mıydı? *Her yerde* hissettim."

Dudaklarımı yalayıp, hala o sihirli düğmeyle oynayarak başımı sallarım. "Bir parmak daha ekleyeceğim, seni biraz daha genişleteceğim, tamam mı?" diye sorarım, beline minik öpücükler yağdırarak.

Yatağa geri yığıldı. "Evet. Tamam."

Yanmayı hafifletmek için bir damla daha kayganlaştırıcı eklerim, parmaklarımı makas gibi açıp kapatarak onun dar kanalına girip çıkarım. Bennet hareketsiz kalmak için elinden geleni yapar, ancak kaslarının gerginliğinden tamamen rahatlamadığı bellidir. Anlıyorum, benim aletim pek de küçük değil ve o da sığmayacağından endişeleniyor, bu yüzden onu açmak için ekstra özen gösteriyorum, gevşemesine yardımcı olmak için o sıkı kasları ovup öpüyorum.

"İşte böyle, Lucy." Üçüncü parmağımı da sokuyorum, bileğimi hafifçe bükerek prostatını okşuyorum ve bu hissi tolere edilebilir olmaktan zevkli hale getiriyorum. "Rahatla."

Bennet, daha derine bastırdığımda homurdanıyor, ama parmağım o süngerimsi yüzeyi okşadığında, dudaklarından yüksek bir inilti patlıyor. Utanmadan, ben o sinir demetini okşarken, o da yatağa sürtünmeye başlıyor.

"Benim sikim içindeyken de böyle hareket edecek misin?" Kıçına küçük bir aşk ısırtığı yapıyorum, bu onun parmaklarımı sıkmasına neden olduğu için kendi iniltimi bastırıyorum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"İlk başta acıtacak. Öyle, bundan kaçınmanın yolu yok." Parmaklarımı çekip prezervatif takıyorum, kendimi daha fazla kayganlaştırıcı ile kaplıyorum. "Ama tamamen içeri girdiğimde sabit kalacağım ve sen hazır olduğunda az önce yaptığın gibi sürtünmeye başlayabilirsin. Kendini iyi hissetmek için benim sikimi kullan. Sen daha fazlasını isteyene kadar hareket etmeyeceğim. Hazır mısın?" Kendimi onun deliğine hizalıyorum.

"Hazırım."

Aşırı derecede kaygan olmasına rağmen, içeri girmek için itmeme gerekiyor ve tamamen girmeden önce ona birden fazla kez rahatlamasını ve nefes almasını söylemem gerekiyor.

Penisimin tabanı onun kıkına değdiğinde, tüm ağırlığımı ona yüklememeye dikkat ederek göğsümü sırtına bastırıyorum ve bekliyorum.

Bu işkence, saf ve basit. Onun mengene gibi sıkı tutuşunda gömülü kalmak ve hareket edememek, günde iki antrenman yapmaktan, kenarda oturmaktan, oyuna girdiğimde başarılı olamamaktan daha kötü. Onun kendini toparlaması için yeterince uzun süre hareketsiz kalmaya çalışırken, uzuvlarım neredeyse titriyor.

Tek yapabileceğim, ne kadar iyi iş çıkardığını fısıldayarak onu cesaretlendirmek, ama dürüst olmak gerekirse, bu sözler onun kadar benim için de geçerli.

Hareketsiz kalmanın zorluğundan dolayı uyluklarım ve karın kaslarım kramp giriyor, tam ona tüm ağırlığımı vermek üzereyken, merhametli bir şekilde hareket etmeye başlıyor.

İlk başta yavaşça, sadece kalçalarını hafifçe döndürüyor, ilk düşüncem bu hareketi hayal ettiğimdir. Sonra tekrar hissediyorum. Ve tekrar. Ve sonunda ciğerlerime tam bir nefes çekebiliyorum.

Daireler büyüdüķe, bana sürtünmeye başlıyor ve kendimi rahatlamış bir şekilde inerken buluyorum. O benim vücudumu, benim sikimi kullanırken sabit durmak işkence değil değil... ama daha katlanılabilir.

En azından artık kendiliğinden yanma tehlikesi yok.

"Ne hissediyorsun, Lucy?" diye fısıldıyorum, o kıvrılıp, kayıp, bükülerek hoşuna giden sürtünmeyi ararken.

"Senin sikini." Geri iterek beni biraz daha derine alıyor. "Sert ve *garip*, ama içimde iyi hissettiriyor. Benim sikimi sertleştiriyor." "Böyle boşalabilir misin? Sadece benim sikim kıkında varken?" Kafası, neredeyse refleks gibi, sertçe ileri geri hareket ediyor, sonra duruyor.

"Belki. Sikimi yatağa sürtersem."

"Bunu mu yapmak istiyorsun, yoksa hareket etmemi mi istiyorsun?" Bunu teklif etmek beni *öldürüyor*, ama ilk seferinde hareketsiz kalmamı tercih ederse, ona bunu vereceğim. Ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğim.

"Hareket etmeni istiyorum." Nefes nefese fısıldadığı ses o kadar şehvet dolu ki, nefes vermeyi neredeyse unutuyorum, ama bana doğru geriye doğru sallandığında ve ben biraz daha derine kayduğumda, hava dışarı çıkıyor.

"Bekle." Elimi kalçasına dayayarak geri çekilip öne doğru eğildim ve ona çarpmadım ama itişimin gücü de nazik değildi, vücudunu yatağın üzerine itti. Bennet boğuk bir inilti çıkardı ama gün gibi açık bir şekilde fısıldadı, "Daha fazla."

Ben de ona istediğini veriyorum.

Yataktaki pozisyonumu kullanarak, kalçalarımı aşağı doğru eğip, kalçalarımı yuvarlayarak onu yatağa bastırıyorum. Elimini onun etrafına dolayamadığım için, bu onun penisine hak ettiği ilgiyi gösterecek ve her hareketimde prostatına ulaşabileceğim.

Çok hızlı veya sert olmamaya dikkat etsem de, derinlere giriyorum, pelvisimi onun kıkırına sürüyorum ve bu sırada testislerimizi birbirine sürüyorum. Yağ ve terin çıkardığı sesler, onun ritmik inlemelerine katılıyor ve odayı sadece hedonistik olarak tanımlanabilecek bir sesle dolduruyor, ancak benim kulağıma, bu ham, sınır tanımayan sesler bizim arzumuzun bir ölçüsü gibi geliyor.

Birbirimize bu kadar
mükemmel uymamız...
Kaderimizde olması gerektiği
gibi...

Bunu yüksek sesle söyleme isteği dayanılmaz. Yine de dilimi tutuyorum ve kendime şimdilik onun da bunu hissettiğini bilmekle yetinmem gerektiğini hatırlatıyorum. Henüz buna inanmıyor olabilir, ama hissediyor. *Bizi* ve birlikte hareket edişimizi hissediyor. Bu, sahada başlayan ve yatak odasına taşınan bir senkronizasyon. Vücudumuz zaten birlikte çalışmayı ve birbirimizin sınırlarını zorlamayı biliyor.

Sadece kalbinin de buna yetişmesi gerekiyor.

Sonunda öyle olacağına olan inancım, beni daha hızlı hareket ettiriyor. Daha sert. Her itişte prostatını sıkıştırıyorum, o nefes nefese kalana kadar, her seferinde ben dibe vurduğumda akılsızca "*lütfe*" diye mırıldanıyor.

Ben de kendi yakarışımı mırıldanıyorum, onu sonuca ulaştırana kadar umutsuzca dayanmaya çalışıyorum, ancak deliğinin benim penisimi sıkıca kavraması bunu neredeyse imkansız bir görev haline getiriyor.

"Ne lütfe, Lucy? Neye ihtiyacın var?" "Daha fazlasına."

"Sikini okşamamı mı istiyorsun?" "Evet," diye inliyor.

Yatağa tam anlamıyla yapışmış durumda, bu yüzden elimi vücudunun altına sokmak zor, ama bir kez soktuğumda elimi onun uzunluğunun etrafına sarıyorum, kalçalarımı ileri doğru her itişimde onu sıkıyorum. Rahatlamış bir şekilde çıkardığı inilti kesinlikle müstehcen, bu da testislerimin yaklaşan boşalma ile sıkışmasına neden oluyor.

"İşte böyle, Lucy." Kulağına homurdanıyorum. "Benim için gel."

Sanki bu emri bekliyormuş gibi, Bennet'in penisi avucumda kasılmaya başlar ve sıcak sıvısı parmaklarımı kaplar. İyice emin olmak için, serbest elimle prostatını sıkarken bir de meme ucunu çimdiklerim ve kıkır etrafında kasılmaya başlar.

Bu onun ilk seferi olduğu için, içime çok sıkı oturuyor, ama boşaldığında basınç katlanarak artıyor, o kadar ki ritmim bozuluyor ve hiçbir uyarı olmadan bir anda doruğa ulaşıyorum.

Orgazmım, bana acımasız bir güçle çarpan bir dizi dalga halinde üzerime çöküyor, her biri bir öncekinden daha güçlü ve daha yoğun. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, baldırlarım acı verici bir şekilde kramp giriyor ve görüşüm bir dizi renkli ışıkla parlıyor, ancak bunun efordan mı yoksa coşkudan mı kaynaklandığını bilmiyorum, çünkü ikisini de hissediyorum.

Patlayıcı. Bennet ile birlikteyken böyle oluyor. Sanki vücudum ona karşı fiziksel tepkisini kontrol edemiyor, kısa devre yapıyor ve duyularım çılgına dönüyor. Bunun tamamen sağlıklı olduğundan emin değilim, ama kötü bir şey olduğundan da emin değilim. Aşk her şeyi tüketen bir şey olmalı, değil mi?

Ve bu da öyle. En azından benim için. O da bir gün oraya varacak. Böyle gecelerde, nasıl gelmesin ki?

"Lanet olsun... Bana ne yaptın sen?" Bennet'in sesi sersemlemiş gibi, sanki şimdi kendine geliyormuş gibi.

Onun penisini bırakıp kendiminkini tuttum, prezervatifi yerinde tutarak ondan çıktım ve bıraktığım boşluktan dolayı inlemesi üzerine omzuna yumuşak bir öpücük kondurdum.

Kafasını çevirir, gözleri yorgunluktan yarı kapalı olduğu için körü körüne, ama nedense dudaklarımı aradığını biliyorum. Öne eğilip ağzımı ağzına bastırırım, birbirimizin nefesini solurken orada kalırız.

Saatler sonra, derin uykumdan bir şey beni uyandırdığında, dudaklarımız hala birbirine değiyordu ve öpücüğün hiç bitmediğini fark ettim.

Bennet

Lanet olası finans. İyi bir bölüm, ama şu anda matematiği çok sıkıldım. Esas olarak, Damien ile geçirdiğim akşamların önüne geçiyor, ki bu da hızla bağımlısı olduğum bir şey.

Oda arkadaşlarım burada hiç vakit geçirmediğimi fark ederlerdi, o yüzden pek fazla fırsatımız olmuyor, ama perşembe günleri Cruz ve Liam haftalık randevularına çıkıyor, Cameron ve Jagger ise geç saatlere kadar laboratuvarda kalıyor. Geriye sadece Aiden'ı atlatmak kalıyor ve genellikle evde olmamak için makul bir bahane bulabiliyorum.

Tabii profesör aşırı miktarda ödev vermedikçe.

Ön kapıyı açtığımda ceketimi yarıya kadar çıkarmış oluyorum, sanki kazanacağım on saniye, masamda kambur oturarak geçireceğim saatlere bir çentik atacakmış gibi. Yine de, Damien'e daha çabuk ulaşabilmek için her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmeye çalışmak kendimi daha iyi hissettiriyor.

Her zaman ona yakın olma isteğim gerçekten acınası bir şey, ama o beni başka hiç kimsenin yapamadığı şekilde heyecanlandırıyor. Ve seksle ilgili heyecandan bahsetmiyorum, her ne kadar bu da bir artı olsa da, başka hiç kimsede yaşamadığım genel bir coşku hissinden bahsediyorum. Bu, onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istememe neden oluyor.

Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama umurumda da değil.

Planım, onu kapımın önünde dururken, ceketinin fermuarını çekerken bulduğumda suya düşüyor. "Vay canına, burada ne yapıyorsun?"

Gözlerinin parlaması, onu incelerken aptalca bir sırıtışa dönüşmemesi için dudaklarımı ısırمامı sağladı. Dolgun, öpülesi dudaklar. Saçları

parlak kahverengi gözlerini kısmen gizliyor. Çenesine kadar uzanan kabarık montu, onu marshmallow adam kadar sevimli gösteriyor.

Damien başparmağını omzunun üzerinden oturma odasının yönüne doğru uzatır. "Aiden ve ben ders için bir film izliyorduk, sonra annesi onu aradı ve biraz gecikeceğini söyledi, ben de eve gitmek üzereydim."

"Evet, annesi çok konuşkan biridir. Ödevin sadece bu mu? Film." Ona uzanmaya başladım ama temas kurmadan önce durdum, yalnız olmadığımızı hatırladım.

"Bu gece, evet. Sen?"

"Dört sayfa matematik ödevim var, muhtemelen en az iki saatimi alır." Ağır bir nefes alarak duvara yaslandım. "Ve bu ekonomi ödevine ek olarak. On buçuk çok mu geç olur?" Aiden'in görünürde olmadığından emin olmak için etrafa bakarken sesim alçaldı.

"Bir nedeni var ki anahtarın var." Damien cebinden bir bere çıkarır ve başına geçirir, saçlarını aşağı doğru bastırarak yüzünü benim için dayanılmaz kılan şekilde çerçeveler.

Düşünmeden, sadece tepki veriyorum, Damien'in ceketine uzanıp onu kendime çekiyorum, böylece dudaklarını dudaklarıma değdirebiliyorum.

"Bu ne için?" Diye iç çekerek, öpücüğümü karşılıyor.

"Bu şapka ile çok seksi görünüyorsun." Sağ elimdeki parmaklarım, kulağının yanında çıkan saç telleriyle oynuyor.

"Egzersiz yaparken bu şapkayı taktığımda her seferinde şikayet ediyorsun."

"Çünkü bu şapka seni çok seksi gösteriyor ve ereksiyon halinde koşmak işkence gibi." Alt dudağını ısıırıp ağzıma çekiyorum.

"Ama beni bununla eve yürümek zorunda bırakacaksın, değil mi?" Dili benimkini yaladı.

"Bunu sonra hallederim." Son bir kez daha ağzına girip, dudaklarına yavaşça, tatlı bir öpücük konduruyorum. Sonra kışına bir şaplak atıyorum. "Çık git de ödevime başlayayım."

"Görüşürüz." Son bir öpücük alır - bu sefer - ve ön kapıdan koşarak çıkar, ben ise orada durup, hareketlerine hayranlıkla bakarken, yüzümde aptalca bir gülümsemeyle. Sonunda dönüp Aiden'in beni oturma odasından izlediğini fark ettiğimde, saklayamayacak kadar büyük bir gülümseme. "Oh, uh. Selam." Gergin bir şekilde enseme ovuştururum, acaba bunu görmemiş olabilir mi diye merak ederim.

Aiden sadece bana bakıp gözlerini kırıştırıyor. "Sen... biseksüel misin?"

Siktir.

"Görünüşe göre?" Rollerimiz tersine dönseydi bana yalan söylemeyecek olan en yakın arkadaşşıma yalan söylememeye karar verdim. Kahretsin, muhtemelen çoktan bana da söylemiş olurdu.

"Ne zamandan beri?"

"Sikim o pislğe ilgi duymaya karar verdiğinden beri." Damien'in az önce çıktığı kapıya başımı çeviriyorum.

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum?"

"İnan bana, nefret etmek istiyorum. Ama sikim istemiyor. O her bana baktığında sikim dikiliyor. Çok sinir bozucu." Aiden, benim berbat şakama gülmüyor.

"Hala anlamadım. Damien heteroseksüel değil mi? Lise kız arkadaşını çaldığını söylemiştin."

Gülmemek için kendimi tutamıyorum. "Evet, o konuda. Meğer bana onun kız arkadaşlık malzemesi olmadığını falan göstermeye çalışıyormuş. Yöntemi berbattı, ama bana onun sadık olmadığını göstermenin yolu buydu, çünkü görmeden ona inanmayacağımı düşünüyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Muhtemelen kafasında mantıklı olan, ama aslında berbat olan o spektrum şeylerinden biriydi. Bu arada, bu konuda haklı olduğuna eminim," diye gevezelik ediyorum. "Ona hiçbir şey söylemedim, ama dikkatle izliyorum. Beni kışkırtmaya çalıştığını sanmıyorum. O sadece o anda aklına gelenleri söylüyor."

"Damien'in *benim* söylediklerim yüzünden seni tuzağa düşürmeye çalıştığını düşünmüyor musun?" Aiden göğsünü işaret ediyor. "Ve şimdi çıkıyorsunuz?"

"Çıkıyoruz." Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum.

"Yapamam... Ben... "Senin onun evinin anahtarı olduğunu söyledi."

Dudaklarımı ısırarak, anlaşmamız hakkında ne kadarını paylaşmak istediğimi düşünüyorum. "Evet..." Yavaşça başımı sallıyorum. "Gizlilik için."

"O eşcinsel mi?" "O

değil. Ben."

Aiden'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Sen mi? Beş eşcinsel erkekle yaşıyorsun ve sen mi gizli kalıyorsun? Tam olarak kimden saklanıyorsun, çünkü biz olmadığımız kesin, değil mi?" Cevap vermediğimde, yaklaşık üç santim küçülmüş gibi görünür. "Cinsel yönelimini *benden* mi sakladın?"

"Saklamıyordum. Erkeklerden hoşlandığımı düşünmüyordum. Yani, hoşlanmıyorum, ama nedense onu hariç."

Gözlerini o kadar hızlı kırıyor ki emin olmak zor, ama Aiden'in gözleri ıslak gibi görünüyor. "Yine de bunu sır olarak sakladın. Neden?"

Aiden, bu kampüsteki herkesten daha fazla babamla olan ilişkiimi biliyor, bu yüzden gerçeği itiraf etmek neredeyse bir ihanet gibi geliyor. Ama Damien hakkındaki sırrımdan dolayı açıkça ihanete uğramış hissediyor, bu yüzden her şeyi itiraf ediyorum. Amcamı erkek arkadaşıyla yakalamak, babama söylemek ve aralarına nifak sokmak, hepsi. Babamın kardeşi gibi beni de reddetmesinden ve bir erkeği sevmenin NFL'deki şansımı mahvedebileceğinden korkmam da dahil.

"Babandan saklanmanı anlıyorum," diyor Aiden, babam hakkındaki gerçeği itiraf ederken ikimizin de çöktüğü yerde, yanımda, yerde otururken yumuşak bir sesle. "Ama açıkça eşcinsel olan iki oda arkadaşın NFL'ye girmeye çalışıyor ve onlara karşı herhangi bir tepki yok gibi görünüyor."

"Draft'a girmelerine iki yıl var ve dürüst olmak gerekirse, benden daha yetenekliler. Yetenekleri, insanların cinsel yönelimlerine göz yummasına neden olabilir, ama benim yeteneğimin bana aynı kapıları açacağından emin değilim. Ve dediğim gibi, Damien ile olan bu şey... Biz erkek arkadaş değiliz. Son tarihi belli olan bir şeye dikkat çekmenin bir anlamı yok." Göğsümü dalgın dalgın ovuşturuyorum, mide ekşimesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

"Peki ne zaman?"

"Ben..." Göğsümdeki ağrı daha da şiddetli hale geliyor ve boğazımı temizleyerek ağrının geçip geçmeyeceğini deniyorum.

"Damien bunun bir bitiş tarihi olduğunu biliyor mu?"

"O, benim eşcinsel olduğumu açıklamayı planlamadığımı biliyor." "Bu aynı şey değil."

"Değil mi?" Ağrının en şiddetli olduğu sol göğüs kasımın üstünü ovuşturuyorum. "İntihar planlamadığım için mi, yoksa ikimiz de NFL'ye gitmek istediğimiz için mi, burada bir gelecek yok. Bu sadece seks. Bu yüzden bunu sır olarak saklıyoruz."

"Tanrım, Bennet. Gerçekten anlamıyor musun?" "Neyi anlamıyorum?"

"Seks arkadaşları genellikle kimse görmediğini düşündüklerinde öpüşmezler."

"Biz yapmadık..." Tam da bunu yaptığımızı fark edince itirazım dudaklarımda kalır. Ve bunu ben başlattım. Bunun ne anlama geldiğini analiz edemedim Aiden inler.

"Kahretsin, bunu tahmin etmeliydim." Kafasını duvara vurur. "İkiniz arasındaki gerginlik bana hiç gerçek bir nefret gibi gelmemişti. Bunun cinsel bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Neden düşünesin ki? Ben de öyle düşünmemiştim, ta ki... olan olana kadar."

Aiden derin bir nefes alıp gözlerini kapatır. "Aman Tanrım. Bunca zaman birbirinize tahammül etmenize yardım ettiğimi sanıyordum, değil de..."

"Ne yapmıyordun?"

"Ben..." Kafasını sertçe sallar. "Önemli değil. Sadece senin... Hiç böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştim ve ben..." Saatine bakar. "Ödevimi bitirmem lazım."

"Şimdi mi?" Yüzünü kızartarak ayağa kalkarken kaşlarını çatmış. "Konuşmamızı bitirmeyecek miyiz?"

"Şey... Evet, yapmam gereken bir sürü iş var. Damien'in evine gitmek istiyorsan, senin de öyle görünüyor. Ben... Ben hiçbir şey söylemeyeceğim, böylece sen..." Elini amaçsızca salladı. "...ne istersen yapabilirsin. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Hala giriş holünde yerde otururken, yatak odasının kapısının kapandığını duydum ve az önce ne olduğunu merak ettim.

Damien'in evine girdiğimde saat neredeyse on buçuk olmuştu — ödevimin hala yarısı bitmemiş olduğu için neredeyse gitmeyecektim — ama Aiden ile yaşadığım o tuhaf konuşmadan sonra ona yakın olmak istedim.

O çoktan yatmış, televizyonu görebilmek için başlığını dayamış, odanın loş ışığında çıplak göğsü görünüyor. Hevesli gülümsemesinden anladığım kadarıyla, beline kadar uzanan yorganın altında çıplak olduğunu tahmin ediyorum, ama yüzümü görünce gülümsemesi hemen kayboluyor.

"Ne oldu?" Sesi kapatıyor, ipuçları aramak için gözlerini üzerimde gezdiriyor.

"Aiden bizi öpüşürken gördü." Boxer şortuma kadar soyunup yatağa yanına uzanıyorum. "Korkuyor musun?"

"Evet, ama bildiği için değil." Mümkün olduğunca yakınına yaklaşıyorum ve Damien'in kolunu omuzlarıma dolmasına neden oluyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. "Ona söylemeyerek duygularını incittiğimi düşünüyorum."

Sadece adını anmak bile, seks arkadaşlarının öpüşmemesi gerektiği konusunda söylediklerini hatırlamama neden oluyor. Bu da, seks arkadaşlarının yatakta birbirlerine sarılarak duygularından bahsetmeyecekleri gerçeğini görmezden gelmeyi imkansız kılıyor. Ama şu anda bu zihin karmaşası için zihinsel enerjim yok, bu yüzden bunu bir kenara itip Damien'in sıcaklığının kafamdaki kaosu dindirmesi için izin veriyorum.

Parmaklarını kolumda yatıştırıcı bir şekilde gezdiriyor. "Siz ikiniz oldukça yakınsınız." Bu bir sorudan çok bir ifade.

"Evet. İlk yıl çok yakındık, ikimiz de babalarımız üye olduğu için kardeşliğe katılmamız gerektiğini düşünüyorduk ve eminim ki diğerlerinin onun eşcinsel olduğunu kabul etmelerini sağladığım için bana minnettar. Bu yüzden, bunu ondan sakladığım için oldukça zorlanıyor."

"Ona nedenlerini söyledin mi?"

Bunu düşündüğünü bilsem de, "*sana söylemiştim*" dememesini seviyorum.

"Evet. Babamla ilgili kısmı anladı, ama bu onu şaşırttı çünkü ona hep iyi şeyler söylemiştim. NFL ile ilgili kısmı ise pek ikna olmadı. Jagger ve Cruz'un o kadar yetenekli olduklarını, takımların onları kadrolarına almak için cinsel yönelimlerine göz yumacaklarını ve benim onların seviyesinde olmadığını açıklamaya çalıştım. Ama bu kısmı anlamadığını düşünüyorum."

Damien'in parmakları kısa bir süre durakladıktan sonra kolumda gezintiye devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, ben de anladığımı sanmıyorum. Sen inanılmaz bir alıcısın."

"İyiyim, ama *çaylak sezonumda* iyi *değilim*. Jagger iyi. Ve bana karşı çıkmaya çalışma," diye söylüyorum, nefes aldığını hissettiğimde. "İkimiz de bu oyun hakkında çok şey biliyoruz, bana yalan söylemeye çalışma."

O nefes verirken başım göğsüne doğru eğilir. "Haklısın Lucy. Ama bu, seçilecek kadar yetenekli olmadığın anlamına gelmez."

"Kabul ediyorum, tabii soyunma odasında baş ağrısı yaratmayacağım sürece ve biseksüel bir ikinci veya üçüncü yedek oyuncunun baş ağrısı yaratmayacağına dair hiçbir şey yok."

"Bu etiketle mi devam edeceksin?"

"Çoğu insanın anlayacağı etiket bu, ama doğru olduğundan emin değilim. Her halükarda, dünyanın geri kalanı için ben heteroseksüel olduğumdan, bunun bir önemi yok."

Damien'in göğsü kaskatı kesildi, bu cevabı beğenmediğini belli ediyordu, ama bana bunun için laf atmadı, bu da beni Aiden'a karşı biraz kızdırdı. Vücudum bu düşüncemi ele vermiş olmalı, çünkü Damien bir kez daha neyin yanlış olduğunu sordu.

"Aiden'dan daha fazla benim hislerimi kabul ettiğin aklıma geldi, bu da mantıklı çünkü seninle yatıyorum, ama aynı zamanda

Çünkü benim seçimlerinden doğrudan etkilenen sensin. Yani, ben hep eşcinsellerin birbirlerine, insanlara neyi ne zaman söyleyecekleri konusunda kendi kararlarını vermek için çok fazla serbestlik tanıdıklarını düşünmüşümdür, o halde neden Aiden, konu benim hayatımken incinmiş hissediyor? Yani, bu senin de hayatın sayılır, ama sen beni suçlu hissettirmiyorsun."

"İkinizin ne kadar yakın olduğunuza bakılırsa, Aiden senden sakladığın her sırrı duyduğunda incinebilir. Bu sır da senin cinsel yöneliminle ilgili. Ve ben bu sırrı sakladığın için seni suçlu hissettirmiyorum çünkü senin şartlarını kabul ettim."

"Ama sen sır olmak istemiyorsun. İnkâr etme. Nefes alışından anlayabiliyorum."

Konuşmanın ciddiyetine rağmen, göğsü tekrar sakınleşince gülümsemeyi zor tutuyorum.

"Gizli kalmak istemiyorum, ama ya öyle ya da hiç, yani..." O omuzlarını silkerken başımı kaldırıyorum.

"Peki, insanların senin eşcinsel olduğunu bilmelerinin profesyonel kariyerine bir etkisi olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Ben her zaman kendime güvenirim."

"Tipik." Yumuşak bir kahkaha atarak, sadece şaka yaptığımı anlaması için göğsüne hafif bir öpücük konduruyorum. "ok kendini beğenmişsin."

"İstedüğimin peşinden giderim. Bu yüzden buraya transfer oldum. Burada keşfedilme şansım daha yüksek."

"Saçmalık. Eğer yeteneğin varsa, keşifiler nerede olursan ol seni bulurlar."

"Belki, belki de değil. Bu benim almak istemediğim bir riskti. İsteddiğim hayatın beni bulmasını beklemek yerine, bunu gerçekleştirmek için adımlar atmaya karar verdim."

"Neden Front Range Üniversitesi? Eminim seni kabul edecek başka okullar da vardı."

"Sen buradasın."

O tekrar omuz silkiyor, ben de başımı sallıyorum, ama bu sefer göğsüne bırakmak yerine dirseğime dayanıp ona bakıyorum.

"Bu takımı *benim* için mi seçtin?"

Damien şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Sana söyledim, ben istediğim şeyin peşinden giderim."

"Evet, ama *ben*? Birkaç hafta öncesine kadar senden *nefret ediyordum*."

"Pfft. Benden nefret etmiyordun, sadece gerçeği kabul etmek zorunda kalmamak için nefret etmek istiyordun."

"Peki o neymiş?"

"Bana aşık olduğunu görebiliyorsun."

Bunu nasıl bilebildiğini mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışırken ağzım açık kalır. Bunu kendime bile zar zor itiraf ettim ve sadece vücudunu değil, onu da sevip sevmediğimi sorguladığım anlarda bile, ona aşık olmaya kadar gitmedim, sadece onu sevdim. Aiden bu akşam beni çalıntı öpücükler için azarlayana kadar, seks arkadaşlığından daha fazlası olabileceğini düşünmemiştim bile, ama bunu çok yakından incelememe izin vermedim. Ben bunu mantıklı bir şekilde açıklamadan önce, o nasıl beni çözebildi?

"Bunu bir sorun haline getirme." Damien, ondan başka kimseyi istemediğimi itiraf ettiğim geceden sözümü alıyor ve ben cevap vermeden, beni aşağı çekip başımı göğsüne yaslıyor.

"Sen benim terapistim gibi benimle konuşurken beni yatakta tutuyorsun. Bu nasıl bir şey değil olabilir ki?" Elbette, *seksin ötesinde bir şey* olduğu fikri zaten aklımdan geçmişti, ama bunun onun da aklından geçtiğini bilmek ruh halime yardımcı olmuyor.

"Tamam, önemli bir şey, ama fazla düşünmene gerek yok. Konuşacak birine ihtiyacın var ve sırlarının bende güvende olduğunu biliyorsun. Öyle bırakalım."

"Sana aşık olmayacağım," diye ısrar ediyorum. "Olmamam gerek. Çok fazla şey söz konusu."

"Biliyorum." Parmakları kolumda tembel hareketlerine devam etti. "Ama yine de benim aşık olacağımı umuyorsun."

"Buraya transfer olmadan önce umuyordum."

"Bu daha da ileri gitmeden, hemen şimdi gitmem için bir neden daha."

"Gitmeyeceksin."

"Neden yapmayayım?"

"Çünkü istemiyorsun ve bu sır olarak kaldığı sürece mecbur da değilsin. Son saniyeye kadar buna tutunacaksın, benim gibi."

Birdenbire fark ettim ki, Damien umut ve olasılıklar üzerine dönen bir konuşma için fazla sakindi. Nefesimi tutarak oturdum. "Bana zaten aşık olduğumu düşünüyorsun," diye suçladım.

Cevap vermeyi düşünürken çenesini ileri geri hareket ettirir. "Aşık olduğunu biliyorum."

Aklım, onun neden yanlış olduğunu gösteren bir dizi nedeni tekrar tekrar düşünüyor, ama bunların hiçbirini, ne ailem, ne kariyerim, ne de Aiden'in gerçeği bilmesi,

bariz gerçeği silemiyor.

Ne yapacağım ben?

"Hiçbir şey değişmek zorunda değil." Damien sanki düşüncelerimi okuyabiliyor. "Senin için değil. Benim için..."

"*Şu anda* hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor," diye düzeltiyor ve beni geri çekerek göğsünü yastık olarak kullanmamı sağlıyor.

"Bir gün değişecek."

"Bir gün, *olabilir*," diye kabul eder. "Bu seni korkutmuyor mu?" "Beni çok korkutuyor."

"O zaman neden bu kadar sakınsın?"

"Yıllarca seninle bir şansım olmasını umdum ve sonunda oldu. Yıllarca bana aşık olmanı umdum ve oldun. Bu bir garanti değil, ama umduğum her şey gerçekteştiğine göre, bunun devam etme ihtimali de var diye düşünüyorum."

"Bu benim için ne anlama geliyor?" Parmağım boş boş göğüs kaslarını okşuyor. "Ailemi mi kaybedeceğim? Kariyerimi mi?"

"Umarım o noktaya gelmez." Beni daha sıkı sarar, bana yapışarak gerçekten çok korktuğunu belli eder, ama cesur bir yüz takınır.

"Neden sen olmak zorundaydın?" diye fısıldıyorum. "Başka türlü olamazdı."

Ben kendimi heteroseksüel kategorisinde kararlı bir şekilde tutarken, bunu nasıl bilebildiğini asla anlayamayacağım. İronik olan ise, onun haklı olduğuna inanmam. Bu her zaman kaçınılmazdı. Muhtemelen kaderimde vardı, ama kaçınılmazdı.

Çenemi şaklatarak, "Senden nefret ediyorum" diye homurdanıyorum.

Damien televizyonu kapatır ve başımın üstüne öpücük kondurur. "Biliyorum. Uyu artık."

Kafamdaki kaosa rağmen, ya da belki de onun yüzünden, yorgunluğa teslim oldum ve hayatımda ilk kez, önce seks yapmadan birinin yanında uykuya daldım.

Damien

Bennet'in nefes alışı, perdelerin arasından sızan parlak güneşe rağmen hala yavaş ve düzenli, bunu her nefes verişinde göğsüme çarpan sıcak hava dalgasından anlayabiliyorum. Öngörülebilir ritim bana onun hala uyuduğunu söylüyor ve beni yastık olarak kullandığı için onu uyandırmak için acele etmiyorum, bunu her gün yapmasını çok isterim.

Ve dün geceden sonra, gelecekte de böyle sabahlar yaşayacağıma dair her zamankinden daha fazla umutluyum.

Bennet beni seviyor. Bunu kelimelerle ifade etmedi, ama seviyor ve bunu fark ettiğinde bile paniğe kapılmadı.

Bunun için kendimi takdir ediyorum. Baskı altında sakin kaldım. İhtiyaç duyduğu anda onun dayanağı oldum. Ve onu istediğim sonuca ben yönlendirmedim. Bunun yerine, onun zaten içten içe bildiği şeyi yeniden teyit ederek, doğal bir şekilde o sonuca varmasına izin verdim.

Düzensiz kalp atışlarımın ona benim çok gergin olduğumu göstermediğine biraz şaşırdım, ama dıştan bakıldığında kendime güvenen biri gibi görünüyordum, ki o anda onun da benim öyle görünmemi istediğini biliyorum, ve bu işe yaradı. İnsanlar bizim hakkımızda bir şey öğrenirse ne olacağı konusunda hala endişeli olduğu belli, ama bu korkunun onu kendi yatağına geri döndürmesine izin vermedi.

Bana olan hisleri, endişelerinden daha ağır basmaya başlamış belli ki. Henüz *dünyaya gerçeği söyleme* aşamasına gelmedi, ama Aiden bildiği için, diğer oda arkadaşlarının da öğrenmesi çok uzun sürmez herhalde, bu da ilk adım.

Buraya da tahmin ettiğimden daha hızlı geldik.

Bütün yaz boyunca onun kirli küçük sırrı olarak kalmaya hazırlandım. Öğrencilerin sadece bir kısmı kasabada olduğu için buluşmalarımızı saklamak daha zor olacaktı, bu yüzden sonbaharda dersler başladığında ev arkadaşlarına gerçeği söylemek zorunda kalacağını düşündüm. Şimdi, sanırım dönem bitmeden hepimiz hakkında bilgi sahibi olacaklar. Aiden'in bir şey söyleyeceğini sanmıyorum, Bennet'e çok sadık biri. Ancak Bennet, Aiden'in öğrenmesiyle dünyanın sonunun gelmediğini görünce, diğerlerinin de öğrenmesinin bir sakıncası olmadığını anlayacaktır.

Cruz, Cam ve Jagger öğrendikten sonra, onların etkisiyle, biseksüel bir erkek olarak askere alınma endişesini aşmasını umuyorum — tabii bu etiketle kalmaya devam ederse.

Cildimdeki sıcak nefesinin şekli değişiyor ve uyanmaya başladığı için, bütün sabah yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Burnumu Bennet'in saçlarına gömüyorum ve başının üstünü öpüyorum.

Bundan zevk almak biraz tuhaf, ama bu bana onun benim olduğunu hissettiriyor.

Bennet, gözlerini açıp çevrenin beklediği gibi olmadığını fark ettiğinde yaptığı gibi bir hareket yapar, ama çabucak yanıma yaslanarak rahatlar.

"Günaydın, Lucy."

"Saat kaç?" O esniyor. "Sekiz."

"Mm," diye homurdanır ve sırt üstü dönerek gerinir, bu da çarşafın o seksi küçük 'V' şekline kaymasına neden olur. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?" Bennet dalgın dalgın göğüs kaslarını ovuşturur.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana aşık olduğumu düşünüyorsun, peki şimdi ne olacak?" diye tavana sorar.

"Biraz daha inkar edeceğini düşünmüştüm. Final sınavlarına kadar gizlice dolaşmaya devam edeceğini."

Bennet başını çevirip bana bakar, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. "Sen de buna razı olurdun, değil mi?"

"Eğer ihtiyacın olursa, evet. Dün gece dediğin gibi, herkes kendi kararlarını verme özgürlüğüne sahiptir. Hazır olmadan önce sana bir şey söylemeni veya yapmanı zorlamam."

Gözleri yumuşamış gibi görünüyor, ama bakışlarını benden ayırmadan sabit tutuyor. "Yani, bunun sen, ben ve Aiden arasında kalması gerekiyorsa, itiraz etmezsin, değil mi?"

Cevap olarak omuzlarımı kaldırdım. "İstediğin bu mu?"

Şimdi omuz silkme sırası onda. "İstediğim şey ile yapabileceğim şey aynı değil."

"O zaman yapabileceğin şeyle başla." Kalbim hiç de sakın değilken sesimin nasıl bu kadar sakın olduğunu bilmiyorum. Ama Bennet bana dürüst olmak için yeterince güveniyorsa, en azından onun ihtiyaçlarını kendi isteklerimin önüne koyabilirim.

Bu kadar yakinken, gözlerinin birkaç farklı mavi tonunda olduğunu, fırtına sırasında bulutlar gibi birbirine karıştığını görebiliyorum. Ne yapacağı konusunda çok kararsız olduğu için bu çok uygun. Ne karar verirse versin, ben varım. Bu noktaya gelmeden çok önce ona hayır deme yeteneğimi kaybetmiştim. Tabii, eğer hiç sahip olduysam. "Bunu oda arkadaşlarıma anlatabilirim. Belki sen de bizim evde bizimle takılabilirsin

bizimle takılabilirsin."

"Erkek arkadaşlar gibi mi?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onu korkuttuğumdan emin olarak elimi ağzıma kapattım. Oysa o, sadece birkaç saniye süren utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu, yapabileceklerimin sınırlarını zorluyor."

"Gizli erkek arkadaşlar mı?"

Bennet bu öneri karşısında gerçekten kızarıyor. Bir nevi sevimli bir durum, her ne kadar uyarılarla bunu mahvetse de.

"Yani, bir tanımlamaya ihtiyacın varsa, neyse ne. Ama şunu bil ki, bundan fazlasını vaat edemem. Şu anda değil, belki de hiç. İstiyorum, ama yapamıyorum. Tıpkı senin dediğin gibi, son saniyeye kadar buna tutunacağım ve bu sonunda daha kötü olabilir, ama şu anda... Şu anda, nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum."

Bu, kendi tarzında beni sevdiğini söylediği ikinci sefer. Kabul ediyorum.

"O zaman yapma." Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve onun gayri resmi gizli erkek arkadaşı olarak ilk öpücüğümü çaldım.

O da bana doğru eğildi ve yumuşak bir şekilde mırıldandı. "Bu senin için işe yaramaz hale gelirse bana söyler misin?"

"Etmeyecek," diye onu temin ettim.

"Ciddiyim Damien." Başımın yanını kavrar, parmaklarını saçlarıma geçirir. "Senden istediğim adil değil. Çok fazla gelirse bana söylemen gerek."

"Olmayacak."

"Öyle deme, işler değişirse bana söyleyeceğini söyle."

"Bir şey değişirse sana söylerim." Onu başka bir öpücükle susturmaya çalışıyorum, ama o çekiliyor.

"Bu çok kolay oldu. Parmaklarını çapraz yapıyorsun, değil mi?"

Çıkmaya yeni başladık ama o beni çoktan tanıyor. Bu bir işaret.

"Belki." Bir kez daha öpmeye çalışıyorum ve bu sefer o kıpırdamıyor.

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma, ama gülümsediğini saklamaya çalışmadığı için ikimiz de onun gerçekte ne demek istediğini biliyoruz.

Bu kırmızı kapının önünde kaç kez durduğumu bilmiyorum, ama eminim ki bu, midemde ufak bir heyecan hissetmeden yaptığım ilk sefer.

Dur, bu doğru değil. Çarpıntı var, ama şimdi bu, kötü bir önsezi duygusundan çok, heyecanlı, coşkulu bir enerji. Hayran oldum.

"Selam Damien," Jagger kapıyı 30 santim kadar açıyor, sanki kim olduğumu evin geri kalanından saklamaya çalışıyormuş gibi. Sanırım Bennet onlara henüz haber vermemiş. *Bu ilginç olacak.* "Aiden uğrayacağını biliyor muydu, çünkü burada değil. Laboratuvarında bir projeyle ilgili bir şey söyledi."

"Aiden'ı görmeye gelmedim."

Jagger, kapı tamamen açılmadan önce kaşlarını çatacak kadar zaman bulur.

"Hey, içeri gel," diyor Bennet. "Liam'ın duyduğu yeni bir kart oyunu oynamaya hazırlanıyoruz." Elimi tutuyor, Jagger'ın geniş gözleri bunun farkında değilmiş gibi davranıyor.

Bennet beni oturma odasına götürürken, Jagger peşimize takılır ve neler olup bittiğini ve neden şüpheli davrandığımızı sorarak hızlıca sorular yağdırır.

Bennet onu tamamen görmezden gelir ve bizi televizyonun önüne götürür, birleştirilmiş ellerimizi havaya kaldırır ve şöyle duyurur: "Biz bir çiftiz. Bunu büyütmeyin. Ve bu odanın dışındaki kimseye söylemeyin." Sonra beni kanepeye çeker ve yanına oturtur, böylece sağ bacağım onun bacağına, sol bacağım da Liam'ın bacağına değiyor.

Bu odada gerçekten daha fazla koltuk lazım.

Odadaki herkesin gözleri üzerimizde, ama üç dakika boyunca kimse tek kelime etmiyor. Bennet ise bu oyun için hazırlık yapmakla meşgul gibi davranıyor. Sonunda, masanın üzerine

masaya üzerinde kelimeler yazılı bir dizi küçük beyaz kare atar ve "Tamam. İçinizden atın gitsin." der.

"Biliyordum." Jagger, Cam'e yumruklarını  arpı tırırken, Liam ve Cruz birbirlerine anlamlı bir bakış attılar.

"Ne kadar süre tanınmalı onlara?" diye sorar Jagger. "Süre mi?" Bennet'e bakarım.

"O, teknik olarak kurallara aykırı olduğunu hatırlatmadan önce, evin ortak alanlarında  p  mek için verilen süre kadar," diyor Cruz.

"Ah, doğru. Bunu duymu lu um var gibi." Liam'a gizlice bir bakış atarım —bu kuralı bana, Bennet'in bana karşı hissettiği nefretin aslında başka bir şey olduğunu söylediğinde anlatmıştı. O konuşma, duygularımın peşinden gitmeye karar vermemi sağlayan konuşma olduğu için ona teşekkür etmek için ba ımı sallarım.

"Bizim yok," diyor Bennet, "  nk  yatak odası dışında böyle şeyler yapmayacak kadar kendimizi kontrol edebiliyoruz."

Bu evde erkek arkadaş olduğumuzu gizlememiz gerekmedi inden, o dolgun dudaklara bir öpücük kondurup bunun büyük bir mesele olmadığını anlamasını sağlamak için canım çekiyor, ama bana dair onlara bilgi vererek zaten büyük bir adım attı, bu yüzden onu zor durumda bırakmıyorum.

"Evet, *göreceğiz*," diyor Jagger kıkırdayarak ve kaşlarını kaldırıyor. "Peki, bu oyun nasıl oynanıyor, Liam?"

"Cards of Humanity gibi bir şey, yargıç bir soru kartı seçiyor ve herkes en uygun cevap kartını veriyor, ama bu oyunda cevap kartı yok. İsimler, fiiller, sıfatlar ve benzeri kelimelerin yazılı olduğu bir sürü kelime karosu var, bunları birleştirip cevabını olu turuyorsun, sonra yargıç en be endi ini seçiyor.  nce bir deneme turu yapabiliriz, böylece nasıl oynandı ını   renirsin."

Her birimiz bir dizi kelime karosu alıp, tüm seçenekleri görebilmek için önümüze yayıyoruz.

Liam bir ipucu kartı se ti. "2014'ten beri komada olan birini bilgilendirin," diye okudu.

Kelimelerime bir göz attı ımda bunun kolay bir görev olmayacağını anlıyorum. Se eneklerim arasında güzel, tanrıça, uçak, ısırma, çıkıntı yapmak ve bazıları gibi kelimeler var. Son on yılı özetleyen hiçbir kelime yok, bu yüzden en azından bazı son dakika haberlerine atıfta bulunan bir cevap uyduruyorum.

Her birimizin cevabımızı yazmak için k  k metal bir tepsimiz var ve kelime karoları mıkna slı olduğu için, Liam'ın kimin ne yazdığını anlayamaması için onları ters çeviriyoruz. Onları tek tek ters çevirirken, "Bira parası bul... Olası değil

hava... UFO'lar sevimli görünüyor... İsyen olayı korkuyu artırıyor... Alkol arayın."

"UFO'lar sevimli mi?" Jagger burun kıvrıyor. "Bu son on yılı nasıl açıklıyor?"

"Birkaç yıl önce askeri pilotların onları gördükleri belgeleri gizlilikten çıkardılar," diye cevaplıyorum.

"Hangi cevabın sana ait olduğunu bize söylememelisin," diyor Bennet.

"Benim olduğunu söylemedim, onlar bu konuyla ilgili bilgileri gizlilikten çıkardılar dedim.

Herkes bu cevabı verebilirdi."

"Evet, ama bu cevabın neden uygun olduğunu açıkladığın için, hepimiz bunun senin olduğunu biliyoruz," diye işaret ediyor Bennet.

"Hangisini daha çok beğendin?" Cam, Liam'a sorar.

"UFO olayını anlıyorum, ama son on yılda olan her şeyi tam olarak açıklamıyor." Benim cevabımı bir kenara itiyor. "Bira parası bulmak ve alkol aramak ikisi de uygun, ama temelde aynı şey, o yüzden birini seçemem." Onları da bir kenara itip kalan iki cevaba odaklanıyor. "İsyen olayı korkuyu artırır oldukça iyi, ama bence on yıllık tarihi tam olarak yansıtmıyor, bu yüzden ben olası olmayan hava koşullarını seçiyorum."

"Evet." Bennet yumruğunu sıkıyor.

"Tamam, hepiniz anladınız. Cruz ilk turu değerlendirecek." Cruz bir kart seçer ve okur: "En iyi tavlama cümlesi."

Hepimiz cevaplarımızı hazırlamaya başlarız ve yüzleri aşağı bakacak şekilde teslim ederiz. Liam'ın daha önce yaptığı gibi, Cruz da cevapları tek tek okur. "Çocuk yapmak ister misin?... Sevgi çubuğunu okşamak... Göz kamaştırıcı silahı çekmek... Bay Tentacle ile oynamak... Fantezimin etini tatmak..."

İlk cevap hepimizi o kadar güldürdü ki, geri kalanını duyamadık ve sonunda ne dediğini anlayabilmemiz için üç kez okumak zorunda kaldı.

"Aman Tanrım, aşk çöpçatanlığı." Jagger gözlerini siler. "Bu çok zekice."

"Ben Bay Tentacle'ı biraz daha beğendim," diyor Liam.

"Göz kamaştırıcı silah diğer her şeyi gölgede bırakıyor," diyor Bennet.

"Tamam, senin seçimin ne?" diye soruyor Cam.

"Bu odadaki herhangi biri bir kadın tavlamaya çalışsaydı, üremek istemek klasik bir şey olurdu, ama hiçbirimiz bununla ilgilenmediğimiz için..." Bennet'e utangaç bir bakış attı. "...bu pek uymuyor. Ve artık hepinizin

hepinize cinsel organlarınıza vereceğiniz takma isimleri bildiğim için, birini diğerine tercih edemem. Yani... çoğunlukla aktif olduğum için, benim fantezi bedenim "top" olacak."

"Evet!" diye bağırarak havaya yumruk attım.

"Bekle, çoğunlukla aktıfsen 'top my fantasy flesh'i kullanamazsın, bu pasiflerin kullandığı bir cümle," diye itiraz etti Bennet.

"Ama biri bana gelip üstte olmasını isterse, kabul ederim." Cruz omuz silker.

"Hey," Liam bağırır.

"Varsayımsal olarak." Cruz ellerini kaldırarak teslim olur.

"İstersen daha sonra Mister Tentacle ile seni dölleyebilirim." Cam, Jagger'a kaşlarını oynatır.

"Onun benim olduğunu biliyor muydun?" diye sorar Jagger, Cam ise sadece "gerçekten mi?" der gibi kaşlarını kaldırır. "Evet, tamam. Nasıl düşündüğümü biliyorsun."

"Tamam, devam edelim," diyor Bennet. "Jagger, sıradaki jüri sensin."

Jagger kartı alır, burun kıvrır ve yüksek sesle okur: "Bize mastürbasyon sürecini anlat."

Bu soru için doğru kelimeleri bulamıyorum. Bombalar, makineler ve ürünler hakkında bazı kelimelerim var, vücut parçaları veya açıklayıcı eylem kelimeleri yok. Bu yüzden, geçerli bir cevaba benzeyen bir şey uyduruyorum.

Jagger tüm cevapları inceledikten sonra hepimize sert bir bakış attı. "Arkadaşlar, bunlar berbat. Penisler için çılgın takma isimler nerede?"

"Elimizdeki kartlarla çalışmak zorundayız," diyor Liam.

"Ne diyorlar?" Cam, yanıtların bulunduğu yığına doğru başını sallar.

Jagger bunları tek tek okur. "Esnek tanrıçayı del... Uzun varlığı toz haline getir... Sevimli sebzeyi pompalayın... Pürüzsüz anatominin şampiyonu... İnanılmaz erdemleri talep et..."

"Ouch, bunlar biraz zayıf." Bennet yüzünü buruşturur. "Belki de bu turdan sonra daha fazla karo seçmeliyiz."

"Katılıyorum," diyor Cam. "Peki, kazanan hangisi?"

"Yani, ben sevimli sebzeyi pompalayanı seçmek zorundayım. Penisleri ima eden tek cevap bu."

"İkiye iki!" Yine havaya yumruk atarım.

"Bennet, senin 'şey olmayan şeyin' bir kopya," Cruz arkamdan ve Liam'ın arkasından uzanarak Bennet'in omzuna vurur.

"Karo seç," Bennet homurdanır ve bacağıyla benim bacağıma dokunur, sanırım bu onun PDA denemesi. Kabul ediyorum.

"Sıradaki yargıç sensin." Jagger, hepimiz kelimelerimizi yenilerken, kart destesini Cam'e uzatır.

O bir tane seçip okur: "Tüm ülkeye bir mesaj gönderebilirsin, ne yazarsın?"

Cam kendi kelime seçimini yenilerken ve ona mantıklı gelen bir sıraya göre düzenlerken, hepimiz cevaplarımızı oluşturmaya odaklanıyoruz. Ona cevaplarımızı verdiğimizde, bunları tek tek yüksek sesle okuyor. "Zarif şeyi hissetmek... Bilgiyi takdir etmek... Harika bir reçel yemek... Hedefe ulaşana kadar çabalamak... Uzaylılara bakmak..."

"Vay canına." Liam çenesini tıkırdatır. "Bunlar... Ee, sen hangisini seçtin?"

"Zarif şeyi hissetmek," diyor Cam, Jagger ise sevinç çılgılığı atıp Cam'in yumruğuna vuruyor.

"Hey, onun olduğunu biliyordun," diye suçlar Bennet.

"Tabii ki biliyordum, o yüzden onu seçtim." Cam kabul eder ve Jagger'i ensesinden kendine doğru çekerek ona şehvetli bir öpücük verir.

"Erkek arkadaşına özel muamele yapamazsın," diyor Bennet.

"Nasıl seçtiğim önemli değil, en iyi cevap olduğunu düşündüğüm şey o." Cam omuzlarını kayıtsızca silkiyor.

"Jagger jüri üyesi olmasaydı, bu cevap mastürbasyon sorusunu kazanabilirdi," diyor Cruz hepimize.

"Aynen öyle. Bunu bir yerde kullanmam gerekiyordu." Jagger onaylayarak başını sallar. "Bennet, sıradaki jüri sensin."

"Doktora gitmek için en utanç verici neden nedir?" diye sorar Bennet yüksek sesle ve hepimiz cevaplarımızı verdikten sonra şöyle der: "Kabuklu burun yanığı. Sarkık lazer çıkıntı yapmıyor... Jöle el... Çürümüş meni... Haylaz kalp patlaması..."

"*Jöle el* nedir?" diye sorar Cruz, ama bu, bunu kimin söylediğini ortaya çıkaracağı için kimse cevap vermez.

"Tamam, karar ne?" Cam Bennet'e sorar.

"Jöle elin ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden hayır." Bennet bu cevabı reddeder. "Kalp patlaması utanç verici değil, trajik geliyor. Çürümüş meni veya sarkık lazer çıkıntı yapmıyor..." Bennet'in gözleri iki seçenek arasında gidip gelir. "...ikisi de doktora söylemek isteyeceğim şeyler gibi gelmiyor, ama birçok erkek ereksiyon sorunu yaşıyor ve çürümüş meni diye bir şey duymadım."

"Anlamı bu mu? C.O.M.E. yazıyor, C.U.M. değil." Liam işaret eder.

"Bence bunun jizz anlamına geldiğini varsayabiliriz ve çürümüş olması çok utanç verici olurdu, o yüzden ben öyle varsayacağım," diyor Bennet.

"Tabii ki!" Cam yumruğunu havaya kaldırırken, Jagger yanağına bir öpücük kondurur.

"Peki, jelly hand ne demek?" Cruz tekrar sorar.

"Hiçbir fikrim yok." Liam kollarını havaya kaldırır. "Elim vücudumun tek parçasıydı ve yumuşak, pürüzsüz ya da harika olması utanç verici bir şey değil."

"Oh, peki... İyi denemeydi." Cruz saçlarını karıştırmak için elini uzatır, ama
Liam

kaçmaya çalışır ve sonunda kucağıma düşer.

"Kendi erkek arkadaşını kucakla." Bennet onu benden uzaklaştırmaya çalışır.

Odadaki tüm gözler Bennet'e çevrilir, ama fark etse de belli etmez, sadece bana kart destesini uzatır ve "Sıra sende" der.

"Sünnet işlemi açıklayın," diye okurum.

Birkaç kişi, kelimelerin üzerine eğilip, istedikleri sırayla karoları seçip düzenlerken inler. Herkes memnun olduğunda, bana cevaplarını verirler ve en az yarım düzine kez konuşmaya çalışıp başarısız olduğumu endişeyle izlerler. Ama o kadar çok gülüyorum ki ciğerlerime hava alamıyorum, sonunda öksürüyor ve hırıltılı nefes alıp veriyorum, yüzümden gözyaşları akıyor. Bu sırada yeni gizli erkek arkadaşım ve oda arkadaşları, bunun komik şeylere karşı normal tepkim mi yoksa tıbbi bir sorun mu olduğunu anlamaya çalışır gibi bana bakıyorlar.

Sonunda kahkahalara boğulmadan konuşabilecek duruma geldiğimde, beni bu kadar histerik yapan şeyi açıklıyorum. "Onun yanan sızıntı genitalini kır... Küçük bedenimi öldür... Kaybol aptal... Sarkan şey çok dürüst olduğu için çıplak nugget'ı işkence et... Kadın jumbo sosisli saldırısı - Ben çılglık atıyorum..."

Her şeyi anlattığımda, herkes ya ağlıyor ya da kahkahaların şiddetinden öksürüyor ve konuşabilmek için neredeyse beş dakika harcadığım için haklı olduğumu hissediyorum. Ta ki Cam hangisini seçeceğimi sorana kadar, o zaman yine kendimi kaybediyorum.

"Cevapları göndermek için bir yol var mı, çünkü bu tur altın madalya kazanır." Bennet gözlerini siler.

"Kaybol aptal." Cruz karnını tutuyor. "Çok basit ama çok üzücü."

Cam sandalyenin arkasına yaslanır. "Çok haklısın. Bu odada değil."

Jagger koruyucu bir şekilde penisini avuçlar ve fısıldar, "Merak etme. Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim."

"Seninkini hala saklıyor musun?" Jagger'a soruyorum, bu sorunun yepyeni bir anlam kazandığını fark ederek.

"Evet, ve bu altın madalya turu bana travma sonrası stres bozukluğu falan yaşatacak.

Paganlar. Hepiniz," diye masadaki herkesi işaret eder. "Elimizdeki taşları oynamak zorundayız," diye Cruz gülerek söyler.

"Küçük etleri öldürmek mi? Sümüksü cinsel organlara saldırmak mı?" Jagger ellerini havaya kaldırır.

"Aslında, dev bir sosisli saldırıyordu," Liam düzeltir.

"Gördünüz mü! Siz kafirler." Jagger başını sallar.

"Seninki hangisi?" Cam, Jagger'ı koluna dolayarak yanına çekerken bana sorar.

"Yani, çılgılık atanı nasıl seçmem?" Cruz sevinç çılgılığı atarak kollarını havaya kaldırmadan hemen önce diyorum.

"Skor ne?" diye sorar Bennet.

Jagger ve Cam'in birer tane, Damien'in ise iki tane var," diye Liam sonuçları hesaplar.

"Kazandım mı? Ne kazandım?" diye gruba soruyorum.

"Sadece bir tur oynadık," diyor Liam.

"Evet, ama şimdi travma geçirdim ve kendimi daha iyi hissetmek için Cam'in benim sikimi yalamasına ihtiyacım var," diyor Jagger.

"Bunu hepimizin bilmesine gerek yok." Bennet gözlerini devirir.

"Ayrıca hepimizin kendi odalarına gizlice girip sevişmeyecekmiş gibi davranmamıza da gerek yok," diye karşılık veriyor Jagger.

"O haklı." Cruz utangaç bir şekilde omuz silkerek yüzü biraz kızardı. "En en azından bu bu sen yok gerek boğulmak boğulmak bizi bizi seni senin

kulaklıklarıyla boğmak." Cam, Bennet'e göz kırpar. "Sen de kendi sesini çıkarabilirsin."

"Tanrım, bu ev erkek öğrenci yurdundan daha kötü," Bennet kucağına mırıldanır ve sonra bana döner. "Çılgınlık başlamadan buradan çıkmak ister misin?"

"Evden mi, odadan mı?" diye sorarım. "İkisi de."

Bennet beni buraya getirerek sınırları zaten zorladı ve ben de aşırıya kaçmak istemiyorum, ama oda arkadaşlarının yanında tamamen rahatlayamıyorsa, gizli erkek arkadaş etiketini aşmamızın hiçbir umudu yok. Bu yüzden, sınırlarını biraz daha zorlamaya karar veriyorum.

"Beni yukarıya götürmeye ne dersin?" diye utangaç bir gülümsemeyle öneriyorum.

Bennet'in gözleri beni baştan aşağı süzer, cinsel bir bakışla değil, herkesin gözü önünde beni kaçırmaya hazır olup olmadığını tartışır gibi. Ne karar verdiğini anlayamadan, ayağa kalkar ve elini uzatır. "Bakalım onları bastırabilecek miyiz."

Bennet

Daha önce Damien'in yanında uyanmıştım, ama bu, *benim* yatağında uyandığımız ilk sefer ve beklediğimden çok daha fazla hoşuma gitti. Burada, onun evinde hissettiğimden farklı bir samimiyet var. Belki de bunun nedeni, burada yalnız olmadığımız için, en azından oda arkadaşlarım açısından, artık saklanmamız gerekmemesidir.

Onun yanında sarılmayı sevdiğimi keşfetmek de beni biraz şaşırttı. Hiç küçük kaşık olmamıştım, ama onunla birlikteyken kendimi çoğu zaman o pozisyonda buluyorum. Son zamanlarda kafamdan geçen onca şeyi düşününce, onun sağlam varlığı yanımda olduğu için kendimi biraz daha dengeli hissediyorum.

Muhtemelen bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim, ama bu doğru. Muhtemelen oda arkadaşlarım kadar dokunaklı ve duygusal olmayacağım, en azından herkesin önünde, ama yatak odamın mahremiyetinde... Damien'in muhteşem vücuduna kendimi bırakmaktan çok mutluyum. Ya da onun vücudunun benimkine sarılmasından.

O uyanmaya başladığında, dudaklarımın yanındaki göğüs kasına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Günaydın."

"Günaydın." Serbest kolunu başının üzerine uzatırken, diğer koluyla beni kendine doğru çekiyor. "Saat kaç?"

"Sekiz mi? Bakmadım. Neden sordun?"

"Uyuyakalmışım gibi hissediyorum. Bu yatak harika."

"Öyle olsa iyi olur. Bursumla okul ücretinden tasarruf ettiğim paranın büyük bir kısmını bunu almak için harcadım."

"Anlaşıldı, şımarık zengin çocuk." Damien başımın üstüne öpücük kondurarak, sözlerinin bir bakıma doğru olduğunu, ancak arkasında kötü niyet olmadığını onaylar. "Yatak ve ayakkabı dışında başka kötü alışkanlıkların var mı?"

"Ayakkabı koleksiyonumu kim söyledi sana?" Bu bir sır değil, sadece onun bildiğini düşünmemiştim.

"Kimse söylemedi. Neredeyse her gün farklı bir çift giyiyorsun. Jagger, senin ayakkabılara biraz takıntılı olabileceğini söylemişti ama."

"Her şey futbolla ilgili olamaz."

"Kendi adına konuş." Damien gülüyor, ama gülüşü karnının gurultusu tarafından neredeyse bastırılıyor.

"O gürültünün içinde duyabileceğinden emin değilim." Burun kıvrırım. "Sanırım sana yemek yedirsem iyi olur?"

"Yatakta kahvaltı?" Kulağımı göğsüne dayadığımda kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyorum.

"Hayatta olmaz, ben o tür gizli erkek arkadaş değilim. Ama aşağı inersen, Cam sana protein shake hazırlar, ben de yumurta yaparım."

"Anlaştık." Damien altımdan kayarak çıkıyor ve dün gece çıkardığı boxerını giyiyor, sonra merdivenlere doğru yöneliyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Hala yatakta uzanmış haldeyken ona soruyorum.

İlk adımı atmadan önce durur ve omzunun üzerinden bana bakar. "Uh, mutfığa."

"Öyle değil."

"Nasıl yani?" Kaşlarını çatıyor.

"Sadece şortunla."

"Bunun nesi yanlış?"

"Oda arkadaşlarımdan önünde neredeyse çıplak dolaşamazsın."

"Neden olmasın?" Alnındaki çizgiler daha da derinleşir. "Soyunma odasında yapıyorum."

"O farklı. Herkes neredeyse çıplak ve birbirine bakmama konusunda yazılı olmayan bir kural var."

"Aynı kural burada geçerli değil mi?"

"Yani, muhtemelen." Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Ama burası soyunma odası değil ve sen eşcinsel erkeklerle dolu bir evde kalıyorsun, yani..."

Damien, tavan odanın merdivenini çevreleyen korkuluğa yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Oda arkadaşlarının çoğunun bir ilişkisi olduğunu ve neredeyse çıplak olsam da olmasam da bana ikinci kez bakmayacaklarını farkında mısın?"

"Yine de şortunla aşağı inmeni istemiyorum."

"Lucy, sen sahiplenici misin?" Dudaklarının köşesi gülümsedi. "Hayır."

"Öyle gibi geliyor ama."

"Değilim, sadece onların seni benim gördüğüm gibi görmelerini istemiyorum."

Damien yatağa doğru yavaşça yürüdü. "Dünkü kıyafetlerimi giymemi ister misin?"

"İstersen." Omuzlarımı kayıtsızca kaldırdım. "Ya da benim kıyafetlerimden birini giyebilirsin."

"Bu çok sahiplenici bir teklif." Üzerime eğilirken gülümsemesi daha da genişler.

"Hayır, değil. Pratik bir teklif," diye ısrar ettim. "Boylarımız hemen hemen aynı, kirli kıyafetler giymek istemiyorsan benimkilerden bir şeyler ödünç alabilirsin."

"Tamam, Lucy." Eğilip dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur. "Beni giydirebilirsin."

"Bu..." Tartışmanın anlamsız olduğunu fark edince yataktan kalkıp şifonyere gittim, çekmeceyi açıp ona bir çift eşofman verdim. "Bunu mesele yapma."

"Biliyorsun..." Damien utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu boxerlar giydiğim en kirli şeyler. Belki de değiştirmem gereken şey budur."

Siktir, Damien'in benim iç çamaşırlarımı giydiği düşüncesi biraz seksi.

Çekmeceyi açıp başımı içeriye doğru eğiyorum. "Seçini yap." Damien, boxerını çıkarmak için kalçasını sallayarak, kalın uyluklarından yavaşça aşağı kaydırıyor. Uzun penisi yumuşak olsa da, ona bakarken yine de biraz heyecanlanıyorum. Özellikle de bakışlarımın altında biraz dolgunlaşıyor gibi görünmesi. Sonra temiz iç çamaşırlarımı, *benim iç çamaşırlarımı* bacaklarından yukarı çekerek, tamamen sertleşmeden önce onu örtüyor.

Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü dün gece yaptığımız birçok turdan sonra benimkinin dolabileceğinden emin değilim. Şimdi düşününce, aşağı kata indiğimizde bir kez olsun kulaklarımızı çekeceklerinden eminim.

Damien'in kapüşonlu bakışları altında kendi iç çamaşırlarımı giyerken, yakında alacağımız alayları hiç de dört gözle beklemediğimi itiraf etmeliyim...

En azından kimse bana pantolonumu giymemi söylemedi, çünkü onların önünde çok hareketliydik. Son birkaç aydır onlara bu konuda yeterince sataştım, eminim hepsi de bana aynı şekilde karşılık vermek için can atıyorlar.

Aiden hariç, onu hiç azarlamak zorunda kalmadım.

Keşke dün gece o aptal oyunu oynamak için burada olsaydı. Gizliliğim yüzünden biraz incindiğini biliyorum, ama umarım bu yüzden benden kaçmıyordur.

Damien'i gömlek ve her şeyle yeterince örttükten sonra, aşağı kata iniyoruz. Tahmin edilebileceği gibi, Cam ona ve Jagger'a sabah protein shake'leri hazırlıyor, ama bizim girdiğimizi duyunca dönüp sırtarak, "İkinizin iyi bir gece geçirdiğine benziyor," diyor.

"Senin sesini duyamayacak kadar iyi," diye karşılık veriyorum. Cam ve Damien birbirlerine bakışıyorlar, muhtemelen ikisi de benim bunu çok ısrar etmeden itiraf etmemi beklemiyorlardı, ama başka türlü davranmanın bir anlamı olmadığını düşünüyorum.

"Hepimiz için shake mi yapıyorsun?" diye Cam'e soruyorum.

"İsterseniz, tabii." Ben kahvaltı için yumurtaları hazırlarken, o blendere biraz daha toz ve süt ekliyor. Yedi kişi olduğumuz için evdeki iki kartonu da bitiriyoruz ve hala acıkacağımızı bildiğim için Damien'e bir sürü tost yaptırıyorum.

Cam ve ben genellikle ilk kalkanlarız, bu yüzden sabahın ilk saatlerinde mutfakta bir ritim yakalarız. Damien bu ritime sorunsuzca uyum sağlar, tostları tabaklara koyar ve üzerine tereyağı sürer, böylece yumurtalar için hazır hale gelir. Bu küçük bir şey, aslında çok saçma, ama onun burada olması bana doğal geliyor.

Yemekleri hazırladığımızda, Aiden hariç herkes mutfığa geliyor. Bunun kasıtlı mı olduğunu yoksa dün geceki gürültüyü dinledikten sonra hala uyuyor mu diye merak ediyorum ve Aiden'in çok fazla çiftle uğraşmak zorunda kalmaması için burayla Damien'in evi arasında zamanımı bölüştürmeye karar veriyorum.

Çiftler.

Damien ve benim, gizli de olsa, bir çift olduğumuza hala inanamıyorum. Bu beni biraz tedirgin ediyor, çünkü hala ne kadar çok kişi bilirse, ortaya çıkma olasılığı o kadar artar diye düşünüyorum ve bu evin dışındaki kimsenin Damien ile olan *ilişkimizi* bilmesini istemiyorum. Ama bu evin mahremiyetinde, bir çift olmak benim için sorun değil. Cam ve Jagger mutfak tezgahındaki koltuklara oturup yemek yerken, Cruz, Liam, Damien ve ben masaya oturduk.

Çoğunlukla, hepimiz yemeklerimizi yediğimiz için pek konuşmuyoruz, ancak NFL hayalleri nedeniyle ortaya çıkıp çıkmama konusunda biraz tereddüt eden Cruz sessizliği bozar. "Neden bu konu sizin için sır gibi?" diye sorar.

"Kariyerimi düşünüyorum," diyorum ona.

"Dur biraz," diyor, "üç takım arkadaşınla birlikte yaşıyorsun, ikimiz NFL'ye gitmeyi planlıyoruz, ama sen gizli kalmak isteyen sensin?"

"Evet." Tostumdan bir ısırık alıyorum.

"Bunun kabul edilebilir olduğunu kanıtlamadık mı?" Cruz, Jagger, Cam ve kendisini işaret ediyor.

"Üniversitede, elbette," diye onaylıyorum.

"Profesyonel olmayı planlamıyor musun?" diye sorar

Jagger Damien'e. "Evet," der Damien.

"Ama eşcinsel olduğunu açıklamaktan falan çekinmiyor musun?" Jagger başını yana eğiyor.

"Pek değil." Damien tostuyla bir lokma yumurta alır. "Peki, sen neden endişeleniyorsun?" Liam bana sorar.

"Bu üçü benden daha iyi. Ve bana yanıldığımı söylemeyin," takım arkadaşlarım itiraz etmeden önce sözlerini kesiyorum. "Kendi istatistiklerimi ve sizinkileri de biliyorum. İyiyim, ama takımların, becerilerimin soyunma odasında eşcinsel bir oyuncu olmanın dezavantajlarını haklı çıkardığını sorgulamayacak kadar iyi değilim."

"Ne dezavantajı?" Jagger burun kıvrır.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum ona. "Sen ülkenin en iyi alıcılarından biri olarak kabul edildiğin için buna karşı bağışıklısın. Kiminle yattığın önemli değil, sen iyi bir kazançsın."

"Bana bu saçmalıkları anlatma." Jagger boş tabağını tezgahın üzerine koyar. "Sahada kendini fazlasıyla kanıtladın ve herhangi bir takım seni kadrosunda görmekten mutluluk duyacaktır."

"Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, ama durumumu biliyorum. Takımlar saha dışında başlarına bela açacağımı düşünmedikleri sürece, iyi bir şansım var. Bunu yapmanın en kolay yolu, onlara heteroseksüel olduğuma inandırmak."

"Bu senin için sorun değil mi?" Jagger Damien'e sorar.

"Bu onun kararı." Damien omzunu kaldırır ve kahvaltısından bir lokma daha alır.

"Ama bu ikinizi de etkiliyor," diye işaret eder Cruz. "Bu yüzden açılmaya karar verdim. Aksi takdirde Liam'a haksızlık olurdu." Erkek arkadaşına

utangaç bir bakış atar, sanki sessiz kalmayı düşündüğü için özür diler gibi, ki bu tamamen onun hakkıdır. "Ayrıca, değişiklik yapabilecek konumda olan hiçbirimiz bu konuda bir şey yapmazsak, bu durum kabul edilebilir hale gelmeyecektir."

Kabul etmeliyim ki, bu açıdan düşünmemiştim ve haklı bir noktaya değindi. Ama kararımı etkileyen başka faktörler de var, Damien ve benim dışımda kimsenin bilmesi gerekmeyen faktörler, bu da bu noktayı tartışmalı hale getiriyor.

"Haklısın. Ama yine de, bu, çaylak yılına başlaması kesin olmayan benim gibi birine daha fazla baskı yaratıyor. Şu anda bunu üstlenmeye hazır değilim."

"Peki, ikiniz nasıl çalışıyorsunuz?" diye soruyor Liam. "İkiniz de gizli mi kalıyorsunuz? Biri açık, biri gizli mi?"

"Biz daha yeni başladık... bu her neyse." Cümleyi bitirmek için elimi havada sallıyorum. "Bize şimdiden bu kadar baskı yapma."

Boş tabağımı ve Damien'inkini lavaboya götürüyorum, böylece Cruz ve Liam bulaşıkları yıkayabilirler, ve Damien'e elimi uzatıyorum. Diğerlerine hafifçe başını sallıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, ben onu merdivenlere doğru götürürken bir adım arkamda yürüyor. Tam oraya vardığımızda, Aiden son basamaktan aşağı iniyor ve ikimizi görünce aniden duruyor.

"Selam." El ele tutuştüğümüzü fark eder, ama diğer gün Damien'ı sakladığım için beni eleştirmiş olmasına rağmen, bunu onayladığını düşünmüyorum. Damien'a Aiden'la ilişkimizin sona erdiğini konuştuğumuzu hiç söylemediğim için, bu düşüncemi kendime saklıyorum.

"Selam," diye karşılık veriyorum. "Mutfakta kahvaltı var, diğerleri yemeden önce gidersen."

"Evet, teşekkürler." Bize çekingen bir gülümseme gösterir.

"Sonra savaşmak ister misin?" diye sorar Damien. "Birkaç gündür oynamadım ve COC'umu güçlü tutmam lazım."

"Tabii, tabii. Bana mesaj at ya da... odamdan beni çağır, sanırım." İkimizle de göz teması kurmadan mutfığa doğru yönelir.

"Bana mı öyle geldi, yoksa bu gerçekten tuhaf mıydı?" Damien bana sorar.

"Garipti." Aiden'ın uzaklaşmasını izliyorum. "Seni bu kadar uzun süre sır olarak sakladığım için hala bana kızgın mı acaba?"

"Belki onu uyanık tuttuk?" Damien öneriyor.

"Evet, belki. Hadi." Elini hafifçe çekip bizi yukarıya götürüyorum. "Onlara baban hakkında bir şey söylemedin," diyor Damien merdivenleri çıkarken.

"Sence yapmalı mıydım?"

"Bu, kararında önemli bir faktör ve onlar senin en iyi arkadaşların." O bunu çok basitmiş gibi gösteriyor. Belki de ben olayı fazla karmaşıktırıyorum, ama onun kusurlarını insanlara anlatmanın bir tür ihanet gibi geldiği gerçeğini bir türlü aşamıyorum. En yakın olduğum insanlara bile.

"Evet, sanırım onu kötü adam olarak göstermek istemiyorum."

"Ama öyle değil mi? En azından, kim olduğun konusunda dürüst olman açısından?" Bu soru beni sinirlendiriyor ve Damien'in elini uyarı gibi sıkıyorum. Ama hemen gevşiyorum, çünkü onun sadece ne düşündüğümü anlamaya çalıştığını, etkilemeye çalışmadığını biliyorum.

"Babam, kendimi açığa çıkarmaya hazır olmamamın tek nedeni değil," diye hatırlatırım ona.

Bu, onun sorduğu soruyu yanıtlamıyor, ama elimden gelen tek şey bu.

"Biliyorum ve bunu kabul ettiğimi sana söyledim. Sadece, oda arkadaşların sana söylersen nedenlerini daha iyi anlayabilirler diye düşünüyorum."

"Eşcinsellere karşı olan görüşü, onun tüm kişiliğini yansıtmıyor." Üçüncü kata çıkan merdivenlere geldiğimizde omzumun üzerinden arkama bakıyorum. "Onlara babam ve amcamla olanları anlatsam, onu gördükleri anda nefret ederler."

"Bana anlattıklarına göre, o da onlara aynı şekilde davranırdı." Damien'in sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi, sanırım bu ifadenin etkisini yumuşatmak için.

"Ben..." Kabul etmek istemiyorum, ama korkarım ki haklı.

"Ona hiç açılacak mısın? NFL'yi unut, o senin hayatının on yılı. Baban ise sonsuza kadar seninle olacak. Bir gün ona kim olduğunu söyleyecek misin?" Damien odama vardığımızda soruyor.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakarak omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu senin için bir engel mi?"

Damien bir an cevap vermez ve gözlerimi dudaklarına çevirdiğimde, onları ısırıldığını fark ederim. "Bugün değil."

Kalbim mideye iner. "Ama bunu tamamen reddetmiyorsun?"

"Gelecekte nasıl hissedeceğimi tahmin edemem."

Sonunda gözlerimi onun gözlerine diktiğimde, sözlerindeki kayıtsızlıkla uyuşmayan bir yoğunluk görüyorum.

Şu anda hangimizi yatıştırmaya çalıştığını bilmiyorum, ama bu konuşmanın aramızdaki ilişkiyi geri dönülmez bir şekilde değiştirebileceğinin farkında olduğu izlenimini ediniyorum. Her zamanki gibi, bana inisiyatif almam ve kendi kararımı vermem için çaresizce alan açmaya çalışıyor.

Soru şu: Ben bunun nereye gitmesini istiyorum?

"Yani, sonsuza kadar gizli kalmaya razı olma ihtimalin var mı?" Kalbim, onun cevabını beklerken göğsümde hızla atıyor.

"Şu anda benim için tek anlaşma bozucu şey senden uzaklaşmak."

Kalbim yine hızlıca atıyor.

"Ya ben senden uzaklaşırsam? Beni bırakır mısın?"

"İstedğin bu mu?" Damien'in bakışları o kadar delici ki, ruhumu görebiliyormuş gibi hissediyorum.

"Hayır." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"İyi. Çünkü ben izin vermezdim." Damien enseme tutar ve beni kendine çeker, dudaklarımızı birbirine yapıştırır. Öpücük açgözlü ve agresif başlar. Ama çabucak yumuşak bir şeye dönüşür. Tadını çıkarır. Hem korktuğum hem de umut etmeye başladığım şeyin vaadi.

Sonsuza kadar.

Damien

"Neden hep benim evimde çalışmak zorundayız?" Bennet dizüstü bilgisayarını kapatır ve sandalyesinde dönerek, onun yatağında uzandığım yeri görebilir.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Birkaç hafta önce kütüphanedeki odamı bırakıp burada çalışmaya başladım ve bu birçok açıdan faydalı oldu. Okul ödevlerimi aksatmıyorum ve genellikle geceleri de burada kalıyorum, yani bu benim için mükemmel bir düzenleme. Tek bir masa olduğu için çalışmak için yatakla yer arasında gidip gelmek zorunda kalmam dışında.

Ama bu beni rahatsız etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, esnekliği tercih ediyorum. Ve bu, sevgilimle vakit geçirmek için ödediğim küçük bir bedel.

"Burada senin evinde olduğu kadar mahremiyet yok."

"Doğru, ama benim dairemde ders çalışmak dışında yapacak milyonlarca şey bulabilirim ve burada yaşamadığım için temizlik, yemek pişirme ya da dikkatini dağıtabilecek başka tembellikler yapma isteği duymuyorum." Aynı odada olduğumuz için, ayrı olduğumuzda olduğu gibi zihnim sürekli ona ve ne yaptığına kaymıyor diye eklemiyorum. Bu kadar takıntılı olmak onu korkutabilir.

"Yatağında uzanman dikkatimi dağıtıyor." Burun kıvrıyor. "Orada ders çalışmaktan daha iyi şeyler yapılabileceğini düşünmeden edemiyorum."

Sikim hemen dikleşir. *Verimli olmak buraya kadarmış.*

"Ne tür şeyler?" Bilgisayarımı bir kenara koyup biraz daha dik oturuyorum.

"Giysiye ihtiyaç duymadığın şeyler." Bennet sandalyesinden kalkar ve bana doğru yürür, bu hareket beni, o bana çıkarmamı söylemeden önce tişörtümü başımdan çekip çıkarmaya iter.

Ancak kafam vücudumla aynı fikirde değil, çünkü ben soyunurken o yetişmeye çalışıyor. "Yirmi dakika sonra Liam'ın lakros maçına gitmemiz gerekmiyor mu? Boşalmak ve temizlenmek için vaktimiz yok."

"Temizlenecek bir şey yoksa gitmeliyiz." Bennet, eşofmanımı ve iç çamaşırimi çekip çıkarır ve omzunun üzerinden atar. Ve eminim ki, onlar yere düşmeden *önce* dudaklarını benim sikime dolamıştır.

"Siktir, Lucy. Henüz tam olarak sertleşmedim bile." Kalçalarımı yukarı doğru iterek, yarı sertleşmiş penisimi ağzına daha fazla sokmaya çalışıyorum. Altı hafta kadar önce ilk denemesinden bu yana derin boğazlamada daha iyi hale geldi, ama ben tamamen sertleştiğimde beni sonuna kadar alamıyor, bu yüzden *dikkatini çektiğim ve sertleştiğim* birkaç saniyeyi değerlendiriyorum.

"Olacaksın." Beni yutuyor, dili tabandan uca bir çizgi çiziyor ve bir anda granit kadar sertleşiyorum.

"Sikimi bu kadar istemen hoşuma gidiyor."

"Mm." Bennet'in ağzı etrafımda titriyor ve ıslak sıcaklığın içinde seğirmeme neden oluyor.

"Açgözlü olma, bana seninkini ver." Kalçalarımı son bir kez yukarı kaldırıyorum, sonra saçlarını yumruklayarak beni bırakmasını sağlıyorum.

Beni yönlendirmeme izin veriyor, dilini başımın etrafında döndürüyor ve sonra itiraz ediyor: "İşimi bitirene kadar olmaz."

"Vakit yok." Öne eğilip gömleğine uzanıyorum, başımdan çekip çıkarıyorum ve sonra pantolonuna uzanıyorum. Pantolonunu çıkarmama yardım ediyor ve yanıma uzanıyor, ağızlarımız birbirimizin ereksiyonunun yanında. Sonra ben onunkini yalarken o da benimkine tekrar yapışıyor.

İhtiyacımızın aciliyeti bir üst seviyeye çıkıyor, birbirimizden uzak kaldığımız için değil, o kadar aç olduğumuz için. Bunun nedeni, bunun hala biraz yeni ve heyecan verici olması mı, ikimizin de patlamadan birbirimize ne kadar süre daha düşkün olabileceğimizi sorgulamamız mı, yoksa seksin bu kadar iyi olması mı, emin değilim. Belki de bu üçünün bir kombinasyonu.

Her ne olursa olsun, onu yeterince hızlı yalayamıyorum. Yeterince sert. Yeterince derin. Ve Bennet'in de benim için aynı derecede aç olması...

Bunun böyle olabileceğini hep biliyordum. Böyle olacağını biliyordum. Sadece bunun bitmemesini umuyorum.

Ne kadar sert emersek, o kadar yüksek ses çıkarırız, inlemelerimiz ve homurtularımız eğimli tavandan yankılanır, şehvetimizi daha da yoğunlaştıran şehvetli bir fon müziği. Tükürük ve ön sıvı karışımıyla ıslanan kaygan penisler, birbirimizin şişmiş dudakları arasında kolayca kayar, birbirimize verdiğimiz nirvanayı kovalayarak.

Ne yazık ki, nirvanayı kovalarken onu vermek zor ve ikimiz de emilmenin zevki doruğa çıktığında emme işini bırakıp tekrar başlıyoruz. Ayrıca, birbirimizi boğmamak için kalçalarımızı kontrol altında tutarak fazla nazik davranıyoruz.

Bu olmaz.

"Kıpırdama." Bennet'in sikinden çıkıyorum. "Sadece sabit dur ve sen benim yüzümü sikerken ben de senin yüzünü sikeyim."

"Seni o kadar derine alamam."

"Çok ileri gitmemem için sikimi tut. Ağzımız yerine kalçalarımızın işi yapmasına izin ver."

Bennet'in bu fikre ikna olduğunu, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıp onu öne doğru çekerek hareket etmesini teşvik edene kadar emin olamıyorum. Bana karşı koymuyor, ama kontrolü ele de almıyor. Ben biraz ritim yakalayana ve vücudu bunu arzulamaya başlayana kadar. Bu olduğunda, sınırsızca itiyor, boğazımın derinliklerine kadar giriyor ve hatta üstümdeyken kıcıma yaptığı gibi yüzüme sürtünüyor.

Bu noktada, ağzım sadece onun sikini sokabileceği bir delik, boşalmak için kullanabileceği bir şey ve bunu o kadar seksi buluyorum ki, o benim sikimi emene kadar, benim de onun dudakları arasında pompalandığımı fark etmiyorum.

Elini tampon olarak kullanarak o kadar agresif olamıyorum ama yine de acımasızım, kalçalarımı keskin, kısa hareketlerle pompalıyorum. Bennet elini hiç tamamen çekmiyor ama yavaş yavaş daha derine girmeme izin veriyor. Bu o kadar inanılmaz ki, gözlerim, beni boğan gözyaşlarının akmasını engellemek için yapışık olmasaydı, kesinlikle geriye doğru yuvarlanırdı.

Burnumdan nefes alarak, sabit durmaya ve onun beni kullanmasına izin vermeye çalışıyorum. Ama ciğerlerimi hava ile doldurma ihtiyacı, gizli erkek arkadaşımın sikini emme sevgimden daha ağır basıyor. Kendimi çekmek yerine, serbest kalan elimle onun kıkına uzanıp kıvrımını okşamaya başlıyorum.

Zorla girmeye çalışmıyorum, sadece biraz masaj yapıyorum ama bu ek sürtünme onu bir roket gibi patlatıyor. Boğazımı o kadar hızlı dolduruyor ki hepsini yutamıyorum ve sperm akıntısı çenemden aşağı sızıyor. Ama onun boşalması

benimkini bulmam için yeterli ve kısa süre sonra onun ağzına boşalırken onun da beni yuttuğunu hissediyorum.

"Sanırım en hızlı orgazm rekorunu kırdık," diyorum Bennet'in boşalmış penisi ağzımdan kayarken.

"Bununla hem gurur duyuyorum hem de utanıyorum."

"Ben de." Çenemi siliyorum. "Ama temizleyecek bir şeyimiz yok ve Liam'ın maçına geç kalmayacağız."

"Gitmek zorunda mıyız?" Bennet sırt üstü yuvarlanır ve penisini avuçlayarak nazıkçe okşar. "Birkaç dakika sonra bir tur daha yapabilirim gibi hissediyorum."

Başlangıçta eşcinsel sekse karşı çekinceleri olan bir adam için, şimdi çok doyumsuz. Onun evinde kaldığımızda bundan yararlanmak daha zor, ama Liam'ın maçını es geçip sevişmek, sadece oda arkadaşlarının öfkesini çekmemize neden olur. Gerçek nedeni tahmin ederler ve bu konuda fikirlerini nasıl ifade edeceklerini kim bilir.

Yastık savaşları hakkında söylentiler duydum, bu bana bir ceza gibi gelmiyor, ama Bennet kaçınmak için en iyisi olduğunu söylüyor.

"Evet, gitmeliyiz. Bu gece benim evimde kalabiliriz ve istediğin kadar sevişebilirsin."

"Tamam," diye homurdanıyor, ama ikimiz de onun aslında bunu istediğini biliyoruz.

Doyumsuz.

Yirmi dakika sonra, tribünde onun oda arkadaşları tarafından çevriliyiz - görünüşe göre başka bir ders çalışması olan Aiden hariç - Liam'ın yerden topu alırken onu tezahürat ediyoruz. Görünüşte bu büyük bir şey gibi görünmüyor, ama o bunu tek elle, çok uzun bir sopayla yapıyor ve adımını bozmuyor.

Topu küçük ağa attığı anda, topu almaya çalışan başka bir oyuncudan uzaklaşıyor ve sorunsuz bir şekilde sahadaki takım arkadaşlarından birine pas atıyor.

Lakros'ta iyi bir oyunun ne olduğunu bilmiyorum, ama etkileyici buluyorum ve Aiden ondan kaçtığı anda sopasını yere vuran rakip oyuncuyu şaşırtmış gibi görünüyor.

"İyi kurtardın, Sunshine!" diye bağılıyor Cruz.

"Sunshine mi?" diye soruyorum. "Liam'ın takma adı bu mu?"

"Uygun olduğunu düşünmüyor musun?" Jagger, benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi sırtıyor. "Yani, Liam iyi biri, ama neşeli ve güneş gibi parlak olmaktan çok stoik birine benziyor

bana neşeli birini çağırıştırıyor," diye gevezelik ediyorum, umarım evdeki beni ilk kabul eden erkeklerden birinin erkek arkadaşını gücendirmemiştir.

"Bu ironik bir lakap." Cruz gururla gülümser. "Gerçi eskisine göre daha neşeli... Evet, harika pas!" Liam'ı alkışlar.

"Bugün çok dominant," diyor Cam.

"Sadece bugün değil," Cruz gülümser. "O her zaman izlemesi harika bir oyuncu."

"Profesyonel lakros var mı?" diye soruyorum, çünkü bu maçı ilk kez izliyorum ve acemi gözümle Liam'ın bu takımda oynayabilecek kadar yetenekli olduğunu düşünüyorum.

"Var. Ama onun aday olabileceğinden emin değilim. Bu bir kulüp takımı, D1 falan değil, yani rekabet seviyesi aynı değil," diye açıklıyor Cruz.

"D1'de oynayabilir mi?" diye soruyorum.

"Birkaç yıl önce sakatlanıp bursunu kaybetmeden önce oynayacaktı. Bu yüzden buraya geldi. Ama D1 okuluna gitse bile, profesyonel olacağından emin değilim. Doktor olmayı tercih eder. Şu anda oyunu sevdiği için oynuyor."

"Vay canına. Bu kadar yetenekli olmasına rağmen profesyonel olma hayallerinin peşinden gitmemesi beni etkiliyor mu yoksa üzüyor mu, bilemiyorum," diyorum, çünkü yetenekli olsan da bilinçli olarak profesyonel olmamayı seçmek benim için yabancı bir kavram.

"Cam da öyle yapıyor," diyor Jagger.

"Cidden mi? Profesyonel olmayı planlamıyor musun?" diye Cam'e soruyorum. "Bennet az önce üçünüzün de ne olursa olsun seçilecek kadar yetenekli olduğunuzu söylemedi mi?"

"O kadar yetenekli miyim bilmiyorum, ama evet, üniversiteden sonra futbolu bırakmayı planlıyorum," diyor Cam.

"Neden?" Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum, ama bu neredeyse imkansız.

"Yanlış anlama, oyunu seviyorum, ama oynamamın asıl nedeni Jagger'la birlikte olmak." Cam utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Bu, her zaman birlikte yaptığımız bir şey, ama benim hayalim hiç olmadı. Ayrıca, profesyonel olursam, muhtemelen iki farklı takımda oynarız ve ayrılmak istemiyorum."

"Bu... ama... Bu kadar kolay vazgeçebilir misin?" Tereddüt ediyorum, ama onun gibi yetenekli birinin isteyerek oyunu bırakması bana pek mantıklı gelmiyor.

"Tabii. Futbol hayatımdaki en önemli şey değil. Jagger öyle."

Saatler sonra, bir başka yoğun maçın ardından Bennet'in yanına kıvrılmışken, Cam'in sözleri hala aklımda dolanıyor. O kadar ikna edici bir şekilde söylemişti ki.

Benim için en önemli şeyleri elde etmek için bu okula transfer olduğumu düşünürsek, bu inancı anlayabiliyorum. Ama o zamanlar, futbola ve Bennet'e olan hislerime eşit önem veriyordum ve şu anda, ikisini de aynı derecede arzuladığımı bilmiyorum.

Bu düşünce, orgazmın getirdiği fiziksel sakinliğe rağmen beni biraz huzursuz ediyor.

"Söyle hadi." Bennet, nadiren benim küçük kaşık olduğum bir anda parmaklarını kolumda yukarı doğru kaydırıyor.

"Neyi söyleyeyim?"

"Seni uyuyamayacak kadar gergin yapan şeyi."

"Dürüst olmak gerekirse," diye sözlerimi uzatarak, düşündüklerimi söylemek için cesaret topluyorum. "Aramızdaki bu şeyin, Cam gibi düşünmem gereken kadar gerçek olup olmadığını merak ediyorum."

"Nasıl yani?"

"Hayalinden vazgeçmek."

"Ne?" Bennet kaskatı kesildi, göğüs kasları kasılınca yanaklarımın altında hissettiğim yumuşaklık bir anda sertleşti. "Bunu düşünmeye cüret etme."

"Bunun gerçek olup olmadığını merak etmekle hata mı ediyorum?" İçimden çıldırıyor olsam da sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Yani, gizli olduğu açık, ama *gerçek*."

Bennet bir an sessiz kalır, ölçülü bir nefes dışında. "Henüz bizim hakkımızda ne düşüneceğimi bilmiyorum," der sonunda ve kolumu okşamaya devam eder. "Gerçek olmasını istiyorum ama aynı zamanda korkuyorum da. Her halükarda, kesin olan şey NFL'de oynama şansın ve bunu, babasına senden bahsedecek mi bilmeyen, hatta tüm dünyaya bahsedecek mi bilmeyen bir adam için feda etmemelisin."

"Tamam, haklısın." Derin bir nefes alıp baskı yapmaya devam ettim. "Ama diyelim ki bu gerçek. Vazgeçmeyecek kadar gerçek. Bunun gerçekleşmesi için ikimizin de bir şeylerden vazgeçmesi gerekir. Senin açığa çıkman senin fedakarlığın olur, benimki ise belki futbolu bırakmak olur. Yani, şanslıysam bu hayatımın on yılı olur, ve şanslıysak sonsuza kadar birlikte olabiliriz, ve ben..." Şimdi gerginleşen benim. "Kahretsin, özür dilerim. Söylediklerimi unut. Böyle aceleci davranmak istemedim."

"Damien, neden benim etrafımda parmak uçlarında yürüyorsun, sanki sonsuza kadar birlikte olacağımızdan bahsetmek beni kızdıracakmış gibi?"

Sözlerinin anlamını kavramam bir saniye sürer, ama anladığımda hala inanamıyorum. "Sonsuza kadar birlikte olacağımız düşüncesi seni korkutmuyor mu?"

"Ben sonsuza kadar birlikte olmayı kafama takmış olduğum için çıldırıyorum. En azından senin de öyle olduğunu bilmek, o noktaya bu kadar çabuk geldiğim için kendimi biraz daha az deli hissetmemi sağlıyor. Daha önce de söylediğim gibi, cinsel yönelimin ne olursa olsun draft edilebilecek kadar yeteneklisin, yani bu hayali bırakması gereken biri varsa, o da benim."

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Ama sen hayatın boyunca profesyonel olmak istedin."

"Evet, istedim. Ve o hayali bırakmaya hazır olduğumu söylemiyorum, ikimizden biri bırakacaksa, o kişi ben olmalıyım diyorum."

Yüzünü görebilmek için dirseğime dayanıyorum ve yüzündeki kargaşayı görünce tekrar nefesimi tutmamaya çalışıyorum. "Bunu yapar mısın?"

Bennet'in safir gözleri, içindeki kafa karışıklığından dolayı neredeyse lacivert görünüyor. "Artık hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyor ve o kadar kederli ki, onu bu yola soktuğum için kendimi suçlu hissediyorum. Aynı zamanda, *bizim* için hiç bu kadar umutlu hissetmemiştim.

Ama bunu ona şimdi söylemeyeceğim.

"Ne olursa olsun, senden nefret ettiğimi biliyorsun, değil mi?" Sorum, umduğum gibi, yüzünde küçük bir gülümseme oluşturur.

"Evet, ben de. Ben de senden nefret ediyorum."

Bennet

Stadyum tıklım tıklım dolu, maç öncesi binlerce kişinin konuşma sesleri ısınmamız için bulunduğumuz sahaya kadar geliyor. Bazıları bu sesleri bastırmak için kulaklık takıyor ama kalabalığın heyecanı beni hiçbir çalma listesinin yapamayacağı kadar heyecanlandırıyor. Bunu yakıt olarak kullanıyorum.

Tabii ki, bahar antrenman maçında enerji normal bir maç kadar yüksek değil, ama beni heyecanlandırmaya yetiyor. Kazanan sadece övünme hakkını elde etmekle kalmayacak, bu maçın sonucu, koçun tüm dönem boyunca önümüze koyduğu ayakkabıları hücum mu yoksa savunma mı alacağını belirleyecek ve ben, gün bitmeden siparişimi vermeyi planlıyorum.

Savunmamız bu rekabeti kolaylaştırmış değil. Puanlar başa baş gidiyor, bu da son birkaç ayda eşit derecede bağlılık ve gelişme gösterdiğimizi gösteriyor. Savunmanın bana ve Jagger'a karşı etkili bir şekilde kullanabileceği tek bir silahı olduğunu biliyorum: Damien. O da ikimizi birden koruyamaz.

Buna ek olarak, hücumda savunmaya göre daha fazla geri dönen oyuncu var.

Gelecek sezon savunmaya katılacak umut vaat eden yeni oyuncularımız var, ama onlar hala lise son sınıflarını bitiriyorlar, bu da hücumda bu maçta avantaj sağlıyor. Ve bugün sahadaki oyuncular sonbaharda saha kenarında olacaklarla tam olarak aynı olmasa da, bahar maçları normal sezonda neler bekleyebileceğimize dair güzel bir ön izleme sunuyor. Bu yüzden stadyum bu kadar dolu.

Tabii ki, mavi gökyüzü ve çok sıcak olmayan muhteşem bir gün olduğu için, hem oyuncular hem de taraftarlar dışarıda olmaktan mutlular.

"Hazır mısın?" Jagger omzuma hafifçe çarparak kaskını takar ve maçın başlangıcını işaret edecek ilk vuruş için hazırlanır.

"Tabii ki."

Kickerımız topu saha boyunca uçurur ve end zone'a gönderir, bu da hücumun topu savunmanın yirmi beş yard çizgisinde alacağı anlamına gelir. Quarterback Nate'in koçun oyun planını bize aktarabilmesi için toplanırız. Sonra snap için sıraya gireriz.

Damien tam karşımda duruyor ve o dudaklarını öpücük taklidi yaparak büzüştürdüğünde ona göz kırpıyorum. Bu, daha önce birbirimizi alay ettiğimizden çok da farklı değil, ancak şimdi bu jestlere kötü niyetli bakışlar yerine sevgi dolu bakışlar eşlik ediyor.

Merkez oyuncusu topu atar ve Damien ile ben çizgiden fırlayarak, yakalamak için sahada koşmaya başlarız. Ben rotayı mükemmel bir şekilde koşarım, ama Damien de öyle, bu yüzden topun Jagger'a gitmesi şaşırtıcı değildir.

On iki yard kazanç elde ediyoruz, bu da zincirlerin yeni scrimmage çizgisini yansıtacak şekilde hareket ettirilmesi sırasında kendi pozisyonlarımıza dönmek için yaklaşık bir dakikamız olduğu anlamına geliyor. Geri koşarken, Damien'in avucunun kıcıma uzattığı uzun süreli okşamalardan nefret ettiğim türden bir okşama hissediyorum.

"Güzel rota," diyor.

"Sen de."

Damien bir sonraki oyunda Jagger'ın karşısında diziliyor, bu yüzden topun onların yönüne gitmesini görünce biraz şaşıyorum. Koçun, Jagger'ın tamamen markaj altında olduğunda topu yakalama yeteneğini test etmek istediğini varsayıyorum ve hücumun kazanmasını istemesine rağmen, Damien oyunu bozduğunda gülümsemek zor.

Ta ki Damien'in çizgiye dönerken Jagger'ın kıcına şaplak attığını görene kadar.

Tekrar karşı karşıya gelmeden önce üç oyun daha oynanır, bunlardan sadece biri topu ilerletir, ama erkek arkadaşıma baktığımda aklımdaki en son şey ilerlememizdir.

"Bir daha bunu yapma," diye uyarıyorum.

Kaskının altındaki gözleri büyüdü. "Neyi?"

"Benimkinden başka birinin kıcına dokunma," diyorum dişlerimi sıkarak.

Biz başka bir şey söyleyemeden top atılır ve ikimiz de çizgiden biraz geç kalırız, ancak bunu hızla telafi ederiz ve pası aramaya dönmeden önce neredeyse

on beş yarda koşarak hızla telafi ediyoruz. Damien beni koruyor olsa da, top benimle yan çizgi arasında mükemmel bir konumda ve sol ayağımı saha içinde tutmaya dikkat ederek topu almak için uzanıyorum.

Topa parmaklarımla zar zor dokunur dokunmaz, onu göğsüme çekip güvenceye alırım ve yere düştüğümde kesinlikle saha dışındayım. Ancak hakem, ayağımın hala saha içinde olduğunu ve topu kontrol ettiğimi belirleyerek, bunu bir yakalama olarak değerlendirir.

Damien beni ayağa kaldırmak için elini uzatır ve tamamen ayağa kalkmama yardım etmek için sağ kalçamı avuçlar. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da bana sinsi bir gülümsemeyle "Bu kurallara uygun" der.

Yakalamam bize bir touchdown kazandırır, ancak bu scrimmage sırasında sadece bir puan değerindedir. Kısa süre sonra, üçüncü çeyreğin başında hücum üç puan, savunma ise iki puan öndedir.

Damien transfer olmadan önce en iyi köşe oyuncumuz olarak kabul edilen Jackson'ın karşısına diziliyorum. Jackson sağlam bir oyuncu ve pozisyonundaki herkes gibi bir numara olmak için çabalıyor. Bu yüzden, kendini kanıtlamak için bana biraz erken müdahale edip, bana gelen pası engellediğini anlıyorum. Ne yazık ki, bana sadece erken değil, aynı zamanda beceriksizce çarptı ve dizim ağırlığının altında büküldü.

Yere düşmeden önce keskin bir acı hissediyorum ve etrafımdaki dünya kararıyor. Mantıken, bunun gözlerimi sıkıca kapattığım için olduğunu biliyorum, ama gözlerimi açtığımda karanlığın hala orada olacağını da biliyorum. Hayatımın bundan sonra hayal ettiğimden farklı olacağını biliyorum. Bu, sanki yalvarışım sonucu değiştirebilirmiş gibi, zihnimde tekrar tekrar "*lütfen*" dememi engellemiyor.

Yanımda yer sarsılıyor, bu da antrenörlerin geldiğini gösteriyor. Biri bir dizi teşhis sorusu sorarken, diğeri ellerimi çekmek zorunda kaldığı dizimi muayene ediyor. Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum, bacağımdaki zonklayan ağrıdan çok, ağlamamaya çalışmaktan dolayı.

Sonunda, antrenörler beni kaldırıp ambulansa götürecek düz yataklı arabaya bindiriyorlar. Ambulans beni en yakın hastaneye götürecek. Araba hareket etmeye başlayınca kalabalık alkışlıyor ve takım arkadaşlarım destek olmak için yanımdan geçerken koluma veya omzuma vuruyorlar. Ama bir el bileğimi tutuyor — hareket halinde olduğumuz için sadece bir saniye kadar — ama diğerlerinden ayırt edebilmem için yeterli bir süre.

İşte o anda gözyaşlarım akmaya başlar.

Kapının açıldığını duyduğumda gözlerim kapıya kayıyor ve loş odaya giren kişiye bakıyorum. "Burada ne işin var?"

"Başka nerede olabilirim ki?" Damien yatağımın yanına bir sandalye çekip oturur ve onu gördüğüme sevindiğimi inkar edemem ama aynı zamanda kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için yalnız kalmayı tercih ettiğimi de inkar edemem.

Zihnim, hayal kırıklığı, korku ve pişmanlıkla dolu bir karmaşa içinde ve bunları nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. O, benim kafamdaki tutarsız düşüncelerden daha iyisini hak ediyor. Özellikle de geçmişte ona yaptıklarımın sonras.

"Şu anda iyi bir arkadaş olamayacağım."

"Bu yeni bir şey değil." Yatağın üstünden uzaktan kumandayı alır ve zaten düşük olan televizyonun sesini kapatır. "Telefonunu getirdim, böylece ailenizi arayabilirsiniz." Cep telefonumu battaniyenin üstüne koyar.

"Yıldönümleri için Avrupa'dalar. Muhtemelen bu konudan haberdar değiller ve ben de onların düzeltmeyeceği bir şey yüzünden tatillerini mahvetmeyeceğim."

"Haklısın."

Bir süre sessizce oturduk, geçen saniyeleri işaret eden kalp monitörünün ritmik atışları bile olmadan sessiz televizyonu izledik. Damien'in bir şey söylemesini bekledim. Herhangi bir şey. Ama normalde geveze olan bu herif dudaklarını kıpırdatmadı.

"Ne kadar burada oturacaksın?" diye soruyorum sonunda. "Ne kadar sürerse."

"Ne kadar sürerse sürsün ne?"

Damien'in gözleri ekrandan hiç ayrılmıyor. "Senin benimle konuşman için." "Ne diyeyim?"

"Ne istersen. Buradaki yemekler berbat. Televizyonda harika bir film izledin. Doktorun çok yakışıklı. Ne olursa olsun."

Kendimi tutamadan burnumdan soluyorum. "Doktor kesinlikle yakışıklı değil. Burnunda orman çıkmış gibi."

"Demek bakımlı olmayı sevmiyor. Yazık, bu gerçekten tüm görünüşünü değiştirebilir."

Yine kıkırdarak, bu konuşmayı yapmak istemememe rağmen konuşmaya devam ettim. "Hemşirenin kirpikleri o kadar ağır ki, gözlerini açık tutabildiğine şaşıyorum."

Damien hala televizyona bakıyor olmasına rağmen, hiç duraksamadan cevap verdi. "Sence bu kadınların yaptığı bir şey mi? Gözlerini kırpmak ya da göz kapaklarını egzersiz yapmak, onları o şeyleri takacak kadar güçlü hale getirmek için mi?"

"Nereden bileyim. Kadınlar çok çılgın şeyler yaparlar ama." "Ne gibi?"

"Göğüslerini yukarı iten şeyler giymek, yüzlerini boyamak, bilirsin..." Aklıma başka örnek gelmediği için sözümü kesiyorum.

"Aslında bilmiyorum. Eşcinsel olmak, kadınların yaptıklarına dikkat etmemi engelledi." Omuzlarını rahatça silkiyor.

"Kadınların görünüşlerini güzelleştirmek için yaptıkları şeylerin hiçbirini fark etmediğini mi söylüyorsun?"

"Sanırım fark ettim. Sadece, bir kadına ne tür iç çamaşırı giydiğini veya yüzünde ne olduğunu görecektense kadar yakın olmadığım için hiç üzerinde düşünmedim. Ama biseksüel bir erkeğin kadınların göğüslerini yukarı itmesinden şikayet ettiğini hiç duymadım. Genellikle bunun oldukça seksi olduğunu söylerler."

"Şikâyet etmiyorum, sadece yaptıkları şeyin çılgınca olduğunu söylüyorum. Gerçekten seksi görünüyor. Özellikle dantelli olanlar." Aylardır bir kadını bu şekilde düşünmemiştim ve kadınları özlemesem de, dantelli külotların tahrik edici olduğunu itiraf etmeliyim.

"Umarım bu senin için bir sorun olmaz, ama ben dantelli iç çamaşırı giymem," diyor Damien, gözlerini televizyondan ayırmadan ve tam da istediği gibi beni konuşturduğunu vurgulayarak.

Benim, içine düşmek üzere olduğum sarmaldan çıkmam için ihtiyacım olan şey buydu.

Bunun için ondan nefret etmiyorum.

Ve boşuna gözyaşlarımı tutmaya çalışırken beni izlemediği için minnettar olsam da, bunu söylerken bana bakmasını istiyorum. Bunu söylerken yüzümü görmesini istiyorum...

"Damien," diye fısıldıyorum.

Ona izin vermişim gibi, bana dönüyor, çikolata rengi gözleri bağıllık ve kederle dolu.

"Seni seviyorum."

Kaşları kalkar, gözleri büyür. "Sana ne kadar ağrı kesici veriyorlar?"

"Bu konuda kafamın karışmasına yetecek kadar değil." Zayıf bir gülümseme gösteririm.

"Yani, artık gerçekçi mi davranıyoruz?" Başını yana eğdi.

"Evet."

"İyi." Sandalyesinden kalkar ve öne eğilir, ağzını benimkine bastırarak şimdiye kadar aldığım en şefkatli, en sevgi dolu öpücüğü verir. Yumuşak dudakları birkaç saniye kalır, daha fazlasını istemez ya da içeri girmeye çalışmaz, sadece kırık ruhumu yatıştırır ve itirafımı yankılar. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldar. "Şimdi, kenara kay."

"Ne?" Yarı gülme, yarı ağlama bir ses çıkar. "Buraya sığmazsın. Bu tek kişilik bir yatak."

"Sen kayarsan sığarım. Seni sahadan götürdüklerini gördüğümde beri seni kucaklamak için can atıyorum. Ya sen kayarsın ya da ben seni kaydırırım."

"Sarılmaya ihtiyacım yok," diye itiraz ediyorum, ama yine de kayıyorum.

"Siktir git, bunu kendim için yapıyorum. Bu gördüğüm en korkunç şeydi. Saatlerdir titriyorum." Yanıma sokulur, başını omzumun kıvrımına yaslar ve bir kolunu belime dolandır.

"Sen mi korktun? Yaralı olan benim."

"Lucy, benim de senin hissettiklerini hissettiğimi hala bilmiyor musun? Aklından geçen her '*ya eğer*' benim de aklımdan geçti ve bu beni *mahvetti*. Senin yerine benim bacağı sarılıysaydı, her şeyi verirdim."

Zorlukla tutmaya çalıştığım gözyaşlarından biri yanağımdan süzülerek sonunda onun alınına ulaşır.

Damien yüzümü incelemek için başını kaldırır. "Neden ağlıyorsun?"

"Bana bakma. Ve bunu bir sorun haline getirmeye *cüret etme*. Senin ciddi olduğunu biliyorum." Onu tekrar aşağı çekip başını omzuma yaslarım, duygularım o kadar yoğun ki gözlerine bakamıyorum ve itiraf ederim, "Bitti. Artık asla seçilmeyeceğim."

"Öyle söyleme." Damien başını kaldırmaya çalışır, ama ben onu sıkıca tutarak gitmesine izin vermem. O da yerinde kalarak tartışır, "Neyi yırttın? ACL mi? MCL mi? Bu seni bir yıl geriye atabilir, ama tekrar oynamana engel olmaz."

"Üniversite basketbolunda hayır. ACL ameliyatı olabilirim, gelecek yıl ara verebilirim ve bir sonraki yıl için bir yıllık hak kazanabilirim, ama bu sakatlıktan önce bile seçilebilirdim şanslı sayılırdım. Şimdi ise tıbbi kaydımda ciddi bir sakatlık olacak. Takımlar bunun sadece başlangıç olduğunu düşünecekler. Haklı olduğumu biliyorsun, o yüzden aksini iddia etmeye çalışma."

"Haklısın." O, gerçeği kabul etme nezaketini gösteriyor. "Ama bu, bunun imkansız olduğu anlamına gelmez."

"O zaman olasılık dışı."

"Ve bunun seni durdurmasına izin mi vereceksin? Tanıdığım Lucy bunun için çok fazla mücadeleci."

Bana olan inancı neredeyse beni gülümsetiyor. Bunun yerine, derin bir nefes alıyorum. "Geçen gün konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Eğer ikimizden biri bu ilişkinin yürümesi için hayallerinden vazgeçmek zorunda kalırsa, o kişi ben olmalıyım, değil mi?"

Damien'in yanımda gerginleştğini hissediyorum ve tereddütle "Evet" diyor.

"Belki de evrenin bana yapmam gerekeni söyleme şekli budur."

Bu sefer, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme bakmak için başını kaldırmamasını engelleyemiyorum. "Hayır. Oyundan ayrılmak için beni bahane olarak kullanmana izin vermeyeceğim."

"Senin yapman sorun olmaz da benim yapmam sorun mu olur?"

"Ben bunu kimse beni zorlamadan yapmaya hazırdım. Sen ise bunu ikinci bir seçenek olarak yapacaksın. Savunmaya geçmeden önce, bunun için kızgın olmadığımı bilmelisin. Sen her zaman futbolu öncelikli tuttun ve ben bununla hiç sorunum olmadı. Hatta, bu seçimi neden yaptığını çoğu kişiden daha iyi anlıyorum."

"Biliyorum, ama şimdi hatalı olduğumu anlıyorum. Bunu anlamam için bu sakatlık olması gerekmiş olabilir, ama bu gerçeği değiştirmez."

"Hayallerinin peşinden gitmenin yanlış bir yanı yok." Parmaklarıyla gözünden akan bir gözyaşını sildi.

"Ben öyle demiyorum. Bak... Bu konuda çok üzgünüm. Uzun zamandır tek istediğim profesyonel olmaktı ve bunun elimden kayıp gittiğini bilmek beni çok üzüyor. Ama aynı zamanda, artık profesyonel olmak denklemde yer almadığına göre, daha önce düşünme kapasitem olmayan tüm şeyleri nihayet görebiliyorum sanki. Ve sürekli aklıma gelen şey, son birkaç aydır ne kadar mutlu olduğum. Futbol yüzünden değil, senin yüzünden. Oyunu deli gibi özleyeceğim, ama eminim ki hayatımda olmamanı daha çok özleyeceğim."

Damien bir saniye boş boş bana baktıktan sonra, trans halinden çıkmış gibi başını salladı. "Son birkaç ay senin mutlu halinse, diğer halini görmek istemem."

"Az önce söylediğim onca şeyden tek çıkardığın sonuç *bu mu*?"

"Gerisini hala sindirmeye çalışıyorum. Gizli erkek arkadaşlar yerine erkek arkadaş olmak istediğini mi söylüyorsun?"

Başımı yavaşça yukarı aşağı salladım. "Evet, öyle diyorum." "Tamam."

Damien sinsi bir gülümsemeyle dedi. "Bir şartla."

"Bir şartın mı var?" Kaşlarımı çattım.

"Futbol hayallerinden vazgeçmeyeceksin." Damien çenesini göğsüme dayadı ve bana baktı. "Duygusal bir karar değil, tıbbi bir karar olmadığı sürece."

*ACL'mi yırttıktan saatler sonra bile o hala benim en büyük destekçim.
Kahretsin, onunla çok şanslıyım.*

Parmaklarım Damien'in saçlarına uzanıyor ve gözlerinden sarkan saç tellerini çekip alıyorum. "Gelecek yılki seçmelere katılmayacağım ve üniversitede bir yıl daha kalmayacağım."

"Tamam. Yine de gelecek yıl draft'a katılabilirsin ya da benim gittiğim takımın antrenman kadrosuna girebilirsin."

"Peki ya bu bizi farklı yerlere götürürse?"

Beni yastık olarak kullanarak elinden geldiğince omzunu kaldırıyor. "Seni sonsuza kadar sahip olduğumu bilerek birkaç yıl uzun mesafeli bir ilişkiyi kaldırabilirim. Konuştuğumuz şey bu, değil mi? Sonsuza kadar."

"Evet, Damien. Sonsuza kadar."

Damien

Koç ve Front Range Üniversitesi programına şapka çıkarmam gerek — Bennet'i ertesi gün ameliyata aldılar ve fizik tedaviye başlamadan önce sadece üç gün dinlenmesine izin verdiler. Tahmini iyileşme süresi nedeniyle önümüzdeki sezonu kaçıracığı kesin olsa da ve son yılında geri döneceğine dair bir işaret vermemiş olsa da, takım zaman kaybetmiyor. Onu tekrar oynamaya hazır hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ve ben de onlarla aynı fikirdeyim.

Bennet sahalara geri dönse de dönmese de, sadece yaşam kalitesi açısından bile sunulan yardımı geri çevirmek aptalca olur. Bu yüzden, tüm bu yıllar boyunca onu daha iyi bir oyuncu olması için zorladığım gibi, şimdi de bu yardımdan yararlanması için onu zorluyorum.

Antrenmanlarla çakışmadığı sürece randevularına gidip onu destekliyorum, çünkü o olmadan antrenmanlar hiç de eğlenceli olmuyor. Tabii, Cam ve Jagger ile koşmaya başladım, yani her şey o kadar da kötü değil, ama bizim şakalaşmalarımızı ve sahadaki rekabetimizi özlüyorum.

Ayrıca üniforması içindeki muhteşem kışını görmeyi de çok özlüyorum, ama o kış her gece yatağımda olduğu için idare ediyorum.

Bana asansörlü bir binada oda bulduğunuz için teşekkürler, Koç.

Doktorlar, Bennet'in ameliyattan sadece iki hafta sonra, önümüzdeki hafta merdivenleri çıkabileceğini söylüyor, ama okul yılı sonuna kadar benim evimde kalmayı planlıyoruz. Ondan sonra... Bu geçici yaşam düzenini kalıcı hale getirmek isteyip istemediğimize karar vereceğiz.

Şimdilik, dairemizin mahremiyetinde yeni dinamiklerimizi keşfediyoruz.

Soğuk terapi makinesini alıp, kahvaltısını bitirdiğinde hazır olması için buz ve suyla doldurmaya başlıyorum.

Bennet, gizli kısmı hariç erkek arkadaş olmaya hazır olduğunu söyledi ve ben onun bunu ciddiye aldığını biliyorum, ama o zamandan beri antrenmanlara geri dönmedi. Hatta derslere de gitmiyor ve fizik tedavi randevuları dışında evimden neredeyse hiç çıkmıyor. Saklanmıyor, üniversite onun hayatını kolaylaştırmak için derslere şahsen katılmasını zorunlu kılmıyor, ama bunun yan etkisi, birlikte hiçbir yere gitmememiz, yani kimseye birlikte olduğumuzu söylemek zorunda kalmaması.

Bunun için endişelendiğimi düşünüyor —*dışarı çıkabilmesi* için benim evimden çıkmadığımız için sürekli özür diliyor— ama aslında bu yalnız kalma süresi bana iyi geliyor. Bir erkekle çıkmak, genel olarak çıkmak konusunda hala o kadar yeni ki, yatak odasının dışında nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilmiyor.

Dizinden dolayı seks yapamıyoruz ama geceleri bana dokunmakta hiçbir sorunu yok. Başını göğsüme yaslayıp, kolunu belime doluyor ya da beni kendine çekip parmaklarını kolumda gezdiriyor, bu da onu benim kadar çabuk uykuya daldırıyor gibi görünüyor. Ama yataktan kalktığımızda ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor.

Kanepede yanıma mı otursam yoksa bana biraz mesafe mi koysam? Televizyon izlerken el ele tutuşalım mı yoksa ellerimizi kendimize mi saklayalım? Öpüşelim mi?

Daha önce yatak odası dışında cinsel ilişkiye girdiğimiz için, onu karıştıranın yerden çok yapılan şeyin türü olduğunu düşünüyorum. Seks doğası gereği duygu içermez, ama sevgi içerir. Yatak odamın kapalı kapısının ardında bunu göstermekte bir sakınca görmüyor gibi görünüyor, ama başka yerlerde tereddütlü davranıyor.

Aylarca oda arkadaşlarına PDA'ları hakkında nutuk attığı için mi bu kadar çekingen davranıyor, yatak odası dışında herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmak ikiye bölünmüş gibi mi geliyor, yoksa çocukken yaşadığı bir olaydan kaynaklanan çözülmemiş bir travması mı var, bilmiyorum. Özellikle de amcasının bir erkeği öpüşmesini gördüğü ve bunun ilk domino taşı olması, ona eşcinsel olmanın yanlış olduğuna inandırması nedeniyle. Her halükarda, onu yavaş yavaş erkek arkadaş aktivitelerine alıştırmaya çalışıyorum.

İki gece önce, ayaklarını benim bacaklarımın üzerine koymasını istedim, böylece ayaklarını ovabildim, ve dün gece iki saatlik filmin çoğunda el ele tutuştuk. Ayrıca, her sabah dişlerini fırçalarken onu lavaboya doğru bastırıyorum, böylece

boynunu öpüp karın kaslarını okşayabiliyorum. Bu benim en sevdiğim şey, çünkü ağız diş macunu dolu olduğu için itiraz etmesi zor oluyor.

Bu sabah rutinini sadece beş gün tekrarlamak, onun başını çevirip beni öpmesini sağladı. Tabii ki diş macununu temizledikten sonra.

Buz makinesi hazır olduğunda, kanepeye geri dönüp onun önünde diz çöküyorum, soğuk koltuğunu sarmadan önce dizine bir el havlusu seriyorum, böylece çok üşümez.

"Bunu ne kadar süre devam ettirmem gerekiyor?" diye mırıldanıyor, ben de tabağını alıp kahve masasına koyuyorum.

"En az bir hafta daha." Makineyi çalıştırıyorum ve soğuk su manşona pompalanıp dizini sararken karın kasları kasılır.

"Bundan nefret ediyorum." Dizini soğutmak vücudunun geri kalanını üşüttüğünde, bu tür durumlar için özel olarak hazırladığım battaniyeyi alır ve çıplak omuzlarına sarar.

"Bu yüzden buradayım, aklını buradan başka yere çekmek için." Boxerının bel kısmını tutup çekerim ve o da itaatkar bir şekilde kalçalarını kaldırır, ben de boxerını uyluklarına kadar indiririm. Yarı sertleşmiş penisi serbest kalınca, öne eğilip dudaklarımın arasına alırım ve ucu nazikçe emerek onu tamamen uyandırırım.

Evet, ona sevgi göstermenin her zaman cinsel olmak zorunda olmadığını göstermeye çalışıyorum, ama bu onun sikini emme fırsatını kaçıracağım anlamına gelmez. Onun sikini ağızımda hissetmeyi çok seviyorum. Ve bütün gün benim evimde tıklıp kaldığına göre, bir şekilde kalp atışlarını hızlandırmam lazım. Yumuşak bir şekilde mırıldanarak başımı daha da eğiyorum, burnumu neredeyse kasıklarına kadar götürüp, santim santim geri çekiliyorum, dilimi sikinin alt kısmı boyunca, tabanındaki çukura ulaşana kadar sürüklüyorum. taç.

Bennet'in başı yastığın arkasına düşerken, inilti ile iç çekişin karışımı bir ses boğazından çıkıyor ve ben de onun penisini ağızımdan çıkarırken sırtıyıyorum.

"Isınmaya mı başladın?" parmak uçlarımla onun uzunluğunu okşarken alaycı bir şekilde soruyorum. "Biraz."

"Çok gibi geliyor."

Dokunuşumla penisi titrer. "Mmm," diye homurdanır, ben de testislerini yalayabilmek için penisini karnına bastırırım.

Eğer onun dikkatini dizinden uzak tutmaya çalışmasaydım, bana bakmasını söylerdim. Ama bacağını görmeden bana bakamıyor, bu yüzden onun yerine dilimi

bir eliyle penisini kenara çekip diğer eliyle boyunu tüy kadar hafif vuruşlarla okşuyorum.

Bennet, bir testisini ağzıma alıp, diğerine geçene kadar bir süre nazıkçe emdiğimde, kanepeye eriyip gidiyor gibi görünüyor.

"Şikayet ettiğimden değil," diyor Bennet nefes nefese, "ama dizime buz koyduğumuz her seferinde bana oral seks yapmak iyi bir fikir mi?"

"Her seferinde yapmıyorum." Dilimi testislerinin arasına kaydırıp kökünden ucuna kadar bir çizgi halinde yalıyorum. "Sadece günün ilk ve sonuncusunda."

"Evet, ama ya buz tedavisini oral seksle ilişkilendirmeye başlarsam? Fizik tedavi sırasında ereksiyon olmak istemiyorum."

"Bu senin sorunun gibi görünüyor." Onun uzunluğunu tekrar okşayarak, tepesindeki çentiği hafifçe okşadım.

O, düzensiz bir nefes aldı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, senin sakin ağzımdayken söylediklerinle fazla ilgilenmediğim anlamına geliyor."

"Yani, fizik tedavide ereksiyon olursam umursamıyor musun? Terapistimin görebileceği bir yerde?"

Dönüşümün ortasında durup, başka birinin erkeğimin aletini görme riskini göze alıp almayacağımı düşünürüm, sonra hafifçe omuz silkerek tepesini emerim. "Sıkı şortlar seni kontrol altında tutabilir. Ya da bir koruyucu."

"Bu çok acımasızca," diye mırıldanır Bennet.

"Yani, durmamı mı istiyorsun?" Cevap veremediği onu boğazımın arkasına alıyorum, yutarken parmaklarımla testislerini okşuyorum.

"Ahg." Boğulmamak için geri çekildiğimde kalçaları yukarı doğru kalkar. "Bu daha da acımasızca."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tekrar aşağı eğildim, abartılı bir kısıtlama ile geri çekildim, bu yüzden ucuna ulaşmam sonsuza kadar sürdü. Sonra dudaklarımı onun başının etrafına kapattım ve ciddiyetle emmeye başladım.

"Tanrım, bebeğim. Siktir."

Ağzımı çekip erkek arkadaşına bakıyorum. "Bebeğim?"

Kafasını kanepeden kaldırıp bana bakar, gözleri donuklaşmıştır. "Ha?"

"Bana az önce bebeğim mi dedin?" Yumruğumu gevşekçe onun etrafına doladım ve tembelce çektim.

"Öyle mi yaptım?"

"Sanırım." Onu tekrar okşuyorum, bu basit hareketin onun dikkatini dağıttığını görmek hoşuma gidiyor.

"Bu..." Gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalışır ama elim onun penisi üzerinde kayarken dikkatini dağıtır. Kafasını sallayarak tekrar dener, "Bu... sorun değil mi?"

"Buna alışabilirim." Dudaklarımı ısırıp sııttım ve ona sertçe pompalarken, göz kapakları titredi ve ben tekrar onun penisine daldım.

Ciddiyetle sallanarak, onu olabildiğince derine, olabildiğince hızlı alıyorum, altımda gerilmeye başladığını hissedene kadar testislerini masaj yapıyorum. Ama durmuyorum. Sadece testislerine uyguladığım baskıyı artırıyorum, o uçurumun kenarından geri dönene kadar başını okşuyorum ve tekrar başlıyorum.

Bir bacağı hareketsiz olmasına rağmen, Bennet'in kalçaları ciddi bir şekilde dönüyor, sikini boğazımın daha derinliklerine itmek için düzensiz bir şekilde kıvrıyor. Cildi kızarmış ve pembe, göğsü inip kalkıyor, şişmiş sık dudaklarımın arasına dalıyor... Daha önce bu adama takıntılı olmasaydım, bu erotik küçük gösteri işimi bitirirdi.

Bir erkeğin, ona yaptıkların yüzünden erimesini izlemekten daha seksi bir şey var mı?

Yirmi dakikası neredeyse dolduğunda, Bennet'in penisi benim tükürüğümle kaplanmış ve kenarlarından kızarmış, öfkeli bir kırmızı renge bürünmüştü. Bu yüzden ona acıyarak, onu derinlemesine emmeye devam ederken testislerini bıraktım ve onu uçurmak için penisinin uzunluğu boyunca mırıldandım.

İlk fişkırma boğazıma çarptığında o da kendini toplar ve rahatlamış bir çığlık dudaklarından dökülür. Ben de aceleyle yutkunurum, böylece o boşalana kadar onu ağzımda tutabilirim. Yanaklarımı içe çekerek, son damlasına kadar her şeyi toplamak için onun shaftını emer ve yalarım.

Penisi durduğunda, kanepemde nefes nefese kalmış bir su birikintisi gibidir ve ben de kendi şişmiş penisime uzanır, acımasızca pompalarım.

Bennet, kapüşonlu gözleri benimkilerle buluşacak kadar başını kaldırır. "Üzerime, bebeğim."

Dizimi yanındaki yastığa dayayarak, bir elimle kanepenin arkasına tutunurken, diğer elimle penisimi okşuyorum. Birkaç saniye içinde, süt beyazı sıvı penisimin ucundan fişkırıyor, göğsünü kaplıyor ve kasıklarına doğru akarken altı paket karın kaslarını ıslatıyor. Yarı ilkel bir adam gibi onu derisine sürmek için can atıyorum. Hala gizli erkek arkadaşlar olsaydık muhtemelen bunu yapardım, ama artık normal erkek arkadaşlar olduğumuz için, alınlarımızı birbirine bastırıyorum.

"Yeterince sıcak mı?" Dudaklarımı yumuşakça dudaklarına bastırıyorum. "Kavurucu," diye mırıldanıyor.

"Güzel." Kanepeden kalkıp şortumu giydim, sonra soğutucu kılıfı çıkarıp ona el havlusunu attım. Ben makineyi sökmeye başladığımda o göğsünü sildi, ama ben mutfağa götürmek için ayağa kalktığımda bana parmağını kıvırdı.

Eğilip, elini boynuma dolamasına ve beni bir öpücük için kendine çekmesine izin veriyorum. "Seni seviyorum." Alt dudağımı ısırıyor.

"Ben de seni seviyorum." diye fısıldayarak cevap verdim ve ekipmanı mutfağa götürüp lavaboda boşalttım.

"Bugün Aiden'ın dersine girecek misin?" Bennet kanepeden bağırır.

"Evet, neden?"

"Denver'da göreceği bir konuşmacı hakkında ona mesaj attım ama cevap vermedi."

"Konuşmacı mı?"

"Evet, çok zeki bir adam. Aiden'ın rock yıldızı versiyonu. Onu kontrol etmeni umuyordum. Bana cevap vermesini falan iste. Mesajları görmezden gelmek onun tarzı değil, bu yüzden iyi bir şekilde geri döndüğünü kontrol etmek istiyorum."

Ellerimi kurulayıp ıslak havluyu lavabonun kenarına astım. "Evet, yapabilirim..."

Kapıya gelen yüksek bir ses düşüncelerimi böldü. "Birini mi bekliyorsun?" diye Bennet'e sordum.

"Burası senin evin," diyor.

"Evet, ama sen taşınana kadar kimse gelmemişti." Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığımda, yıllardır görmediğim orta yaşlı bir çiftle karşılaştım. Lise futbol takımım Bennet'in takımına karşı oynadığından beri görmemiştim onları.

Erkek arkadaşımın babası, oğluyla aynı koyu saçlara ve gök mavisi gözlere sahip ve benimle yaklaşık aynı boyda olmasına rağmen, muhtemelen ondan 30 kilo daha fazla kaslı olmama rağmen, heybetli bir figür. Annesi ise kocası kadar koyu saçlı değil, sarı saçlı ve o da mavi gözlü, ancak gözleri okyanus mavisi değil, daha çok gümüş grisi.

Birlikte çarpıcı bir çift oluşturuyorlar ve pantolonları ve kazakları, annemle babamın giydiği kot pantolon ve sweatshirtlerden farklı olarak, bunun sıradan bir ziyaret olmadığı izlenimini veriyor.

"Uh, merhaba," diyorum garip bir şekilde, ikisinin de aynı anda kaşlarını çatmasıyla, hala boxerimle başka bir şey giymediğimi fark ediyorum.

"Oğlumuzu arıyoruz," diyor Bennet'in babası. "Oda arkadaşları onu burada bulabileceğimizi söylediler."

"Ah, evet. Üç kat merdiven çıkmaktansa asansörü tercih edeceğimi düşünmüştüm," diye geveledim, Bennet'e biraz daha zaman kazandırmak için, çünkü eminim ki takımla bir deneme turu yapmadan önce onlara bizden bahsetmeyi planlamıyordu.

"Girebilir miyiz?" diye soruyor annesi.

Kapıdan geri atlarım, kapıyı zar zor açık tutarken, kim olduğumu öğrendiklerinde benden nefret etmemeleri için *nasıl* davranmam *gerektiğini* bulmaya çalışırım. "Evet. Tabii. Bennet," diye bağırırım, çünkü o oturma odasından kapıyı göremez. "Ailen geldi."

Onlar içeri girerken kapı kapanır ve ben onlara oturma odasına gelmeleri için işaret ederim, Bennet'in bizim küçük buzlama seansımızdan sonra şortunu çekmeyi akıl etmesini dilerim, çünkü ben onun için bunu yapmadım.

Neyse ki, ortaya çıktığında vücudu örtülüydü ve şişliği azaltmak için bacağına ACE bandajıyla yeniden sarmayı bile başardı. Ne yazık ki, o örtü benimki kadar yetersizdi ve babası bunu görmezden gelmeye niyetli değildi.

"Benim zamanımdan beri işler değişti. Ev arkadaşlarım ve ben evde kıyafet giyerdik."

Bennet üçümüze bakarken ben gergin bir şekilde saçımı okşuyorum. "Evet, duş almak üzereydim ve pantolon buz makinesinin önüne engel oluyor, bu yüzden duştan sonra giyiniyor."

Benim açıklamam bana çok mantıklı geliyor, ama Bennet'in babası bana şüpheyle kaşlarını kaldırıyor. "Sizin bir rutininiz mi var?"

"Şey, o birkaç gündür burada kalıyor çünkü..." Bir an ne diyeceğimi bilemedim ve kapıyı işaret ettim. "...asansör. Hareket kabiliyeti çok iyi değil, ben de derse gitmeden önce buz koyma işine yardım ediyorum."

Hala şaşkın şaşkın bakan Bennet'e bir göz atıyorum ve durumu yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Ben gidip... evet."

Odama koşarak, bulabildiğim ilk iki çift eşofmanı alıp, birini giydim ve diğerini Bennet'e götürdüm. Planımın kusuru, o iyi bacağına giydikten sonra, bacağı sarılı olduğu için ayağına ulaşamadığında ortaya çıktı ve sonunda sadece ayağını pantolonun paçasına sokmakla kalmadım, aynı zamanda ayağa kalkmasına yardım ettim ve açıkça iyi prova edilmiş bir hareketle eşofmanı kalçalarına kadar çektim.

Tanrıya şükür, ona giyinmesine yardım ederken her zamanki gibi poposuna şaplak atmadım.

Zaten bir şey değişmezdi. Bennet'in babasının bize attığı bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, zarar çoktan verilmişti.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Sesi ürkütücü derecede düzgün, en ufak bir tahrikte patlayacağını tahmin ettiğim zoraki bir sakinlik var. Annesi hızlıca bir bakış attığımda hiçbir şey anlamadım, o da erkek arkadaşım kadar donmuş görünüyordu

—bu durumun nasıl sonuçlanacağı konusunda beni biraz panikletiyor.

Bakışlarım Bennet'e kayıyor, ipucu arıyorum, dudaklarım sıkıca kapalı, onun yerine cevap verip durumu daha da kötüleştirmemek için. Yutkunduğunda gırtlığı hareket ediyor, ama konuşmadan önce biraz daha dik durmaya çalışıyor, bu hafif hareket onu bir bacağı üzerinde sallandırıyor ve ben onu dengelemek için elimi beline koyuyorum. Yine de sesi net bir şekilde, "Birkaç ay, aşağı yukarı," diyor.

Bennet'in babası boğazını temizler ve bizi eleştirel bir bakışla süzer. Yüzündeki ifade beklediğimden daha az tiksinti dolu, ama küçümseme açıkça görülüyor. "Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun."

"Biliyorum." Bennet elimi tuttu ve bu küçük hareket kalbimi hızla çarptırsa da, dıştan bakıldığında sakinlik abidesiydim. Gerektiğinde erkeğimi desteklemeye hazır, lanet olası bir kaya.

"Ama sen umursamıyorsun."

"Umurumda. Aslında çok umurumda. Ve umarım benden seçim yapmamı istemezsin baba, çünkü cevabım hoşuna gitmeyecek. Seni hayatımda *istiyorum*, ama Damien'e de *ihtiyacım var*."

Bennet'in annesi, durumun ciddiyeti onu vurmuş gibi nefesini tutar ve elini uzatarak kocasının koluna dokunur. "John," diye fısıldar.

Ama John onu fark etmez, sadece oğluna neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını sallar, sanki Bennet daha fazla çaba harcamaya değmezmiş gibi. Sanki *John'un* kırılmaya hakkı olan kişiymiş gibi.

"Gidelim Irene." Bize sırtını dönerek karısının sırtına elini koyar ve onu kapıya doğru iter. Ancak karısı, konuşmak istiyor ama kelimeleri bulamıyormuş gibi başını üçümüz arasında sallamaya devam eder.

Yanımda, Bennet'in yüzü soluyor, eli benim elimde terliyor ve gözleri boş bakıyor. Onun kalbinin kırıldığını izliyorum ve bunun için babasına karşı nefret duymak istememe rağmen, erkek arkadaşımın dünyasının çöküşünü izlerken kendi göğsüm de giderek boşalıyor, sanki birbirine bağlı ellerimiz onun çaresizliğini bana da yaşıyor gibi.

"O seni affedecek," Bennet'in babasına sesleniyorum, o da açık kapıdan çıkmadan önce bir an duruyor. "Yaptığın hatayı fark edip özür dilediğinde, o seni affedecek. O böyle bir adamdır."

John arkasına bakmadan koridora adım attı, kapı kapandıktan sonra bile Irene'in boğuk hıçkırıkları dairede yankılanmaya devam etti.

İkimiz de sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kıpırdamadık. Bennet çok şaşkındı, ben de onu nasıl düzelteceğimi bilmediğim bir şekilde tetiklemekten çok korkuyordum. Bu yüzden orada durup kapıya bakakaldık, ta ki Bennet sonunda "Bu gerçekten oldu mu?" diye fısıldayana kadar.

"Evet, Lucy." Onun parmaklarını güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Gerçekten oldu."

Bennet sonunda gözlerini bana çevirdiğinde, gözleri biraz nemliydi ama ağlayacak gibi değildi. "Sınıfa gitsen iyi olur," diye mırıldandı.

"Siktir et. Sen daha önemlisin."

Gülümsemeye çalışır, ama dudaklarının köşesi zar zor yukarı kalkar. "Şu anda kendimi pek önemli hissetmiyorum."

"Bu yüzden hiçbir yere gitmiyorum." Kanepeye uzanıp, onun da aynısını yapması için kolunu çekerim ve başını göğsüme yaslamadan önce bacağını birkaç yastığın üzerine koymasına yardım ederim. Bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez, erkek arkadaşım başka bir kaybın acısını atlatmaya çalışırken ona sarılırım.

Bennet

Saatler sonra, kaç saat geçtiğini bile bilmiyorum, hala kanepeden kalkmadım. Damien de kalkmadı, her anlamda beni sadakatle destekliyor.

Yanağımın altında göğsünün ritmik bir şekilde inip kalkması, beni sıkıca saran kolları, kendime acıma duygusunun kara deliğine sürüklenmek yerine umuda benzer bir şeye tutunmamı sağladı. Artık buna şaşırmıyorum bile, birkaç ay önce ondan nefret etmeye kararlıyken nasıl bu kadar önemli hale geldiğini merak etmiyorum. Sadece onsuz bir hayat yaşamak istemediğimi biliyorum.

Hayatımız, benim hiç istemediğim kadar zorluklarla dolu olsa da, aynı zamanda daha fazla neşe, kahkaha ve koşulsuz sevgiyle de dolu olacak. O, sadece kendisi olarak bana tüm bunları kazandırdı.

Bu, ailemin geride bıraktığı acı yaranın ortasında içimi rahatlatan bir düşünce. Karşılaşmamızın tüm boyutları ortaya çıktığında muhtemelen daha da fazla acıtacak bir yara. Doğrusu, karşılaşma benim beklediğimden çok daha sakın geçti.

"Bağırmasını bekliyordum," diye itiraf ediyorum, Damien'in parmakları beni kanepeye oturttuğundan beri saçlarımı okşuyor. "Öfkeye hazırdım. Karşılık olarak bağırmaya hazırdım. Soğuk bir ilgisizlik beklemiyordum."

Damien'in eli durdu, muhtemelen şimdiye kadar tek kelime etmediğim için bir refleks olarak, sonra daha da yumuşak bir dokunuşla devam etti. "Birinin diğerinden daha iyi olacağından emin değilim

daha iyi olurdu, ama en azından bu şekilde ikiniz de affedilmesi zor şeyler söylemediniz."

"O beni temelde reddetti," diye itiraz ettim.

"Hiçbir şey söylemeden uzaklaştı." Vücudum gerildi.

"Onu savunuyor musun?"

"Hiç de değil. Sadece seni reddettiğini söylemediğini belirtiyorum."

"*Eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğu* deyimini duymuşsundur, değil mi? Gitmek oldukça kesin bir eylemdir."

"Evet, ama senin erkek arkadaşın olarak seni neşelendirmek benim görevim, bu yüzden olumlu yanlarını arıyorum." Başımın üstüne öpücük kondurur.

"Bana boş umutlar vermeseydin daha iyi olurdu."

Damien bunu düşünürken çenesinin hareket ettiğini hissedebiliyorum. "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Ama seni neşelendirmemeliyim de ne demeliyim?"

"Hiçbir şey söylemene gerek yok." Daha fazla ten teması arayarak, sözler kadar rahatlatıcı olan ten temasına daha fazla yaklaştırmaya çalışıyorum. "Sadece burada olmak, ihtiyacım olan tek şey."

"Bu çok kolay." Bana bir kez daha hızlıca öpücük verir. "Dizin nasıl? Pozisyonunu değiştirmek, buz koymak, gerginliğini gidermek ister misin?"

"Hayır, ben..." Kapıya vuran yumruğun ağır sesi sözümü keser ve gerildikten sonra dirseğime dayanarak Damien'e bakarım, gözlerimle kim olabileceğini sorarım.

"Senden önce hiç ziyaretçim olmadı, hatırladın mı? Kim olabileceğini hiç bilmiyorum."

"Bizi kontrol etmeye gelenlerden biri olma ihtimali nedir?" Sesim umutla yükselir.

"Onları benden daha iyi tanıyorsun, ama ben onların ev ziyareti yapmaktansa mesaj atmayı tercih ettiklerini düşünmüştüm."

"Siktir," diye mırıldanıyorum.

"Ben açayım mı?" Damien elini yanağıma koyar, yüzümde sıkıntı belirtisi arar. Eğer bir şey görürse, kıpırdamayacağını biliyorum. Babamla tekrar konuşma düşüncesi beni çok korkutsa da, ne söyleyeceğini merak etmek, bunu bir an önce halletmekten daha kötü olacaktır.

"Evet, uzatmamak en iyisi."

Biraz daha *düzgün görünmek* için kendimi oturmaya zorluyorum, ama kapının açıldığını duyana kadar ikimizin de gömlek giymediğini fark etmiyorum. Artık bunu değiştiremeyeceğim gerçeğinin yanı sıra, babamın tepkisinin erkek arkadaşım ile olan ilişkimi etkilemesine izin vermemiş olmamdan bir nevi gurur duyuyorum.

babamın tepkisinin erkek arkadaşına karşı davranışımı değiştirmesine izin vermemiş olmaktan gurur duyuyorum.

"Annem nerede?" Damien'in ardından sadece babam köşeyi döndüğünde soruyorum.

"Bana başka bir oda ayarlıyor." "Seni evden mi attı?"

"Bugün son kararların verileceği bir gün," diye mırıldanır ve Damien'e rahatsız edici bir bakış atar. "Oğlumla konuşabilir miyim? Yalnız başıma?"

"Bana söyleyeceğin her şeyi onun önünde söyleyebilirsin." Elimizi uzatıyorum ve Damien onu tutarak yanıma oturuyor, boş kolunu belime dolayarak sessizce destek olduğunu gösteriyor.

"Tamam." Topuklarından parmak uçlarına doğru sallanıyor, şimdiye kadar onda hiç görmediğim, gergin bir hareket. "Özür dilemeye geldim."

"Bu annem mi konuşuyor, yoksa sen mi?"

"Ben, ama bugün seninle konuşmamın sebebi o, birkaç gün ya da hafta sonra değil."

"Bu kadar inatçı olmana şaşmamalı," diyor Damien fısıldayarak, ama babam ve benim duymayacağımız kadar sessiz değil.

Onu görmezden gelerek babama bakarım. "Ee?"

"Ailemi ne kadar iyi hatırladığımı bilmiyorum, ama onlar... benim gibiydiler, sanırım. Altıncı sınıfta, beni yoldan çıkaracağını düşündükleri bir arkadaşım olduğunda, düşünce tarzımı *düzeltecek* bir yaz kampına gönderdiler."

"Aman Tanrım." Damien rahatsız bir şekilde yutkunur.

"Ne düşündüğünü biliyorum, ama o kadar da kötü değildi. İstismara uğramadım ya da kötü muamele görmedim, sadece danışmanlık aldım, dersler dinledim ve neredeyse günah işlediğime inanana kadar vaazlar dinledim."

"Bekle." Gözlerimi sıkıca kapatıp, kafamdaki kelimeleri silkelemek için başımı salladım. "Bana *eşcinsel* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, değilim. Ama bu çocukla olan arkadaşlığım ailemi harekete geçecek kadar korkuttu ve o yazdan sonra eşcinsel olmanın günah olduğuna ikna oldum. En büyük günah."

"Dur." İki elimle saçımı çekiyorum, Damien ellerimi kucağıma indirene kadar yüzümü buruşturacak kadar. "Sanki dindar bir Katolikmişsin gibi davranıyorsun, ama en son ne zaman kiliseye gittiğini bile hatırlamıyorum. Lanet olsun, ben de sadece lise her gün ayinle başladığı için gidiyordum."

Babam, sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi, ben konuşurken başını sallıyor. "Kardeşimi reddettiğim günden beri kiliseyle karmaşık bir ilişkim var. Dindar olmak istedim ve ailemizin de böyle yapacağını düşündüğüm için ona sırtımı döndüm. Onlar öldükten sonra, onların değerlerini onurlandırdığımı düşündüm. Ama beni böyle hissettirdikleri için onlara ve kiliseye kızgındım. Bu yüzden o günden sonra bir daha kiliseye gitmedim."

"Seni buna iten kurumu kızgın olmana rağmen, bunca zaman ondan uzak durdun mu? Neden?" diye soruyorum.

"Günahı hoş görmek, günahın kendisi kadar kötüdür diye öğretildim," diyor. "Ve bir noktadan sonra, böyle bir şeyi nasıl düzelteceğini bilemezsin, o yüzden onunla yaşamaya devam edersin."

"Düzeltmek diyorsun," diye başlıyor Damien. "Bu, fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor? Kardeşini ve Bennet'i oldukları gibi kabul eder miydin?"

Babam konuşurken bana belirsiz bir bakış atıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim ve bunun bir düğmeyi çevirmek kadar kolay olduğunu iddia etmeyeceğim. Yıllardır inançlarımla mücadele ediyorum ve kendime veya başkalarına karşı dürüst olmak yerine, genellikle düşünmesi zor veya acı verici olan şeyleri gömmekle sonuçlanıyordu. Anlamıyorum..." Elini bana ve Damien'e doğru sallıyor. "Bunu. Ama bu yüzden sizi kaybetmek de istemiyorum. Bana yeni bir düşünce tarzı öğrenmem için bir şans verir misiniz? İkiniz de?"

Özür dileme konusunda, onun özrü çok yetersiz ve bir yanım, kapıyı ardına kadar açmak yerine sadece bir aralık bırakmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış durumda. Ama sahte sözler vermediği ve duymak istediğim şeyleri söylemediği için ona saygı duyuyorum, bu yüzden sanırım dürüstlüğü karşılığında aynı şeyi hak ediyor.

"Ben de bu yüzden seni kaybetmek istemiyorum. Ama senin veremeyeceğin bir onayı umarak yaşamak istemiyorum ve Damien'i de buna maruz bırakmak istemiyorum. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Damien yanımda boğazını temizledi. "Bir fikrim olabilir."

"Ne?" diye sordum.

"Belki baban ve amcan konuşmalılar. Yani, bunların çoğu çocukluklarından kaynaklanıyor ve amcan, babana zorla dayatılan inançları senden daha iyi anlayabilir, bu yüzden babamın önyargılarını senden daha fazla kabul edebilir. Ya da en azından bu önyargıların kökenini. Ve alınma ama, söylenmesi gereken zor gerçekler varsa, bu belki de baba ve oğuldan ziyade kardeşler arasında daha uygun bir konuşma olabilir."

Başımı babamın yönüne çeviriyorum. "Baba?"

"Başlangıç için fena bir yer değil." Damien'e dönmeden önce bana çekingen bir gülümseme atar. "Sanırım ailen senin..."

"Eşcinsel olduğunu?" Damien, hiç kızgınlık göstermeden onun yerine cümleyi tamamladı. "Evet."

Fazla soru sorulmadı, ama ben ortaokuldayken onlara söyledim."

"Baban bu durumu nasıl karşıladı?" Babamın nazik davranmaya mı çalıştığını yoksa gerçekten merak mı ettiğini bilmiyorum, ama her halükarda Damien her zamanki köpek yavrusu coşkusuyla cevap veriyor.

"Dediğim gibi, pek sürpriz olmadı, ama doğru hatırlıyorsam, babamın sözleri şöyleydi: *'En azından kimseyi hamile bırakacağından endişelenmeme gerek kalmayacak.'*" Babasının derin sesini taklit ediyor.

"Gerçekten mi?" Babam gülmekle utanmak arasında kalmış, garip bir şekilde gülümsüyor.

"Evet. Muhtemelen şimdiye kadar bu konuşmayı dinlememiş olmanı kıskanıyordur. Erkek delisi gençlik dönemini atladın."

"Erkek delisi bir genç miydin?" Damien'in omzuna şakacı bir şekilde dirsek atarım.

Bana utangaç bir gülümseme atar. "Aslında tek bir erkek vardı, ama ona kesinlikle deli oluyordum." Damien'in bakışları dudaklarıma düşer ve babamın tüm bu konuşmayı izlediğini hatırlamadan önce neredeyse ona doğru eğilip dudaklarını tatmak üzereyim.

"Üzgünüm." Yanaklarım kızarıırken ona temkinli bir bakış attım. "Yapma," dedi babam. "Seninle, benim etrafımda parmak uçlarında yürüdüğün türden bir ilişki

senin etrafımda parmak uçlarında yürüdüğün bir ilişki istemiyorum."

"Ben de," diyorum ona dürüstçe. "Ama sen tamamen ve tamamen kabul etmeye çalışırken, ben bunu bir süreliğine yapmaya hazırım."

"Kulağa mantıklı geliyor," diye onaylar babam. "Kardeşimle konuştuktan sonra seni ararım." Sesi bir oktav yükselir, sanki bu bir plan değil de bir soruymuş gibi.

"Çok sevinirim."

Babamın gözleri, veda etmekten daha fazlasını yapmak istiyor ama bizim buna hazır olup olmadığımızdan emin değilmiş gibi, benimle Damien arasında gidip geliyor. Damien ayağa kalkıp elini uzatınca, ben de kalkmak üzereyim.

"Geldiğiniz için memnunum Bay Armstrong," diyor.

Babam elini sıkmak için öne çıkar ve "Ben de" der. Sonra bana döner, ben ayağa kalktığım için artık göz göze geliriz. "Teşekkür ederim, evlat."

Bir yanım ona sarılmak istiyor, ama kendimi tutuyorum, bunun onun homofobisinin geçmişte kaldığını bana söyleyebileceği gün için bir jest olduğunu düşünüyorum. "Teşekkür ederim."

Elini sıkıyorum, geleneklerden biraz daha uzun süre tutuyorum, umudum olduğunu bilsin diye. Son bir baş sallamayla dönüp kapıdan çıkıyor.

"Biliyor musun." Damien arkama geçer ve kollarını belime dolayarak çenesini omzuma dayar, ama tüm ağırlığını bana yüklemes. "Babanın gerçekten harika bir adam olduğunu ısrarla söylediğin onca zaman, sana inanmamıştım. Ama şimdi inanıyorum."

"Nasıl oldu bu?"

"Bu ciddi bir cesaret gerektiriyordu, sadece onun hatalı olduğunu kabul etmekle kalmayıp, hala yapması gereken işler olduğunu da kabul etmek. Buna saygı duyuyorum."

"Pek çok insan ona ikinci bir şans vermezdi." Elimi Damien'in kolunun üzerine koyup, sıcak tenindeki yumuşak tüyleri nazikçe okşuyorum.

"Herkes ikinci bir şansı hak etmez. Ama o hak ediyor."

"Bu konuda çok iyisin, biliyor musun? Başlangıçta seni uzaklaştırdıktan sonra ben de hak ettiğimi sanmıyorum."

"Lucy." Damien kulağıma burnunu sürter. "Sana sonsuz şans verirdim."

"Neden?"

"Çünkü sen her zaman benim olacaktın."

Epilog

DAMIEN – ALTI AY SONRA

"Bebeğim," Bennet, sadece bir çift boxer giymiş halde yatağında uzanmış halde sızlanıyor. "Gel, benim aletimle oyna."

"Sen oyna, benim yapacak işlerim var." Normalde, onun aletine beyaz pirinç gibi yapıştırdım - her zamanki gibi ona takıntılıyım - ama onun ailesinde geçireceğimiz ilk Şükran Günü için valizimi hazırlamaya çalışıyorum ve bu beni biraz korkutuyor.

Sözüne sadık kalan Bennet'in babası, homofobik yetiştirilme tarzını zihninden silmek için çaba gösteriyor ve büyük ilerleme kaydetmiş olsa da, bizim sevgi gösterilerimizi izlemekte hala zorlanıyor, her ne kadar bunlar hızlı bir öpücük veya el ele tutuşmaktan ibaret olsa da.

Bennet'in PDA'nın en büyük hayranı olmadığını görünce, bunun babasının düşüncesindeki bir kusurdan çok Armstrong ailesinin bir özelliği olabileceğini düşünüyorum. Ancak John'un sevgi dolu jestlere karşı isteksizliği, cinselliğin herhangi bir sosyal protokolden ziyade üreme için olduğu yönündeki kökleşmiş inancına kadar uzanıyor.

Sadece üreme için seks yapmadığını itiraf etse de, iki erkeğin *bunu yapamayacağı* gerçeğine takılıp kalıyor. Bence günah kavramı da buradan geliyor. Bennet'in anne babasının seks yapmasından bahsetmekten rahatsız olduğu için bu konuyu fazla irdelemiyoruz.

"Senin elini benimkinden daha çok seviyor. *Lütfen?*" Bennet sertleşmiş penisini işaret ediyor.

"Her zaman bu kadar muhtaç mıydın?"

"Senin suçun. Onu o kadar iyi mastürbasyon yapıyorsun ki senin yanında çok heyecanlanıyor. Ve sanırım önümüzdeki üç gün seks yapamayacağımızı biliyor."

Tatil için futbolun nadir bir molası var, kısa bir mola, ve vücudum bu molaya hazır. Kombine ve umarım draft için hazırlanmak için kendimi sınırlarıma kadar zorladım. Bennet'in dizi yüzde doksanına yakın olduğu için o da aynı şekilde çok çalışıyor.

Hâlâ oynamıyor, bir yıl daha oynama hakkını korumak için bu sezonu kaçırıyor, ama bunu kullanması pek olası değil. İlkbaharda mezun olacak ve benim seçildiğim yere gitmeyi planlıyor. Antrenman kadrosuna girebilir, ki bunu gizlice umuyorum çünkü sadece birkaç ay birlikte oynayabildik ve bunu *çok sevdim*. O antrenmanlarda birbirimize rakip olmasak bile, aynı sahada olmak beni heyecanlandırıyordu ve daha fazlasını istiyorum.

Ama onunla birlikte olmak tek istediğim şey olduğu için, tekrar birlikte oynayalım ya da oynayalım, mutluyum.

"Lütfen?" Bennet yalvarır ve dikkatimi istediğini hatırlatır, ki ben de elbette ona vereceğim. Biraz eğlendikten sonra.

"Amcan ve ortağı da orada olacak mı?" diye soruyorum.

"Olaaklarını biliyorsun," diye homurdanıyor.

"O zaman amcamın hayranı olduğu için Stallions tişörtümü de yanıma alsam iyi olur."

Bennet sinirli bir şekilde penisini pompalıyor. "Onun gözüne girmek için puan kazanmana gerek yok. Onunla babamın tekrar konuşmasını sağlayan sensin."

"Aynı şey." Erkek arkadaşımın bu argümanı sevmediğini bilerek sırtıyorum, ama brownie puanları konusunda haklı.

John, Bennet'i daha iyi anlayabilmesi için ikisinin konuşmasını önerdiğimden beri kardeşi ile ilişkisini düzeltmeye çalışıyor ve çözmeleri gereken birçok sorun olsa da, en azından yüz yüze görüşmeye hazır oldukları noktaya geldiler.

"Aiden de yemeğe geliyor mu?" Bennet'in memnuniyetini geciktirmek için kasıtlı olarak konuyu değiştiriyorum, çünkü onun bana çaresizce ihtiyaç duymasını seviyorum.

"Sanmıyorum." Bennet'in sesindeki yenilgi, bu oyalama taktiğinin ters tepmiş olabileceğini düşündürüyor.

Aiden, Bennet ve benim gizlice görüştüğümüzü öğrendiğinden beri ikisi pek iyi anlaşıyor. Bennet, bir nevi barış teklifi olarak onu tatile davet etti, ama Aiden bunu kabul etmemiş olmalı.

"Başka planları mı var?" diye soruyorum.

"Varsa da, bu konuda çok ketum davranıyor." Bennet iç çeker.

"Onunla konuşmamı ister misin?" Aiden ve ben yeni arkadaş olduğumuz için, sırrımı sakladığım için bana kızgın görünmüyor. En iyi arkadaş olduğumuzdan değil, ama Bennet'i görmezden geldiğinde ona bir dürtük atabileceğim kadar yakınız ve bu ikisini bir süreliğine bir araya getirecektir.

"Hayır. Biraz zamana ihtiyacı var gibi geliyor, bu yüzden birkaç gün ayrı kalmak iyi olabilir. Belki biraz rahatlar."

"Belki de seks yapmaya ihtiyacı vardır," diyorum. "Onu biriyle tanıştırmalıyız." "Tanrı'nın yarattığı yakışıklı bekar erkekler tanıyor musun?"

"Sanki diğer yakışıklı erkeklere bakmama izin verirmişsin gibi." Abartılı bir göz devirmeyle burnumu çekerim. Erkek arkadaşım şaşırtıcı derecede sahiplenici ve ben bunu çok seviyorum.

"Ben tanımıyorum. Ve erkekleri erkeklerle tanıştırmak konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Kızlarla buluşmalarını ayarlamaktan farklı mı?"

"Onu da hiç yapmadım." Bennet omuz silkiyor ve hemen ardından öne atılıp beni eşofmanımın belinden yakalıyor. "Şimdi buraya gel ve işine bak, çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca elini tutmaktan başka bir şey yapamayacağım ve sikimi tatmin etmem lazım."

"Sikini tatmin etmek mi?" Kaşlarımı kaldırarak elimi onun sikine doladım. "Bu benim söyleyeceğim bir şeye benziyor."

"Biliyorum," Bennet ben okşarken inliyor. "Hatırlatma bana. Beni bir bağımlıya çevirdiğinin farkındasın, değil mi? Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım ve hala daha fazlasını istiyorum."

Dudaklarımız birbirine değene kadar öne eğilip, "Seks delisi bir erkek arkadaş mı?"

On üzerinden on, şiddetle tavsiye ederim."

Saatler sonra, el ele tutuşarak John'un ailesinin evine gittiğimizde, John bizi içeri davet ederken gülümsemesi hiç bozulmadı. El ele tutuşan parmaklarımızı fark ettiğinde bile. Bennet, biseksüel olduğunu açıkladıktan sonra ilk kez ona sarıldı.

Teşekkürler!

Editörlükten hikayelerime komik unsurlar eklemeye kadar her şeyi yapan, aynı zamanda başlık ve kapak konusunda sonsuz tereddütlerimi hoş gören ve okuyucuyu hikayeye duyusal detaylarla çekmem için beni sürekli zorlayan eleştiri ortağım Amanda'ya teşekkür ederim. O olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı!

Yazmam için hemen hemen her şeyi yapan asistanlarım Lauren ve Morgan Evans'a teşekkür ederim.

Sürekli teşvik ve desteğiniz için inanılmaz sokak ekibime de teşekkür ederim. Kitaplarımı tanıtmak için özveriyle harcadığınız zaman ve emeklere hayranım ve yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım.

Erkeklerin keyifle oynadığı oyuna ilham kaynağı olan aileme teşekkür ederim (gerçek sonuçlar resimde gösterilmiştir).

Son olarak, bunu okuyan herkese teşekkür ederim. Umarım karakterleri benim kadar seversiniz.

İçindekiler

Önsöz

1. Damien

2. Bennet

3. Damien

4. Bennet

5. Damien

6. Bennet

7. Damien

8. Bennet

9. Damien

10. Bennet

11. Damien

12. Bennet

13. Damien

14. Bennet

15. Damien

16. Bennet

17. Damien

18. Bennet

19. Damien

20. Bennet

21. Damien

22. Bennet

23. Damien

24. Bennet

25. Damien

26. Bennet

27. Damien

28. Bennet

29. Damien

30. Bennet

Epilog

Teşekkürler!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

